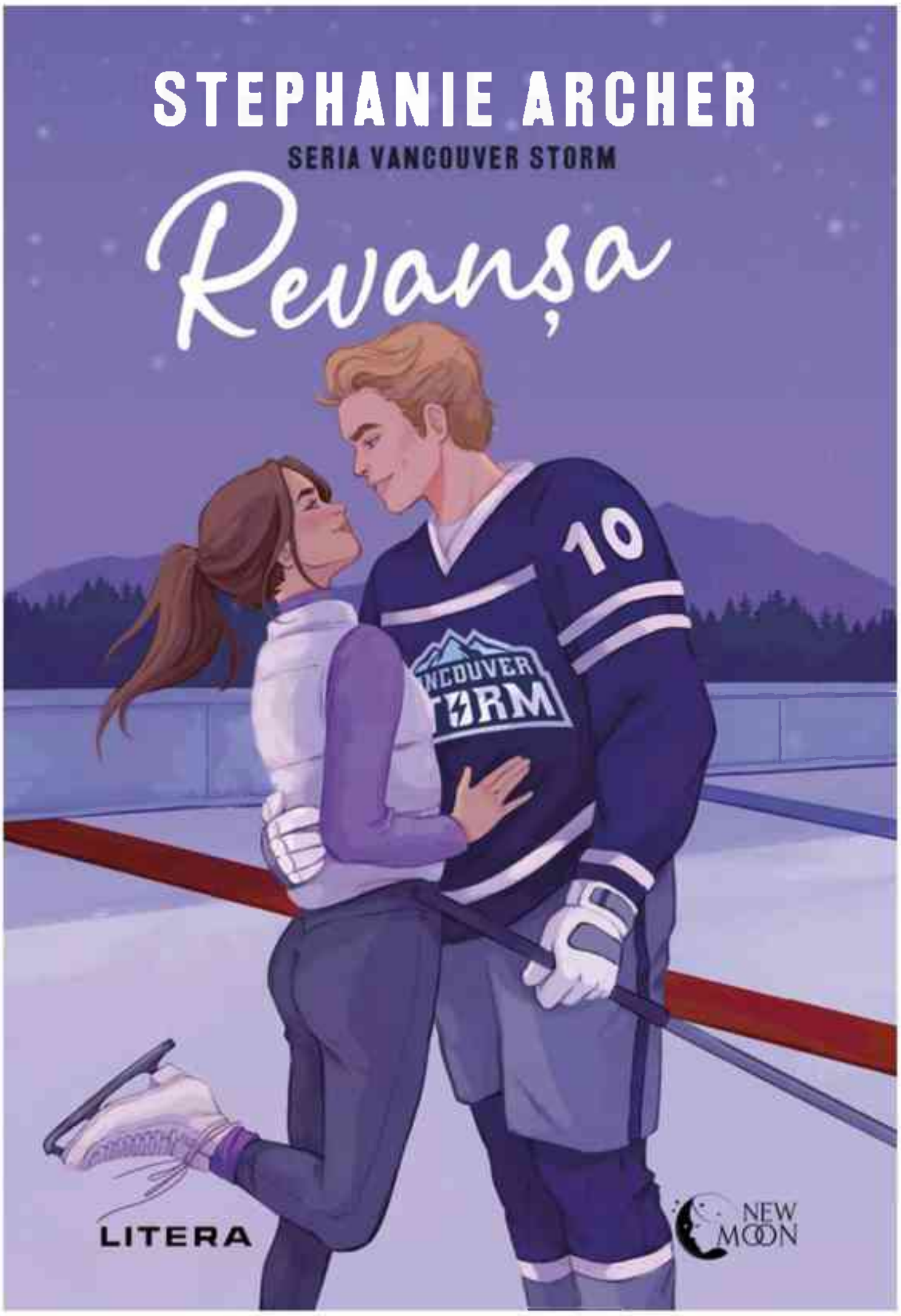
STEPHANIE ARCHER
SERIA VANCOUVER STORM
Revanșa
10
LITERA
NEW MOON

NEW
MOON

STEPHANIE ARCHER

Revanșa

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

The Fake Out
Stephanie Archer
Copyright © 2023 Stephanie Archer
Publicat prin înțelegere cu Bookcase Literary Agency și Corto Literary.
Copyright copertă: Chloe Friedlein

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Revanșa
Stephanie Archer
Copyright © 2025 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea
Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-342-682-2
ISBN EPUB 978-630-342-942-7

Pentru Helen Camisa, care consideră că toți oamenii ar trebui să facă mișcare și să se simtă bine în pielea lor!

Avertizare conținut

Unele detalii din lumea hocheiului profesionist au fost modificate pentru a vă oferi o lectură mai plăcută.

Ca să verificați avertismentele legate de conținutul cărții, scanați codul QR de mai jos sau accesați *www.stephaniearcherauthor.com/content-warnings*

CAPITOLUL 1

Rory

Sângele îmi pulsează în urechi în vreme ce patinez spre poartă, în timpul primului meu meci cu Vancouver Storm. Suntem în prelungiri, iar mulțimea devine din ce în ce mai gălăgioasă pe măsură ce îmi iau avânt și trimit pucul spre poartă.

Se lovește însă de bară, iar fanii Vancouver oftează dezamăgiți.

„Vedetele înscriu goluri." Asta aud de când mă știu de la tatăl meu, legenda hocheiului canadian, Rick Miller, și asta îmi tot repet când iau pucul din grămada de jucători și patinez în spate, până când am loc să dau spre poartă.

Meciul se oprește însă când se aude fluierul și mă uit la tipa drăguță care mi-a atras atenția toată seara.

Hazel Hartley lucrează ca fizioterapeută a echipei mele. E superbă și are limba ascuțită. Genele ei sunt lungi și negre, buzele voluptuoase au nuanța perfectă de roz, iar ochii au cea mai hipnotizantă nuanță de albastru-cenușiu pe care am văzut-o vreodată. Acum, stă în tribunele din spatele porții împreună cu sora ei, Pippa, și arată de parcă ar prefera să fie oriunde altundeva numai nu aici.

Hazel Hartley a fost meditatoarea mea în liceu, iar pe vremea aia avea un iubit. Nu mă suportă și nu mai iese cu jucători de hochei. Deși Pippa poartă un tricou al echipei Storm care are pe spate numele logodnicului ei, portarul Jamie Streicher, și deși Hartley lucrează pentru echipă, n-am mai văzut-o într-un tricou de suporter încă din liceu. În seara asta, privirea mi-a fost atrasă de coada ei șatenă și de geaca de un mov șters. Pun pariu că poartă colanții negri care îi fac fundul să arate senzațional.

Când îi fac cu ochiul, se preface că e plictisită.

Când îi zâmbesc, se preface că o ia căscatul.

Interacțiunea noastră declanșează o reacție electrică, ce dă dependență și îmi umple venele. Așa suntem încă din liceu.

Jucătorii se așază pentru o înfruntare și mă concentrez din nou la meci. Fanii încep să se agite, disperați după o victorie. Cum aud fluierul, mă pun în mișcare, îndreptându-mă cu pucul spre portar.

– Haide, Miller! strigă antrenorul Ward de pe bancă.

Sunt hotărât să îi arăt lui Tate Ward că nu a investit degeaba în mine când a vrut jucătorul din ligă care a dat cele mai multe goluri. E idolul meu de când era jucător.

Faptul că sezonul ăsta o să joc pentru el o să rezolve tot ce merge prost în mintea mea. Trebuie să o facă.

Hayden Owens, apărător al echipei mele, e liber. Ar putea să tragă la poartă, dar îmi tot răsună în minte că vedetele sunt cele care înscriu goluri, așa că nu am de gând să îi pasez pucul.

Îl lovesc și intră direct în plasă. În clipa aia, arena explodează în urale datorită golului meu, ce a adus victoria echipei. Muzica răsună în difuzoare, luminile din arenă se aprind toate și sunt înconjurat de restul coechipierilor. Cei de pe bancă se bucură și până și antrenorul Ward, care e mereu tăcut și serios, aplaudă. Aștept sentimentul copleșitor de mândrie care ar trebui să îmi inunde pieptul, doar că în locul lui e un mare gol.

Fanii lovesc geamul de bucurie și sunt înconjurat de colegii mei, însă nu simt nimic.

La naiba!

În trecut, îmi păsa. Când înscriam un gol, mă simțeam regele lumii, eram mai presus de orice. Acum însă, mă simt amorțit, ca și cum doar bifez ceva ce trebuie să fac. Cândva, visul meu era să joc hochei profesionist și să fiu cel mai bun din ligă. Însă, de ceva timp, pare mai degrabă o povară, o sarcină pe care trebuie s-o îndeplinesc.

Speram că totul avea să se schimbe acum că am venit să joc în echipa Vancouver, pentru Ward, alături de prietenul meu cel mai bun, portarul Jamie Streicher.

– Miller, fii mai bucuros, tocmai ai câștigat meciul! îmi zice Owens, care mă apucă de umeri și încearcă să mă blocheze.

Râd și îl dau laoparte. Încerc să ignor toate gândurile ciudate în timp ce patinăm spre bancă. Când trec pe lângă Hazel, îi arunc zâmbetul meu arogant care știu că o irită.

Toate privirile fanilor sunt îndreptate spre mine când lovesc geamul cu crosa, iar Hazel mă fixează cu privirea. Ridică dintr-o sprânceană, ca și cum ar spune „Ce vrei, idiotule?"

– Vrei un autograf? mimez și fac semn ca și cum aș semna pe ceva.

Văd cum buzele i se curbează într-un zâmbet detașat, iar ea se ridică și îmi șoptește:

– Ai vrea tu.

Pieptul mi se umple cu entuziasm. Nimeni nu îmi vorbește ca Hartley. Și tocmai asta mi-a plăcut mereu la ea.

Iar, în ultimul timp, schimbul nostru de replici e singurul lucru care mă face să mai simt ceva.

Pippa, care e lângă ea, îmi zâmbește și îmi face cu mâna.

– Felicitări pentru gol, Rory!

Owens lovește sticla, îi face cu mâna, iar Pippa râde. Ochii îi capătă însă o strălucire aparte când Streicher, logodnicul ei, se duce să o salute.

Ceva îmi strânge inima când o văd pe Pippa trimițându-i un sărut. Hartley a început deja să urce scările care duc spre ieșirea din arenă, iar coada i se leagănă dintr-o parte în alta.

Poartă *acei* colanți și fundul *chiar* îi arată incredibil.

– Cred că Hartley mă place, le spun băieților, în timp ce îmi mențin privirea ațintită asupra ei.

Owens râde și până și Streicher, care e mereu serios, pufnește.

– Nici o șansă, amice, îmi spune Owens și mă lovește pe spate în timp ce ieșim de pe gheață.

În clipa aia, se activează toate instinctele mele competitive, șlefuite de ani întregi de hochei și antrenamente. Îmi plac provocările și nu suport să pierd.

Faptul că Hartley nu mă bagă în seamă e ca un ghimpe în coaste. O plac, dar nu știu cum să leg o relație cu ea. Cred că undeva, în adâncul ei, și ea mă place.

„Hocheiul e totul. E mai presus de orice“, asta spune tata mereu.

Gândul îmi tot zboară la Hazel Hartley, ceea ce e periculos, dar nu pot să mi-o scot din minte.

– Miller, să treci pe la biroul meu după conferința de presă! îmi spune antrenorul Ward, în timp ce mă îndrept spre vestiar.

Încuviințez din cap și o iau spre dușuri, fără a putea să mi-o scot din minte pe Hazel.

După discuția cu Ward, mă întorc în vestiar, cu mintea vâjâindu-mi. Streicher e încă acolo, își adună lucrurile.

– Ai jucat bine în seara asta, spune el.

Mă străduiesc să tac, în timp ce mintea mi se umple cu gânduri ciudate despre cât de gol mă simt și despre faptul că victoriile nu mă mai împlinesc la fel ca înainte. Eu și Streicher jucăm hochei împreună de la cinci ani și e persoana în care am cea mai mare încredere, dar știu că trebuie să țin pentru mine discuția pe care tocmai am avut-o cu Ward.

– Te duci să te vezi cu Pippa? îl întreb, în timp ce ne luăm gențile și ne îndreptăm spre ieșire.

Pippa îl așteaptă de obicei în boxa privată a echipei, de la etaj, împreună cu rudele și cu ceilalți parteneri ai coechipierilor noștri. Poate o să fie și sora ei cu ea.

– S-a dus direct acasă. N-a vrut să stea până târziu, pentru că avem petrecerea de logodnă.

– Așa e.

E mâine-seară, la un restaurant din Gastown, aproape de apartamentul lor.

Traversăm sala și îi salutăm pe angajații din arenă.

– Ce voia să discute Ward cu tine?

– Mi-a oferit postul de căpitan, îi mărturisesc, în timp ce anxietatea îmi dă târcoale.

– Serios?

Pare la fel de surprins cum am fost și eu când am aflat.

– Ce pot să spun, Ward știe să recunoască talentul adevărat.

Îmi pun zâmbetul meu cel mai arogant, în ciuda incertitudinii pe care o simt în piept.

„Ai grijă cum te porți sezonul ăsta! Arată-mi că meriți oportunitatea asta, Miller! Fii căpitanul de care are nevoie echipa ta!“ mi-a zis Ward.

Anul trecut, când jucam pentru Calgary, am început o bătaie pe gheață cu Streicher – asta înainte să ne împăcăm. În timpul

unui alt meci, m-am enervat pe fani și le-am arătat degetul mijlociu, ceea ce mi-a adus o penalizare și un loc în momentele cele mai importante din sport pentru tot restul săptămânii. În seara asta, când restul echipei mă felicita, nu mi-a păsat.

Nimic din toate astea nu se potrivesc cu un căpitan bun. Nu sunt un lider. Eu sunt nemernicul. Vedeta. Tipul pe care toți vor să îl urască.

– O s-o faci?

– Trebuie, contractul meu e pe un singur an.

Când a început să lucreze cu echipa, sezonul trecut, Ward a luat mai mulți jucători independenți pe termen scurt. Explicația pe care a dat-o presei a fost că nu doar lua jucători, ci crea o echipă. Însă, la sfârșitul sezonului, cam jumătate dintre ei au fost dați la schimb.

– Dacă vreau să rămân în Vancouver, Ward trebuie să fie mulțumit de mine. Asta în condițiile în care el e singurul pentru care vreau să joc.

În urmă cu un deceniu, Tate Ward era unul dintre cei mai promițători jucători din istoria hocheiului profesionist, însă o rană la genunchi i-a distrus cariera. Dormitorul meu era plin cu postere cu el. În afară de mine, e singurul care a întrecut rezultatele tatălui meu.

– Ward e altfel, îi spun lui Jamie.

Toți antrenorii pentru care am jucat au folosit intimidarea și agresivitatea ca să își motiveze jucătorii, iar printre ei îl includ și pe tata, care a preluat la un moment dat echipa pentru care jucam eu și Streicher când eram mici. Însă Ward nu țipă. De fapt, abia dacă a vorbit în timpul antrenamentelor de săptămâna asta. Ne-a explicat schemele, apoi ne-a privit în acțiune. Din când în când, mai chema câte un jucător pe margine și îi dădea niște sfaturi.

Mereu mi-am dorit aprobarea paternă și, din cauza asta, vreau să îl fac pe Ward mândru de mine.

Jamie încuviințează când ajungem la lifturile din garaj.

– Acum, că ne înțelegem din nou bine, îmi place că suntem în aceeași echipă.

Nu discutăm despre ce s-a întâmplat – adică, despre cei șapte ani în care nu am vorbit pentru că am fost destul de fraier cât să ascult sfatul dat de tata. „Nu fi prieten cu cei din echipa rivală!“ mi-a spus când am fost aleși la profesioniști.

Rick Miller nu a fost niciodată un expert în relații, dar mi-a luat ceva timp să pricep asta.

Streicher a încuviințat.

– Și eu mă bucur. Și Pippa, de altfel.

Colțul buzei i se ridică, asta fiind versiunea lui pentru un zâmbet în toată regula. Ceva din mine s-a relaxat.

Poate chestia asta cu căpitanul e imboldul de care am nevoie. Poate asta o să mă vindece în sfârșit. O provocare nouă.

– Credeam că ai acceptat schimbul doar ca s-o enervezi pe Hartley tot anul.

Îi zâmbesc și îmi aduc aminte cum a căscat ea azi. Ce răsfățată!

– Poate doar puțin.

Apoi mă gândesc cum ar fi să joc pentru echipa rivală și să nu am pe cine să tachinez. Mă cuprinde din nou blazarea pe care am simțit-o în seara asta după ce am înscris golul.

– Să știi că pot să mi te imaginez căpitan.

Streicher apasă din nou butonul liftului, nerăbdător.

Știu că nu sunt omul potrivit pentru asta, dar a activat în mine dorința de competiție. Trebuie să încerc.

Amândoi primim notificări pe telefon.

– Ăsta e anunțul, îi zic, în timp ce își scoate telefonul.

– Da. Rory Miller, noul căpitan al echipei Vancouver Storm, zice el, citind e-mailul.

Liftul ajunge, în sfârșit, și intrăm în el. Streicher continuă să citească, în timp ce apăs pe butonul care ne duce în parcare.

– Avem un jucător nou.

– Cine?

Între juniori și toți anii petrecuți în ligă, am jucat cu sau împotriva tuturor.

– Connor McKinnon.

O senzație neplăcută îmi apare în stomac când îi aud numele și mă uit la Streicher.

– Ăla e...

– Da. Fostul lui Hazel.

Mă încordez. Îl urăsc pe idiotul ăla.

E adevărat că sunt un nemernic arogant, căruia îi place să pună paie pe foc și care vrea să fie mereu în centrul atenției, dar McKinnon e un gunoi. Am mers la același liceu. Timp de doi ani, am privit-o pe Hazel făcându-i ochi dulci, în timp ce el nu dădea doi bani pe ea. Îi vorbea cu superioritate. O ignora. Este un om agresiv, atât pe gheață, cât și în afara terenului. Consideră că i se cuvine totul.

Pippa a zis că s-au despărțit la sfârșitul primului an studențesc al lui Hazel. Nu știu ce s-a întâmplat exact, decât că Hazel nu mai iese cu jucători de hochei.

În clipa aia, m-au copleșit instinctele protectoare. Nu îl voiam în apropierea ei.

– Cine e fizioterapeutul lui? întreb eu, încercând să par nepăsător.

Streicher oftează, iar eu știu deja ce urmează să îmi spună.

– Hazel.

La naiba! Trebuie să fac ceva în privința asta.

O să vorbesc cu ea mâine, la petrecerea de logodnă a lui Streicher și a Pippei.

CAPITOLUL 2

Hazel

– Felicitări! îi șoptesc Pippei, în timp ce o îmbrățișez la petrecerea de logodnă. Te iubesc și sunt așa de fericită pentru voi doi, dar, dacă o să te rănească vreodată, să știi că o să fac în Photoshop poze cu el în scutece, cu o dominatoare lângă, și o să le postez pe internet.

Pippa zâmbește. Restaurantul intim pe care l-am rezervat pentru eveniment e plin cu oameni dragi: familia noastră, jucătorii de la Vancouver Storm și partenerele lor, precum și câțiva prieteni din turneul muzical la care a participat Pippa vara asta, în timp ce își promova noul album.

– Glumesc, îi zic, în timp ce îi dau o șuviță după ureche.

– Știu.

În lumina blândă din restaurant, sora mea strălucește de-a dreptul. Poate așa sunt oamenii când se îndrăgostesc, așa cum s-a întâmplat cu sora mea. Jamie își căuta o asistentă când s-a mutat în Vancouver. Nu știa însă că aceasta avea să fie tipa din liceu pe care o plăcea și cu care avea să ajungă să se logodească.

Jamie mă privește din spatele ei, cu un zâmbet subtil pe buze, apoi se apleacă să mă îmbrățișeze.

– Să știi că nu glumeam, îi șoptesc, la care el pufnește.

– Mulțumesc că ai organizat petrecerea asta, înseamnă foarte mult pentru noi!

Se uită la Pippa, care e prinsă în conversație cu mama lui și cu părinții noștri.

– Cu plăcere! Chiar mă bucur pentru voi doi. Știu că Pippa înseamnă totul pentru tine și că o să ai grijă de ea. Mă bucur că o să fii cumnatul meu, spun eu emoționată.

Mă privește mirat, dar cu o licărire de tachinare în ochi.

– În ciuda faptului că joc hochei?

Pufnesc. La începutul relației lor, i-am spus foarte clar Pippei ce părere am despre jucătorii de hochei – și anume, că sunt tratați ca niște zei și au impresia că li se cuvine totul.

– Tu ești excepția de la regulă. Nu aș da voie nimănui altcuiva să se căsătorească cu sora mea mai mică.

Mă strânge de umăr și simt cum emoția se materializează în lacrimi care îmi înțeapă ochii.

– Hai să facem niște poze înainte de cină! spune mama, arătând spre Pippa și Jamie.

– Imediat. Am nevoie ca Hazel să mă ajute cu... ceva.

În clipa aia, Pippa mă ia de mână și mă trage după ea.

– Cu ce anume? O să mă ocup eu de tot, tu doar distrează-te!

Se oprește în zona liniștită a holului din fața restaurantului, departe de invitați.

– M-ai tot evitat.

Încerc să găsesc o scuză pentru că nu i-am răspuns la cele trei mesaje legate de noul jucător al echipei.

– Hazel, Connor face acum parte din *echipă*.

– Știu.

Pentru a nu știu câta oară în ultimele 24 de ore, simt cum mi se face un gol în stomac.

Doar la asta m-am gândit. Fostul meu mincinos, trădător, manipulator și narcisist face acum parte din echipa de hochei pentru care lucrez, și eu sunt fizioterapeuta lui.

M-am foit toată noaptea.

– Ce o să facem în legătură cu asta? mă întreabă.

Nu vreau să demisionez. Lucrul cu echipa e o experiență incredibilă și chiar îmi place ce fac. Fizioterapeuții seniori sunt bine informați și de treabă, iar lucrul cu jucătorii îmi dă o stare neașteptat de bună. Fac economii să-mi deschid propriul studio de fitness, dar lucrul cu Vancouver Storm e o ocazie unică, la care aș fi fraieră să renunț.

– Nimic. Nu o să facem nimic, îi zic, cu o expresie neutră, ca și cum nu-mi pasă.

– Dar te-a înșelat.

Stomacul mi se întoarce pe dos și îmi amintesc de petrecerea de la universitate, când toți se uitau la mine și șușoteau. Îmi amintesc ce mi-a spus și cum vorbele lui m-au bântuit ani la rând.

– Crede-mă, știu asta foarte bine. Vorbesc încet și îmi păstrez o expresie plăcută, în caz că ne privește cineva. Toți au văzut că sunt fizioterapeuta lui, inclusiv el. Dacă o să facem o schimbare acum, toți vor afla că...

Mă opresc, iar vorbele mele plutesc în aer. Cu cât aprofundăm subiectul, cu atât bătăile inimii mi se întețesc. Nici măcar Pippa nu știe tot adevărul.

Nu vreau ca fostul meu să știe că are în continuare un efect asupra mea și că încă mă frământă ce s-a întâmplat. Nu vreau ca Pippa să știe asta, deși e sora și prietena cea mai bună.

Eu sunt cea care are grijă de ea, nu invers.

– Am petrecut doi ani din liceu muncind din greu ca acel...

Mă pregătesc să caut în arsenalul cu insulte, asta în condițiile în care încerc să o conving pe Pippa că sunt bine.

– Ca să mergem la universitate împreună.

Connor e cu un an mai mare decât mine și am studiat zi și noapte ca să nu fim despărțiți. Am mers la cursuri pe timpul verii ca să termin liceul mai repede.

Privirea Pippei se înduioșează și nu suport faptul că îi pare rău pentru mine.

Mă îndrept și îmi pun masca de indiferență.

– Nu o să fug. Eu am fost prima aici și nu am de gând să plec nicăieri.

Pippa se pregătește să spună ceva, dar o întrerup:

– Suntem la petrecerea ta de logodnă, așa că, te rog, nu mă pune pe mine în centrul atenției, că voi fi nevoită să mai organizez una. Poate o să umplu pereții cu poze cu tine din turneu. Asta sigur i-ar plăcea lui Jamie.

– Ești periculoasă, zice Pippa și pufnește. Ești sigură că ești bine?

– Fără doar și poate. Îmi pun un zâmbet larg pe față, dar, din reacția ei, îmi dau seama că am exagerat puțin. O împing ușor în restaurant. Hai, du-te! Socializează! Etalează-ți inelul mare de logodnă!

Pippa scoate limba la mine și îi răspund cu aceeași monedă, după care ea se întoarce în restaurant. Jamie întinde mâna spre ea și, pentru o clipă, îi privesc. El își ține mâna pe talia ei și o trage aproape. Ea îl privește și îi aruncă un zâmbet plin de afecțiune.

Mă întreb cum e să fii totul pentru cineva. Să ai atâta încredere într-o persoană.

Simt o strângere de inimă, pentru că fetele ca Pippa au parte de astfel de iubiri. Însă fetele ca mine au parte de aventuri. Mă culc cu tipii o singură dată. E mai sigur așa, nimeni nu își face speranțe și nimeni nu e rănit.

O iau spre restaurant, dar mă lovesc de un piept tare și lat.

– Scuze...

Rory Miller mă privește cu zâmbetul lui arogant. În clipa aia, tot aerul din plămâni îmi dispare și stomacul mi se umple cu fluturi.

– Aici erai, Hartley!

Reacția pe care o am nu e din cauza mea, ci a carismei lui afurisite. Clipesc și îi privesc ochii de un albastru adânc. Au culoarea oceanului pe timp de furtună. E mai înalt decât mine cu aproape 30 de centimetri, iar părul blond-închis e o idee prea lung. Băieții îi spun păr de hochei, dar îi stă bine. Se potrivește cu încrederea sa relaxată.

Nu că aș recunoaște asta vreodată.

Însă zâmbetul lui e cel care mă dă peste cap. Are mereu o expresie amuzată, pusă pe flirt. Exact așa ar zâmbi o vedetă de hochei, ca și cum știe că ar putea avea orice.

Urăsc zâmbetul arogant al lui Rory Miller. Îl urăsc așa de mult, că mă gândesc tot timpul la el.

Face un pas în spate și îmi analizează hainele, apoi fluieră. Port o rochie midi vișinie, cu decolteu, care e mulată și îmi face fundul să arate incredibil.

– Ești foarte drăguță în seara asta.

Îmi zâmbește din nou seducător și mă emoționez. Sunt calmă și deloc interesată de Rory Miller. Dacă o să îmi repet asta destul de des, poate o să și cred.

Simt cum mi se înroșesc gâtul și obrajii.

– Mulțumesc! Acum, te rog să mă scuzi.

Mă pregătesc să îl ocolesc, dar se așază în fața mea, blocându-mi calea.

– Recunoaște, ți-ai pus rochia asta special pentru mine.

– Uau, Miller, abia am loc de egoul tău enorm.

– Haide, Hartley, poartă-te frumos și spune-mi că și eu arăt bine!

Mă uit la costumul lui. Îi vine perfect pe umerii lați. E personalizat și scump, însă materialul de un bleumarin adânc îmi atrage privirea cel mai mult, pentru că are exact nuanța ochilor lui.

– Egoul tău n-are nevoie să fie gâdilat și mai mult. Ar trebui să plec, dar nu fac asta, ci îmi ridic mâna la cap și mă prefac dezamăgită. Dumnezeule, am uitat să rezerv un loc și pentru păpușa ta gonflabilă.

Zâmbetul i se mărește și fluturii îmi zboară prin stomac. Nu are o păpușă gonflabilă, cel puțin nu din câte știu eu, dar e una dintre glumele mele preferate.

– I-am dat liber în seara asta, merită, îmi spune, în timp ce se apropie de mine cu un zâmbet seducător și cu scântei în ochi.

Un râset revoltat amenință să evadeze din mine, dar îl reține. Nu o să râd la glumele lui Rory Miller. E un copil, iar asta nu o să facă decât să îl încurajeze.

– Rory, aici erai! Haideți să faceți o poză împreună, spune Donna, mama lui Jamie, care e însoțită de fotograf.

Înainte să protestez că nu suntem împreună, mă ia de talie și mă lipește de el. În clipa aia, parfumul lui mă învăluie. E cald, înțepător și are note de lemn de santal și cuișoare. Simt iar fluturi în stomac, fie de la parfumul lui masculin, fie de la felul în care mă încălzește corpul lui.

– Relaxează-te! Ești așa de încordată, îmi șoptește și mă strânge de talie.

Fotograful își pregătește aparatul și eu număr secundele până la cină. L-am așezat pe Rory la capătul opus al mesei.

– Hai să mergem afară! îmi șoptește.

Pufnesc, deși sunt încântată de propunere.

– Cred că glumești. Păpușa ta gonflabilă o să fie geloasă.

Zâmbetul lui îmi gâdilă obrazul.

– N-are de ce, o s-o aduc și pe ea.

De data asta, râd cu adevărat și fix în clipa aia ne face poză fotograful. Văd steluțe în fața ochilor.

– Minunat! Ce cuplu superb!

Încerc să spun ceva, dar nu reușesc. Ne fotografiază din nou și mă îndepărtez puțin de Rory.

El își bagă mâinile în buzunare și mă privește. Privirea îi alunecă repede spre decolteul meu.

– Haide, Hartley!

– Nu ies cu jucători de hochei și, oricum, nici nu cred că-mi știi prenumele.

Privirea îi devine mai intensă și zâmbetul mai seducător.

– Vrei să-ți spun pe nume mai des, *Hazel?*

Mă cuprinde un fior. Ultimul lucru de care am nevoie e să folosească din nou tonul ăla seducător.

– Nu.

– Atunci, hai să fim prieteni!

Zâmbetul lui și felul în care mă privește mă fac să clatin din cap. Nu vrea să fim prieteni, doar adoră provocările. Nimeni nu ajunge așa departe în cariera de hocheist fără să fie foarte competitiv, iar faptul că îl refuz îl atrage.

Tipii ca Rory și Connor se plictisesc repede și trec la următoarea provocare, e doar o chestiune de timp.

– Miller, în liceu m-ai șantajat să te meditez. Ți-ai folosit statutul de jucător sexy și talentat de hochei ca să obții ce voiai. Îmi amintesc că a vorbit cu antrenorul de hochei, care a vorbit cu directorul, care a vorbit cu profesorii. În clasele terminale, m-ai folosit cam două după-amiezi pe săptămână. Îl fixez cu privirea și încerc să ignor șuvița care i-a căzut peste ochi. Prietenii nu fac asta.

Ăsta e doar motivul parțial pentru care vreau să stau departe de el, dar e tot ce sunt dispusă să recunosc cu voce tare.

Urmează o pauză, apoi el ridică din sprâncene.

– Deci mă consideri sexy?

– Asta ai reținut din tot ce ți-am spus?

Ridică din umeri, șocat.

– M-am asigurat că o să primești credite suplimentare pentru acele meditații.

Chestia asta mă ia prin surprindere. Nu știam că el făcuse asta, crezusem că profesorii încercau să mă convingă să accept înțelegerea.

Mă uit în jur după Pippa, Jamie, Hayden, Alexei, oricine. Toți se așază însă la masă, pregătindu-se pentru cină.

– Mă duc la masă.

– Stai un pic!

Mă ia de braț și zâmbetul arogant îi dispare. Expresia lui devine serioasă și privirea – sinceră.

– Ai văzut e-mailul trimis de Ward aseară?

– Da. Ai devenit căpitan. Felicitări!

– Nu, partea cu McKinnon.

Oftez exasperată.

– Dumnezeule, am un semn pe spate pe care scrie: „Întrebați-mă despre fostul meu de doi bani"? Sunt bine. E bine, spun, împreunându-mi mâinile. Totul e bine.

– Ai spus „bine" de prea multe ori, remarcă el, încrucișându-și brațele la piept.

Pufnesc, iar el mă analizează. Inima îmi tresaltă când văd îngrijorarea de pe fața lui. E la un pas să vadă adevărul – și anume, că nu sunt bine –, iar asta mă sperie.

– Mai simți ceva pentru el?

Scot un zgomot strident ce îmi trădează indignarea, iar cei din jur se întorc spre mine.

– În nici un caz. Nu vreau nimic din tot ce se întâmplă.

Dintr-odată, mă simt rușinată. Oare asta cred oamenii? Că am tânjit după Connor în toți anii ăștia?

– O să vorbesc cu Ward. McKinnon poate să lucreze cu alt fizioterapeut. O să mă ocup eu de asta, îmi șoptește pe un ton tandru și atent, care nu se potrivește deloc cu felul lui arogant de a fi.

Dacă nu l-aș cunoaște, aș interpreta îngrijorarea din ochii lui ca fiind dorința de a mă proteja. Pulsul mi-o ia razna când mi-l imaginez pe Rory Miller având grijă de mine așa cum are Jamie grijă de Pippa, dar mă opresc.

Doar vrea ce nu poate avea. E pur și simplu o altă mișcare dintr-un joc la care nu vreau să particip.

– N-am nevoie de ajutorul tău. N-am nevoie de un bodyguard și nu vreau să intervii când vine vorba despre munca mea.

Pufnește frustrat și își trece o mână prin păr. Hotărârea din ochii lui îmi lasă impresia că o să se contrazică cu mine, dar, într-un final, doar încuviințează.

– Bine. Atunci, nu o să intervin.

– Mulțumesc!

Restul serii mă țin ocupată cu Pippa, Jamie și familia noastră, dar, de fiecare dată când mă uit spre capătul mesei, îl văd pe Rory, care mă privește îngrijorat și protector.

CAPITOLUL 3

Rory

– Hartley!

Trei zile mai târziu, sunt în sala de antrenamente a echipei și o privesc cum se pregătește pentru prima sesiune de fizioterapie cu McKinnon.

Pune o greutate pe podea, evitându-mi privirea.

Antrenorul meu intră în sală și îi fac semn să mă aștepte puțin, după care mă întorc spre Hazel și îi șoptesc:

– Voiam doar să știu dacă te-ai mai gândit la propunerea mea să mergem la Ward împreună.

– Ai spus că nu o să intervii, a zis ea, încordându-se.

– O să fiu acolo doar ca să te susțin. Probabil te-ar asculta și dacă nu aș fi acolo.

Oftează. Își mușcă buza de jos și observ că este încruntată. Are emoții.

Îmi încleștez pumnii. M-am tot gândit la felul în care i s-a schimbat expresia când l-am pomenit pe McKinnon la petrecerea de logodnă și la sentimentul protector care m-a cuprins, lucru neobișnuit pentru mine.

Îi zâmbesc, ca să îmi maschez îngrijorarea și gelozia.

– Hartley, știu că ești o tipă puternică. Vreau doar să mă asigur că nu o să ne omori noul jucător.

Asta nu o face să râdă însă, și simt o durere în piept. De ce nu mă lasă să o ajut?

Îi admir coada frumoasă, care îi etalează gâtul. Genele negre lungi care îi încadrează ochii superbi. Forma seducătoare a buzelor.

– Pas.

E atât de incredibil de încăpățânată! Mi s-ar părea drăguț, dacă nu aș fi atât de frustrat.

– O să-și ceară scuze, spune ea, în timp ce pune greutățile pe podea, în fața oglinzii.

– Poftim?

Nu l-am mai văzut pe McKinnon de foarte mulți ani, dar știu cum sunt tipii ca el. Nu își cer niciodată scuze. La fel e și tata.

Hazel se îndreaptă și mă privește în ochi.

– Mi-a trimis un e-mail, a zis că vrea să vorbim.

În clipa aia răsună alarmele din mintea mea.

– Probabil vrea să vă împăcați.

– Nu cred. Și, chiar dacă o să vrea, chestia asta nu o să se întâmple.

Cum aud asta, alarmele se opresc. Măcar atât.

– O să-și ceară scuze, iar eu o să merg mai departe.

Deci o să îi suporte prezența tot anul?

– E un nemernic.

– Ca tine, de altfel.

Are dreptate, dar acopăr senzația urâtă cu un zâmbet arogant.

– Da, dar eu sunt genul care-ți place.

Se pregătește să îmi arunce o replică tăioasă, la care sunt convins că o să mă gândesc toată ziua, dar tocmai atunci McKinnon intră pe ușă, iar comportamentul ei se schimbă complet. Se încordează când McKinnon o vede și își pune un zâmbet dezgustător, de prădător.

Nu îmi place deloc ce se întâmplă. Hartley trebuie să lucreze cu el, iar eu nu pot să fac nimic în privința asta.

– Rory.

Se întoarce spre mine și mă imploră din priviri.

În clipa aia, mi se întoarce stomacul pe dos. Niciodată nu ne spunem pe numele mic. Niciodată. Nu o făceam nici măcar în liceu.

– Te rog, nu vreau decât să-mi fac treaba acum.

Îmi susține privirea, iar pe față i se citește îngrijorarea. Versiunea asta e ei e foarte diferită de femeia competitivă și încrezătoare pe care ador să o tachinez.

McKinnon se îndreaptă spre noi, dar eu continui să îi analizez privirea. Am putea rezolva situația așa de repede dacă m-ar lăsa să o ajut. Îmi vine să o iau pe sus și să merg cu ea în biroul lui Ward, dar probabil m-ar mușca, iar mie mi-ar plăcea.

Cred că astea se numesc gânduri intruzive. În plus, i-am promis să nu intervin, deși am dreptate.

– Bine.

Inspir adânc și simt cum îmi scrâșnesc dinții.

– Uite-o!

McKinnon o salută ca pe o prietenă veche, dar Hartley tresare. În clipa aia, instinctele mele protectoare ies la iveală. Mă îndrept și îmi pun zâmbetul arogant.

McKinnon se uită la mine și zâmbetul îi dispare de pe față. Mereu am fost cu câțiva centimetri mai înalt decât el. E o chestie atât de primară și de prostească, dar care îmi oferă satisfacție.

– McKinnon, zic, plecându-mi ușor capul.

Deși Hartley mi-a spus că nu vrea să o ajut, în corp îmi pulsează posesivitatea. Dintr-odată, înțeleg foarte bine cum s-a

simțit Streicher anul trecut, când petreceam timp cu Pippa.

Privirile ni se intersectează și mă provoacă.

– Miller. Văd că încă îi dai târcoale lui Hazel. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Îl urăsc. Mă cuprinde o senzație de competiție și îmi încleștez maxilarul. Mă uit la Hartley, oferindu-i o ultimă ocazie să îmi accepte oferta.

Ea mă privește cu subînțeles și apoi se uită spre antrenorul meu.

– Rory tocmai se ducea la sesiunea de antrenament.

Toate instinctele îmi spun să rămân aici, alături de ea, în caz că idiotul ăsta spune sau face ceva ce o supără, dar aleg doar să îi arunc un zâmbet enervant lui McKinnon.

O să îl pun la pământ în timpul antrenamentelor.

– Ne vedem mai târziu, Hartley! îi spun, în timp ce îl fixez pe McKinnon cu privirea.

În timpul antrenamentului, sunt distras de Hartley și de McKinnon, care se află în celălalt capăt al sălii. Sunt atent la orice urmă de conflict și la limbajul corpului ei, ca să mă asigur că e bine.

Nu am deloc încredere în tipul ăla.

CAPITOLUL 4

Hazel

Spre norocul meu, nu mai sunt atrasă de Connor McKinnon.

Mereu a fost chipeș, dar ca un răufăcător din *Urzeala tronurilor*. Însă adevărul e că oricine ar deveni automat mai puțin atrăgător dacă ar sta lângă Rory.

Inima îmi bate cu putere în timp ce fac exerciții cu el. În viața mea nu am fost atât de conștientă de propriul meu comportament.

Dacă o să fiu nepoliticoasă cu el, o să par fosta acră și blazată. Exact așa și sunt, dar nu vreau ca el să știe asta. Cea mai mare teamă a mea e că o să înțeleagă că povestea m-a afectat.

Dacă o să fiu prea prietenoasă, o să creadă că vreau să ne împăcăm. O altă situație cu care nu vreau să am de-a face.

Așa că îl tratez cu profesionalism. Mă port cu el cum m-aș purta cu orice alt jucător, dar, în sinea mea, simt că îmi ies din minți. Face fandări în față și se privește în oglindă. Nici măcar nu e atent la postură, prea preocupat să se holbeze la fața lui hidos de chipeșă.

– Fii atent la genunchi! îi spun când i se îndoaie încheietura.

Își modifică poziția și se uită din nou în oglindă, cu zâmbetul ăla stupid.

Încă nu a zis nimic despre e-mailul pe care mi l-a trimis de dimineață – „Aștept cu nerăbdare ședința noastră de fizioterapie. Vreau să-ți spun ceva". Poate așteaptă să terminăm sesiunea.

O să își ceară scuze. Ce altceva ar putea să spună? Așa, o să pot să las trecutul în urmă. Tot ce mi-a spus și a făcut atunci a fost groaznic, dar totul se schimbă dacă îi pare rău.

Îmi amintesc foarte clar ce mi-a spus în timpul petrecerii, când ținea în brațe altă fată.

„Nu am zis niciodată că avem o relație exclusivă, tu ai crezut asta."

„M-am plictisit."

„Fetele ca tine nu rămân cu tipi ca mine."

Inspir profund, ca să îmi mai domolesc greața. A trecut mult de atunci. Nu mai sunt fata aia, care se pierdea în viața iubitului ei.

Mă uit spre Rory, care lucrează cu antrenorul lui, și privirile ni se intersectează. Ridică dintr-o sprânceană, ca și cum mă întreabă: „E totul în ordine?", dar îmi desprind privirea de la el.

Lui Rory nu îi pasă de nimeni altcineva decât de el, așa că nu înțeleg de ce e așa hotărât să mă ajute. Am văzut cât de ușor poate să frângă inima unei fete.

În timp ce se antrenează, Connor scâncește și își tot mișcă în față și în spate coapsa. Îmi amintesc că masam mușchiul ăla acum mulți ani. Are probleme cu zona inghinală de când s-a rănit în primul an de universitate.

– Avem timp pentru un masaj? Mă doare zona asta de la cât am stat ieri în avion.

Mă străduiesc din răsputeri să nu îmi arăt repulsia.

Terapia prin masaj intră în fișa postului. Nu aș ezita dacă ar fi vorba despre orice alt jucător. Tipii ăștia își pun corpul la bătaie

de fiecare dată când intră pe gheață și vreau să îi ajut cum pot ca să se simtă mai bine și să joace mai mult.

Însă, în cazul de față, e vorba despre Connor. Nu vreau să respir același aer ca el, cu atât mai puțin să îl ating, dar, dacă o să îl tratez altfel decât pe ceilalți, o să însemne că interacțiunea cu el m-a afectat.

Îmi spun că o să trec prin asta.

– Mai avem câteva minute. O să mă ocup de asta, îi zic, arătând spre una dintre mesele din lateralul sălii, puse special pentru fizioterapie și masaj.

Vine după mine și se întinde pe masă. Își suflecă pantalonii, în timp ce scot uleiul de masaj.

Nu e prima oară când face asta. Nu e prima oară nici când eu fac asta. E ceva normal. N-o să fie ciudat.

Îmi pun ulei în palme și când îl ating, încerc să mă concentrez pe felul în care se simt mușchii încordați sub atingerea mea în timp ce mâinile îmi apasă și alunecă, dar obrajii îmi iau foc.

I-am mai făcut asta, acum mulți ani. Atunci când...

Dumnezeule. Mi se face pielea de găină.

El se excita, apoi masajul se transforma în sex.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Nu îmi place nimic din toată situația asta și nici cât de rușinată mă simt. Ar putea să își ceară scuze acum.

Mă întreb dacă celelalte fete cu care s-a culcat cât eram împreună au făcut asta pentru el.

Privirile ni se intersectează și mi se pune un nod în gât când îmi observă roșeața. Zâmbește, ca și cum m-a prins făcând ceva interzis.

– E un moment bun să vorbim.

Simt un val de greață, dar îmi mențin expresia neutră. Din fericire, mușchiul se relaxează sub atingerea mea.

– Te ascult!

O să îi accept scuzele cu grație. Nu o să fac pe superioara. Nu vreau decât să merg mai departe.

Râde și se uită la mâinile mele de pe interiorul coapsei lui cu un zâmbet plin de subînțeles.

– Având în vedere trecutul nostru, crezi că poți să ai un comportament profesionist?

Mă opresc. Nu îmi vine să cred că a zis asta. Greața din stomac începe să se transforme în furie și îmi retrag mâinile.

– Poftim?

Mă privește cu subînțeles, de parcă împărtășim un secret.

– Fii serioasă! Faptul că ești fizioterapeuta mea anul ăsta e o coincidență destul de mare, iar acum asta?

Arată spre interiorul coapsei.

Mă cuprinde o senzație ciudată, care pulsează din ce în ce mai puternic cu fiecare bătaie a inimii. Parcă sunt în cădere liberă și risc să vomit.

– Nu vreau decât să mă asigur că lucrurile nu vor fi ciudate între noi anul ăsta.

„Of, Hazel, cât ai putut să te înșeli." Mai că îmi vine să râd de cât de greșit evaluez bărbații.

Nu o să își ceară scuze. Are impresia că eu vreau să mă împac cu el. După tot ce a făcut și a zis, chiar crede că sunt interesată de el.

Pentru el, eu sunt fata care a plecat de la petrecerea aia plângând, în timp ce toți vorbeau despre ea. Sunt fata care a participat la cursuri de vară ca să poată merge la aceeași universitate ca el, ca o fraieră naivă și îndrăgostită.

Doar că m-am schimbat.

Furia îmi curge prin vene, urmată de o nevoie intensă de a-i demonstra cât de mult se înșală.

– Nu am cerut să fiu fizioterapeuta ta, spun eu pe un ton apăsat.

– Nu? întreabă el șocat.

E evident că nu mă crede.

– Nu.

Îmi amintesc când mi-a zis că sunt „sufocantă".

„Fetele ca tine nu rămân cu tipi ca mine." Dumnezeule, chiar și acum, cuvintele îmi provoacă durere.

Vreau așa de mult să îi demonstrez că se înșală.

Rory ne privește din celălalt capăt al sălii. A fost cu ochii pe mine toată ședința și în minte îmi răsună dorința lui de a mă ajuta, exprimată mai devreme.

Ridică o greutate, îmi susține privirea și își încordează brațele. Pulsul mi-o ia razna. Chiar dacă e un idiot îngâmfat, Rory Miller e incredibil de chipeș. Înțeleg de ce se îndrăgostesc femeile de el, chiar dacă nu o să mă număr niciodată printre ele.

Dintr-odată, îmi vine o idee.

Rory și Connor se urăsc. Niciodată nu s-au înțeles și tot sezonul se vor război. Rory e un jucător mai bun decât Connor și, cu toate că acesta din urmă nu a recunoscut niciodată, ăsta e motivul pentru care nu îl place pe Rory.

Iar Connor mi-a spus foarte clar că nu o să găsesc niciodată pe cineva mai bun decât el.

Rory e singurul jucător din echipă cu un ego mai mare decât al lui Connor. E îngâmfat, arogant și extrem de competitiv. Iar partea cea mai bună e că îl urăște pe Connor la fel de mult ca mine. Ca și cum mă poate auzi, Rory zâmbește și ridică dintr-o sprânceană.

E atât de arogant și de încrezător.

Îi susțin privirea în oglindă și simt fiori. Urmează să fac ceva foarte stupid, dar nu îmi pasă. Aș fi capabilă de orice doar ca să scap de senzația asta de rușine și neputință. Dorința de a-i face în ciudă fostului meu mă controlează.

Las să iasă la suprafață latura mea malefică și îi zâmbesc lui Connor.

– Știi că eu și Rory suntem împreună, nu-i așa?

Inima mi-o ia razna în timp ce îi privesc reacția. Merită să mint, doar ca să văd cum trece de la aroganță la confuzie și surprindere, apoi se uită la Rory și se enervează.

– Serios? Ești cu Miller?

În momentul de față, sunt un uragan de furie feminină și dorință de răzbunare. Am de gând să merg până la capăt cu treaba asta.

Antrenorul lui Rory spune ceva, dar acesta nu îl ascultă. E prea preocupat să se uite când la Connor, când la mine.

Îi fac cu mâna seducător. I se luminează privirea, iar victoria și amuzamentul sunt evidente pe fața lui. Mă abțin să îmi dau ochii peste cap în timp ce Rory îi aruncă un zâmbet îngâmfat lui Connor.

Dumnezeule, Rory o să îmi scoată ochii cu chestia asta.

– Da.

Îmi reamintesc întrebarea pe care mi-a pus-o acum câteva clipe, dacă mă pot purta profesionist, și sângele îmi clocotește din nou, dar continui să zâmbesc.

Simt un fior de îngrijorare. Rory e ilegal de sexy și, până acum, am reușit să mă țin la distanță de el cu ajutorul replicilor tăioase și amuzante, dar, acum, o să mă acapareze. O să îmi șoptească la ureche, o să mă ia de talie și o să facă tot ce poate ca să îl enerveze pe Connor.

Latura mea vulnerabilă își face griji că o să mă îndrăgostesc de el.

Îmi frec degetele și, când simt uleiul de masaj pe piele, furia mi se intensifică.

Rory e și un jucător de hochei răsfățat, căruia i s-a oferit totul pe o tavă de argint. Nu o să mă îndrăgostesc de el. Connor o să îmi reamintească în mod constant ce s-ar întâmpla dacă aș trece limita.

Cu ajutorul lui Rory, o să îl fac pe Connor să regrete ce mi-a făcut.

CAPITOLUL 5

Rory

– Ia te uită, cineva s-a răzgândit!

Mă așez pe banca de lângă Hartley după ce pleacă McKinnon. Îi zâmbesc și fac un gest cochet cu degetul, dându-mi părul după ureche.

Pare că se abține să râdă. E o pauză plăcută de la versiunea ei agitată pe care am urmărit-o în ultima oră.

– Așa fac eu?

– Să înțeleg că scuzele lui McKinnon nu s-au ridicat la nivelul așteptărilor.

În clipa aia, orice urmă de amuzament de pe fața ei dispare.

– A zis că....

Inspiră adânc, de parcă încearcă să nu incendieze locul.

– Ce anume?

– A făcut să pară că eu am cerut să fiu fizioterapeuta lui. Ca și cum încă nu am trecut peste.

O să îl omor.

– Serios?

Tresare, dar merge mai departe.

– Și după a mai fost și masajul aproape de vintre.

Am observat. Aproape mi-am pierdut controlul când i-am văzut disconfortul în timp ce îl masa. Când am văzut cum o privea. Chiar și acum sunt gelos.

Hazel își linge buza de sus și îmi aruncă o privire reticentă.

– I-am spus că suntem împreună.

Toate gândurile mi se opresc, apoi un zâmbet larg îmi apare pe față.

– Serios?

Ziua asta tocmai a devenit mult mai bună. Zâmbetul mi se lărgește, în timp ce roșeața din obrajii ei se intensifică. E atât de drăguță când e jenată.

Se uită în jos și se joacă cu degetele.

– Voiam să mă răzbun pe el și știu că te urăște. Pentru că ești un jucător mai bun decât el.

– Știu asta foarte bine.

Inima îmi bate cu putere. Îmi place răsturnarea asta de situație.

– Dacă nu vrei să faci asta...

– O s-o fac. O fac cu plăcere, Hartley.

Zâmbesc de parcă sunt într-o reclamă la pastă de dinți.

Ea închide ochii și încuviințează din cap.

– Știam că o să fii îngâmfat. Trebuie să stabilim niște reguli. O să fim împreună jumătate de sezon. Până pe 1 ianuarie. Sau chiar mai puțin, dacă unul din voi va fi cumpărat de altă echipă.

Simt o greutate în stomac. Nu contează că sunt căpitanul. Dacă Ward nu o să fie mulțumit de ce o să vadă, o să plec de aici.

– S-a făcut. Până pe 1 ianuarie.

– Nu poți să-ți faci de cap cu alte fete cât ne prefacem că suntem împreună, pentru că asta ar distruge iluzia.

– Bineînțeles că nu.

Oricum nu îmi stătea mintea la asta în ultimul timp.

– De ce ești de acord cu asta?

Îmi imaginez cum ne sărutăm în timp ce McKinnon ne privește, iritat, și, în clipa aia, tot sângele mi se scurge spre penis. Privirea îmi coboară spre buzele ei pline. Pun pariu că sunt gustoase. Par catifelate.

Pare panicată. La naiba, m-a întrebat ceva și, dacă o să-i spun că o plac, o să o pun pe fugă.

– Acum înțeleg, zice Hazel, iar expresia i se schimbă.

Sunt copleșit de panică.

– Vrei să dai bine, acum, că ești căpitan.

– Da, exact, spun eu, ușurat.

– Fanii au luat-o razna anul trecut când Jamie și Pippa au început relația.

„Vezi cum te porți", mi-a spus Ward în biroul lui.

Un jucător de hochei într-o relație cu o fată de treabă e cel mai rapid mod de a-mi curăța reputația.

Nu aș spune că Hartley e „de treabă“, dar e foarte plăcută de jucători și de club. Ward vrea să fiu un tip responsabil, iar Hartley e modul prin care pot să îi demonstrez că asta și sunt.

– O să mă dau drept iubitul tău devotat și o să fac tot ce pot ca să-l enervez pe McKinnon dacă mă ajuți să par căpitanul de care are nevoie echipa. Ward vrea un tip cu o imagine curată. Tu ești foarte bună la ceea ce faci și toată lumea te place.

– Mulțumesc! spune ea surprinsă.

– N-ai pentru ce, ăsta e adevărul.

Tușesc. De obicei, ne tachinăm, dar nu ne facem astfel de complimente. Nu știu de ce mi-a scăpat ăsta.

– Va trebui să vii la evenimente cu mine. E unul caritabil în decembrie, iar în ajunul Anului Nou e meciul League Classic.

Are loc într-o stațiune locală de schi și rezultatul nu e luat în calcul în timpul sezonului. Însă echipele poartă echipamentul original și jucăm pe un patinoar exterior. E un eveniment organizat mai degrabă de dragul nostalgiei.

– O să vorbesc cu Ward despre noi, dar nu cred că o să fie o problemă.

Pippa și Streicher erau împreună anul trecut, cât ea încă lucra pentru echipă.

– Mulțumesc! O să vin la meciul de vineri. Joacă și Connor, nu-i așa?

Încuviințez și văd că îi vine o idee.

– O să stau cu Pippa și, după, o să ieșim cu echipa. Sunt sigură că o să vină și el. Atunci putem să...

Privirile ni se intersectează și pare să își piardă șirul gândurilor.

– Ne vor vedea toți împreună.

– Iar tu o să-mi porți tricoul.

Gândul mă umple de mândrie.

– Nu prea cred. Nu port tricouri cu numele tipilor.

Am purtat tricoul lui McKinnon, dar nu-i spun.

– Dacă vrei să te răzbuni pe McKinnon, trebuie să te implici cu totul. O să-l porți.

Îmi susține privirea îndelung, apoi încuviințează scurt.

– Și vreau să-i spun Pippei despre planul nostru, altfel nu o să mă creadă.

– Nu crezi că pot fi convingător?

Mi-am amintit cum a fost să îi simt talia și cât de incredibil mirosea părul ei.

– Ar trebui să vorbim despre limite, în caz că merg prea departe. Să alegem un cuvânt de siguranță.

În ochi îi licăresc hotărârea și furia.

– Vreau să mă răzbun pe el, deci nu poți să mergi prea departe.

Dumnezeule, ce sexy e Hartley când e enervată! Deja sunt pe jumătate tare, iar privirea îmi coboară spre gura ei.

– Am înțeles deci, fără cuvânt de siguranță.

– Miller.

– Ce e?

Încă mă holbez la buzele ei.

– Relația asta e falsă.

– Știu.

– Să nu te atașezi!

– În nici un caz.

Oare o să mă lase să o sărut în fața lui McKinnon?

Își înclină capul, ca privirile să ni se intersecteze.

– Trebuie să fii de acord cu asta fără să te holbezi la gura mea și să salivezi.

– Nu salivam.

Râd și îi fac cu ochiul, iar ea își dă ochii peste cap, dar zâmbește.

– Vorbesc serios. Nu te atașa, pentru că eu clar n-o s-o fac!

Jocul ăsta e foarte periculos, tocmai pentru că e vorba despre ea. O să mă cunoască mai bine și o să o ia la fugă în cealaltă direcție. Așa merg lucrurile când vine vorba despre tipi ca mine și ca tata.

Cu toate astea, întind mâna și pulsul îmi răsună în urechi.

– E doar de fațadă, nu trebuie să-mi repeți.

Ador felul în care în ochi îi licărește ceva interesant când intru în spațiul ei.

Îi iau mâna într-a mea și mă concentrez pe atingere. E delicată și catifelată, potrivindu-se perfect într-a mea. E așa drăguță, răutăcioasă și perfectă, iar înțelegerea asta o să mă distrugă.

– Hartley, treaba asta o să fie foarte distractivă, îi zic, aruncându-i zâmbetul meu arogant.

CAPITOLUL 6

Hazel

Când ajung la meciul de vineri seară, o găsesc pe Pippa deja la locul ei. Arena e plină cu fani entuziasmați, care formează o mare de tricouri ale echipei Storm, în gri și albastru. Muzica rock răsună în difuzoare și îi umple pe toți de adrenalină. Sunt plină de energie în timp ce mă îndrept spre locurile noastre din spatele porții. Într-o mână am un covrig, iar în cealaltă – o bere.

– Bună. Scuze că a durat atât! Coada de la stand era ridicol de lungă.

Asta este însă o minciună. Am tras de timp. Am încercuit arena de trei ori înainte să mă așez, în sfârșit, la coadă.

L-am găsit azi după-amiază pe biroul meu într-o cutie de cadouri. Deși nu îmi place să port ceva cu numele unui sportiv, de parcă sunt proprietatea lui, Rory are dreptate. Trebuie să port tricoul cu numele lui dacă vrem să fim credibili.

– Văd că porți un tricou, spune Pippa uimită.

Iau o gură mare din covrig și îmi aleg cuvintele cu grijă. Știu că o să sune absolut stupid când o să spun cu voce tare.

– Hazel, apleacă-te în față, te rog!

– Când te apuci de următorul album?

Dumnezeule, ce lașă sunt! Simt cum numele lui Miller îmi marchează spatele.

– *Hazel,* al cui e numele de pe spatele tricoului?

Simt că am gura uscată și covrigul are gust de lipici. Ce o să fac? O să stau în locul ăsta până când Pippa o să iasă din arenă?

Mă întorc astfel încât să îl citească.

– Nu e ce pare.

– Am ratat ceva?

Lumina din arenă se diminuează și încep uralele când jucătorii intră pe gheață. Când trece prin fața mea, Rory îmi face cu ochiul, iar Connor e fix în spatele lui.

Asta e partea când trebuie să ne prefacem. Deși nu vreau, am stabilit ceva și trebuie să ne jucăm amândoi rolurile.

Așa că îi arunc zâmbetul meu relaxat și îi fac cu ochiul. Zâmbetul i se mărește și patinează mai departe. Connor se uită nedumerit la mine, moment în care mă cuprinde satisfacția.

„Du-te naibii, Connor!“

Pe parcursul imnurilor, Pippa mă privește nedumerită, iar, când ne așezăm, îi șoptesc:

– Nu suntem împreună de fapt.

Îmi împreunez mâinile și mă pregătesc, conștientă că ce urmează să spun o să sune stupid. Stomacul mi se întoarce pe dos când îl văd pe Connor pe bancă, iar, în momentul ăla, îi spun Pippei tot. Îi povestesc despre e-mailul primit de la el cu o zi în urmă, cum crezusem că avea să își ceară scuze și ce zisese de fapt.

– Ce idiot! spune ea, în timp ce mă analizează.

În clipa aia, mă panichez. Nu vreau ca Pippa să știe cât de mult m-a afectat comportamentul lui Connor. E sora mea mai mică și mereu am fost puternică pentru ea. Când părinții noștri au vrut ca muzica pe care o face să fie doar un hobby, eu am împins-o să își urmeze visurile. La mine vine când are întrebări despre viață. Așa au stat lucrurile mereu între noi. Eu am grijă de ea, nu invers.

Nu vreau să știe cât de rănită am fost. Nu vreau să își facă griji pentru mine.

– Eu și Miller am făcut o înțelegere.

Îi explic că Rory vrea să dea bine în fața lui Ward și să pară un căpitan mai bun anul ăsta, dar și că e dispus să ajute să mă răzbun pe Connor.

Pippa mă analizează.

– Dar îl urăști pe Rory. De ce-ți pasă că vrea să fie căpitan?

Mă pregătesc să protestez. După ce i-a făcut în liceu prietenei mele, știu că e un sportiv ca restul, care au impresia că pot să facă orice fără să sufere consecințele.

Însă asta nu înseamnă că îl urăsc.

Ne uităm la jucători, care se luptă pentru puc la celălalt capăt al arenei.

– Îmi pasă pentru că am făcut o înțelegere cu el. Totul o să țină până în ianuarie. Poți să-i spui lui Jamie, dar roagă-l să nu zică nimic.

Pippa mă fixează cu privirea, de parcă nu mă crede, apoi în ochi îi apare o licărire de tachinare.

– Îți stă bine. E foarte drăguț.

– Taci!

– A luat mărimea potrivită.

– Ți-am spus adevărul ca să mă susții, nu ca să mă tachinezi.

– Mereu te susțin, dar îmi place și să te tachinez. Hai, zâmbește ca și cum te culci cu Rory Miller!

Ideea mi se pare așa nebunească, încât izbucnesc în râs, iar Pippa îmi face câteva poze ca să surprindă momentul.

– Dumnezeule, n-aș face niciodată așa ceva!

Când Rory trece pe lângă mine, privirile ni se intersectează. Îmi zâmbește și șoptește un „bună".

– Oare mie mi-a zâmbit? întreabă femeia din spatele meu.

– Nu, ei i-a zâmbit.

Simt că mi se face pielea de găină.

– Lângă ea e logodnica lui Jamie Streicher.

Pippa îmi zâmbește, pentru că cele două femei habar n-au că le auzim.

– Tata o să fie încântat, îl place pe Rory, adaugă Pippa.

Apoi se uită la Jamie, care privește în celălalt capăt al gheții. Repriza următoare o să păzească poarta din dreptul nostru.

Mormăi, pentru că știu cât de pasionat de hochei e tata. Nici măcar nu m-am gândit la partea asta a înțelegerii.

– Dacă mama și tata vor pomeni ceva de asta, să le spui că nu e nimic serios.

– N-ai mai avut un iubit de la Connor, deci evident că vor fi entuziasmați.

În fața noastră, pe gheață, e agitație. Rory înscrie, iar arena izbucnește în urale. Fanii sar în picioare și se bucură, în timp ce se aprind luminile și jucătorii de la Vancouver îl înconjoară pe Rory. Pippa mă trage de cot și face ochii mari.

– Aplaudă! Prefă-te că te bucuri că a dat gol!

Încep să aplaud stângace și Pippa izbucnește în râs, ceea ce mă face și pe mine să râd.

– Nu vreau ca ai noștri să se atașeze de el. Are propriii părinți, îi zic, când ne așezăm.

Pippa se încruntă, moment în care mă opresc.

– Ce e?

– Rory are nevoie de mai mulți oameni buni în viața lui.

– La ce ego are? Probabil în copilărie mânca de pe o tavă de aur, zic eu și pufnesc. Nu știe ce înseamnă „nu". Sunt sigură că era îngrozitor de răsfățat.

– Nu prea vorbește cu mama lui și nu cred că tatăl lui e ca al nostru. L-ai văzut vreodată pe Rick Miller la televizor?

Nu urmăresc comentariile sportive, însă Rick Miller e o legendă a hocheiului canadian. Toată lumea știe cine e.

– Sinceră să fiu, e un nemernic. E în primul rând agentul lui Rory și abia după aceea tatăl lui.

Mă doare să aud asta.

– Când am fost acasă luna trecută, tata înrămase un bilet de la primul meu concert în Vancouver.

Eu și Pippa am crescut în North Vancouver și, când am plecat de acasă, părinții noștri au ieșit la pensie și s-au mutat în Silver Falls, un orășel de schi din British Columbia.

Inima mi se umple de iubire.

– Ken Hartley e cel mai tare.

– Așa e, încuviințează ea.

Mă uit la Rory și simt o strângere în piept. Eu și Pippa avem cel mai bun tată. Chiar dacă nu îmi place de Rory, nu îmi doresc să aibă un tată rău.

– Au zis că vor veni aici luna viitoare. Hai s-o invităm pe mama la unul dintre cursurile tale, cred c-ar fi drăguț!

În afara ședințelor de fizioterapie pe care le fac cu echipa, predau yoga, atât pe Zoom, cât și în studio.

Simt un gol în stomac în timp ce privesc meciul. Hayden intră într-un tip din echipa rivală și acesta se lovește de panourile din fața noastră.

– Nu cred că asta o să se întâmple.

– Trebuie doar să ne asigurăm că începe mai ușor. Nu trebuie să începem cu o ședință de yoga la cald.

Se aude fluierul și arbitrul dă o penalizare, în timp ce toți din jurul nostru dezaprobă decizia. Încerc să formulez un răspuns pentru Pippa, deși mă simt din ce în ce mai frustrată.

– Nu se simte confortabil în haine de yoga. Nu fac decât să îi readucă aminte cât de mult i s-a schimbat corpul de când dansa. N-o să fie de acord.

Mama noastră a fost dansatoare în adolescență și puțin după aceea.

Mă frec pe piept în timp ce mă gândesc la ea.

– De câte ori a vorbit urât despre ea însăși când te-ai dus acasă? De câte ori a făcut un comentariu negativ despre corpul ei sau a spus că urmează o dietă?

– De multe ori.

– Exact.

Ne uităm amândouă la gheață și știu că Pippa gândește același lucru ca mine.

Vrem mai mult pentru mama. Vrem să își iubească și să-și accepte corpul. De asta, într-o zi, vreau să îmi deschid propriul studio de fitness, potrivit pentru oricine. Oricine merită să se miște și să se simtă bine în corpul său. Oricine merită să se iubească.

Zgomotele fanilor mă readuc în prezent și revin cu atenția la meci. Rory ia pucul și patinează repede, departe de grămada de

jucători. Se îndreaptă spre poarta din fața Pippei și a mea. Se mișcă atât de repede, că patinele lui abia ating gheața. Este abil și cu un control deplin. Pulsul mi-o ia razna când îi văd expresia. E atât de puternic și de concentrat. Toți din jurul meu se încordează.

Nu văd pucul decât după ce a ajuns în poartă.

Fanii izbucnesc din nou în urale, muzica răsună și se aude sunetul difuzat la fiecare gol.

Simt o senzație ciudată de mândrie, în timp ce jucătorii se strâng în jurul lui Rory ca să celebreze.

– Recunoaște, a fost o mișcare incredibilă, zice Pippa.

– Să nu-i spui lui Miller, zic eu amuzată.

Jucătorii se despart pentru altă înfruntare. Când Rory se întoarce, sunt pregătită să îi văd zâmbetul arogant și să îmi dau ochii peste cap.

Însă expresia lui e neutră, deloc impresionată și epuizată. E genul de epuizare emoțională, care te apasă și îți dă senzația că situația nu se va mai îmbunătăți niciodată. Fix epuizarea asta o simt după ce o aud pe mama înșirându-și defectele și toate motivele pentru care nu arată destul de bine. Simt o doză de teamă și de regret.

Despre Rory Miller se spune că e un nemernic arogant care obține orice vrea, nu un jucător de hochei epuizat, cu un tată de doi bani.

Însă, înainte să apuc să mă mai gândesc la asta, pucul e aruncat și Rory îl ia. În timp ce se îndreaptă spre poartă, un jucător din echipa rivală îl împinge în panouri și se lovește cu fața și casca de geam.

Se aude fluierul arbitrului, iar fanii cer o penalizare. Rory scâncește și își freacă buza, care sângerează.

– La naiba, e bine?

– De ce îți pasă?

Mă gândesc la căldura mâinii lui pe a mea de alaltăieri și la fiorii pe care i-a declanșat atingerea lui.

– Nu-mi pasă, dar nici nu vreau să se rănească.

– Interesant, spune Pippa zâmbind.

Auzim o bătaie în geam și ne uităm amândouă în direcția zgomotului. Îl văd pe Rory, a cărui buză începe deja să se umfle. În ochi are o licărire amuzată.

– Dumnezeule!

Simt cum fața îmi ia foc și nu vreau decât să dispar.

– Sărută-mă ca să mă vindec mai repede, îmi spune prin geam.

Pielea îmi arde și îl privesc urât.

– *Nu!*

– Am nevoie de asta și trebuie să fie de la tine, insistă el zâmbind.

Simt cum transpir sub tricoul ăsta stupid. Fața îmi apare pe ecran, ceea ce înseamnă că apar la televizor. Dumnezeule!

– Fă-o! strigă cineva din spatele meu.

O văd pe Pippa că izbucnește în râs.

– Sărută-l! Sărută-l! încep să scandeze fanii din spatele meu, moment în care rămân cu gura căscată.

Nu îmi vine să cred că mi se întâmplă așa ceva!

– Hartley, lumea așteaptă! îmi spune Rory, care bate din nou cu crosa în geam.

Nu are de gând să renunțe. Connor e în spatele lui și așteaptă cu ceilalți jucători. Pare plictisit, de parcă nu îi pasă, dar îmi amintesc cum își ieșea din minți din cauza atenției primite de Rory pe gheață.

Mă gândesc la rânjetul lui în timp ce îi masam coapsele, moment în care mă copleșește furia.

O să îl omor pe Rory mai târziu, dar, pentru moment, mă aplec în față. Își lipește maxilarul de partea lui de geam, iar eu îl sărut de pe partea mea și sper că sticla e curată.

Fanii erup în urale când Rory își pune mâna în dreptul inimii, după care îmi face cu ochiul și pleacă.

Cât de arogant poate să fie!

Jucătorii echipei Vancouver mă privesc cu un amestec de confuzie și amuzament. Lui Hayden nu îi vine să creadă ce vede, iar Connor patinează prin fața mea încruntat.

Ce s-a întâmplat a fost umilitor, dar a funcționat.

– Acum știe toată lumea, spune Pippa zâmbitoare.

Meciul reîncepe, dar eu mă gândesc la ce o să se întâmple mai târziu, când o să merg la bar și o să dau ochii cu toată lumea.

Rory e imprevizibil, iar asta îmi fac stomacul să mi se întoarcă pe dos. Nu are nici o limită și e capabil de orice ca să câștige.

Seara abia a început și cred că totuși o să am nevoie de un cuvânt de siguranță.

CAPITOLUL 7

Hazel

– *Știam* eu! strigă Hayden, care dă buzna pe ușa barului.

Eu și Pippa stăm într-un separeu de la Filthy Flamingo și îi așteptăm pe Jamie și Rory. Intrarea mică și demodată a barului e ascunsă pe o alee și are un semn murdar deasupra ușii. Din exterior, localul pare ușor de ignorat, dar atmosfera din interior e caldă. Barul e format din lambriuri din lemn, luminițe întinse pe tavan, muzică rock clasică dată tare și afișe vintage cu diverse trupe. În spatele sticlelor de alcool e o întindere de poze Polaroid cu clienții obișnuiți. Iar în spate e o scenă mică de pe care Pippa ne mai cântă uneori.

Hayden e acum în fața mea, cu un zâmbet larg.

– Știam că e ceva între tine și Miller.

– Ba nu știai nimic. Nimeni nu știa, îi spun, în timp ce mă uit la băieții care tocmai au intrat.

Connor s-a așezat deja la o masă cu câțiva jucători, dar Rory nu a apărut. Probabil încă vorbește cu presa.

Hayden are un zâmbet luminos și arată spre pieptul lui. Cu părul lui blond, ochii albaștri și zâmbetul pe care îl are mereu pe buze, Hayden Owen e versiunea umană a unui golden retriever.

– Chiar am știut, după cum flirtau și se tot înțepau, îi spune Pippei.

Sora mea îmi zâmbește amuzată, dar eu pufnesc și iau o gură din băutură.

– Owens, nu fi îngâmfat, altfel o să simți consecințele la fizioterapie!

Asta însă doar îl face să râdă și se duce să își comande de băut.

Jamie se așază lângă Pippa și o sărută.

– Bună, îi spune ea zâmbind.

– Bună, îi răspunde el, apoi o sărută din nou.

Îmi desprind privirea de la ei și simt un nod în piept când îi aud cum își șoptesc. Încerc să îl înec cu băutură.

Într-un final, se despart, iar Jamie arată spre mine.

– Hazel, Pippa mi-a spus că e cazul să te felicit.

Expresia lui de obicei serioasă are o urmă de amuzament, așa că știu deja că sora mea i-a spus tot.

– Nu începe cu asta! îi zic eu sarcastic.

Însă tot amuzamentul dispare când se uită în spatele meu.

– Să-mi spui dacă o să-ți facă probleme, îmi șoptește.

– Mă descurc cu Miller.

– Nu la el mă refeream, ci la McKinnon. Vreau să știu dacă o să-ți facă ceva. Sunt sigur că și Miller vrea asta să afle.

Comportamentul protector al lui Jamie mă ia prin surprinde. Nici măcar nu știe tot ce a făcut Connor, nimeni nu știe, dar, cu toate astea, e pregătit să mă apere.

Înainte să apuc să îi răspund, văd că se deschide ușa barului. Rory îmi zâmbește arogant când mă vede purtându-i tricoul. Privirile ni se intersectează în vreme ce traversează barul, cu buza lui umflată și învinețită de la lovitura din seara asta. Simt un fior care îmi șoptește că suntem priviți, atât de Connor, cât și de restul celor din bar. Când Rory se așază în separeu și intră în spațiul meu, tot zâmbindu-mi, observ că părul lui e încă umed după dușul pe care l-a făcut. Sunt învăluită de parfumul lui, care e proaspăt și intens.

Jucătorii de hochei ar trebui să miroasă urât, dar parfumul lui Rory mă ia prin surprindere.

– Bună, iubito!

Se apleacă și mă sărută pe tâmplă, de parcă e ceva normal.

Pulsul mi-o ia razna și îngheț când îi simt barba pe piele. Nici nu cred că respir. Mă ia de talie și mă lipește de el pe bancă. Pippa ne privește încântată și Jamie are zâmbetul lui tipic, reținut.

– Bună!

Tonul meu e tensionat.

Îmi analizează fața, luminos și curios, apoi se uită la tricoul meu.

– Îmi place cum îți stă așa.

– Nu te obișnui! îi spun înainte să mă pot opri, cu toate că vocea lui mi-a încins pielea.

– O să-l porți la fiecare meci de acum încolo.

Mă strânge de talie și mă încordez. E atât de cald și de solid.

– Haide, Hartley, prefă-te că mă placi!

Pippa se uită în jur, apoi se apleacă spre noi.

– Sărută-l, sărută-l! șoptește ea.

– Pippa!

Simt cum roșesc.

Sora mea izbucnește în râs și până și Jamie zâmbește.

– O să vă omor pe amândoi, șuier la ei, deși râd, în timp ce mâna lui Rory e în continuare pe talia mea.

– Dar eu ce am făcut? întreabă Jamie.

– O încurajezi, o simt. Fiți mai relaxați! Încuviințez din cap, emoționată. Simt că fața mi-a luat foc. Apoi mă uit la Rory și îi zâmbesc. Exact așa m-aș purta dacă am ieși împreună, îi șoptesc.

– Serios?

Privirea îi lucește.

– Da. Aș fi atât de răutăcioasă cu tine.

Privirea îi coboară spre gura mea și tot corpul îmi ia foc. Doar nu o să mă sărute aici, nu-i așa?

Nu m-am gândit până acum la partea cu sărutul. Bineînțeles că, la un moment dat, o să ne sărutăm, pentru că asta fac cuplurile.

Simt fluturi când Rory mă fixează cu privirea lui caldă. Părul i se ondulează puțin la vârfuri și are șuvițe aurii, probabil de la soare. Îi admir maxilarul ascuțit, barba țepoasă și nasul care pare prea delicat pentru o față atât de masculină.

E foarte chipeș.

Mă uit apoi la vânătaia de pe buza de jos și clipesc, revenind la realitate.

– Niște gheață ți-ar face bine.

– Deja mă simt mai bine.

– Grețos, îi spun eu și mă strâmb.

Mă întorc să mă uit după Jordan, barmanița și proprietara, în timp ce Rory continuă să mă țină de talie. Connor stă cu câteva mese mai în spate cu alți jucători și mă umplu de neliniște când ni se intersectează privirile.

Inițial, își mută privirea și simt din nou satisfacția din timpul meciului. Rory se uită peste umăr, spre masa lui Connor, dar acesta nu e atent la noi.

Apoi se apropie să îmi șoptească ceva la ureche și simt fiori când respirația lui îmi mângâie pielea.

– Nu te uita la el, uită-te la mine! Mâna îi alunecă de pe talie pe ceafă. Atingerea lui e caldă, fermă și bizar de liniștitoare. Am totul sub control, bine?

– Serios?

Jordan stă la capătul mesei și ne privește uimită. Se reazemă de masă, părul ei brunet și lung căzându-i peste umăr.

– Serios, voi doi sunteți împreună?

Încerc să îmi ascund zâmbetul. Jordan e cam de vârsta mea și detestă tot ce ține de hochei. Sunt de-a dreptul șocată că ne lasă în barul ei după meciuri.

Doar ridic din umeri și arăt vinovată.

– La naiba!

Se duce și scoate niște bani.

– Dumnezeule, am uitat! exclamă Pippa.

– Ce anume? o întreb eu.

Jordan trântește banii pe masa de lângă noi, unde stă Hayden.

– Poftim! Apoi mă privește șocată. Trebuia să mai reziști puțin.

Hayden pare confuz, după care are o revelație.

– Ai lista? îl întreabă pe Alexei Volkov, un apărător mai în vârstă.

Mă uit la Pippa, Jamie și Rory.

– Ce se întâmplă?

Rory se strâmbă, dar zâmbește.

– Hartley, n-o să-ți placă ce o să afli, dar e important să știi că nu a fost ideea mea.

Am o senzație foarte neplăcută.

– Cineva să-mi spună acum, vă rog!

Hayden fluieră ca să atragă atenția tuturor.

– Dacă ați pariat că Miller și Hazel nu se vor cupla sezonul ăsta, e momentul să plătiți.

CAPITOLUL 8

Hazel

Toți își scot portofelele, iar eu rămân cu gura căscată și stomacul mi se întoarce pe dos. Nu îmi vine să cred ce se întâmplă!

Îl privesc întrebătoare pe Rory.

– Serios?

– Repet, nu a fost ideea mea.

– Eisner, Volkov, Chopra. Jordan și Streicher, datorați câte o sută.

Îi arunc o privire tăioasă lui Jamie, dar acesta e dintr-odată fascinat de berea lui și încearcă să mă evite.

– Pippa, și tu! continuă Hayden.

– Pippa! exclam eu șocată.

Aceasta scâncește și râde.

– Îmi pare rău! Dacă te face să te simți mai bine, credeam că o să reziști până la sfârșitul sezonului.

O privesc dezaprobator, în timp ce Hayden vorbește despre pariuri, dar nu mă pot abține și râd.

– Trădătoareo! spun, fără pic de răutate.

– Câștigătorul este Miller, cu două mii de dolari.

Toți din bar aplaudă, iar eu îl privesc șocată.

– Vă mulțumesc, spune el, în timp ce oamenii îi dau banii.

Apoi îi pune pe bar și îi zice lui Jordan:

– Asta e plata în avans pentru tot ce o să spargem sezonul ăsta.

Toată lumea râde, iar eu îl privesc dezaprobator când se întoarce în separeu.

– Ai pariat că o să ne cuplăm în prima lună a sezonului?

– Mereu pariez pe mine, spune el cu o expresie inocentă și licăriri în ochi.

Hayden îmi dă un ghiont, dar îl împing.

– Cred că te place.

Tot ce se întâmplă e extrem de stupid, dar, cu toate astea, zâmbesc. Nici nu știu de ce mai sunt surprinsă, având în vedere cât de încrezător e Rory.

Își pune brațul pe după umerii mei și mă trage la pieptul lui, iar contactul îmi provoacă fiori.

– Treci aici, micul meu dragon vulcanic!

Pippa râde și se îneacă cu băutura ei.

– Asta nu e porecla mea, îi zic și îi dau un ghiont.

Rory zâmbește și mă trage în poala lui.

– Serios? îi șoptesc peste umăr.

Sper că nu vede că am roșit. Dumnezeule, e așa mare. Are coapsele tari și calde și...

Tot ce se întâmplă e mult de procesat și mai intens decât credeam că avea să fie. Pur și simplu mă învăluie. Pulsul mi-o ia razna.

De parcă mi-ar auzi gândurile, Rory mă mângâie pe spate, ca să mă liniștească.

– Poartă-te frumos, vulcanico!

Îmi vine să râd, dar, în același timp, urăsc faptul că îmi place porecla asta. Îmi aud însă numele rostit și Pippa mă privește întrebătoare.

– Vorbim despre evenimentul de patinat din decembrie. E pentru jucători și partenerii lor.

Zâmbetul ei devine jucăuș și mă încordez, pentru că știu deja ce o să spună. Se uită apoi la Rory.

– Hazel nu știe să patineze.

– Poftim? Lucrezi pentru o echipă de hochei și nu știi să patinezi?

– Nu facem fizioterapie pe gheață.

– Dar trebuie să știi să patinezi, insistă el.

– Ba tu trebuie să știi. Eu n-am de ce să mă balansez pe niște lame pe o suprafață alunecoasă. Îmi sunt de ajuns tenișii pe pământ normal.

– Asta e pentru că a căzut când era mică, adaugă Pippa.

– Pippa!

Îi arunc privirea mea prin care îi cer să tacă, iar ea ridică din sprâncene, provocându-mă să o oblig.

Rory mă tachinează și mă mângâie pe spate.

– Sărmana Hazel! Ți-e frică să patinezi?

– Nu mi-e frică. Vocea mea e însă prea stridentă. Nu mi-e frică, repet pe un ton normal. Sunt ocupată și nu vreau să mă rănesc.

– O să te învăț eu, ne întrerupe Connor, care se așază la masă cu un zâmbet stupid pe față.

Se uită la mine, cum stau în poala lui Rory, și e evident că nu îi place ce vede.

Rory se încordează și mă strânge de talie.

– Ba o să te învăț eu, intervine Rory. Își înfășoară brațul în jurul taliei mele și pe chip i se citește latura competitivă pe care o văd pe gheață. Privirea lui îmi spune să îi fac jocul. N-o să te las să cazi.

Îmi vine să îl contrazic din instinct, dar mă forțez să zâmbesc și îl privesc de parcă sunt îndrăgostită.

– Mi-ar plăcea foarte mult, îi spun cu tandrețe.

În viața mea n-am folosit tonul ăsta cu un bărbat și cred că Rory știe, având în vedere amuzamentul din privirea lui.

– Și mie. Atunci, așa facem, spune el, zâmbind de parcă a câștigat ceva.

Simt că obrajii îmi iau foc. Între buzele noastre sunt doar câțiva centimetri. Îmi mut privirea și mă întind după paharul

Îmi vine să râd, dar, în același timp, urăsc faptul că îmi place porecla asta. Îmi aud însă numele rostit și Pippa mă privește întrebătoare.

– Vorbim despre evenimentul de patinat din decembrie. E pentru jucători și partenerii lor.

Zâmbetul ei devine jucăuș și mă încordez, pentru că știu deja ce o să spună. Se uită apoi la Rory.

– Hazel nu știe să patineze.

– Poftim? Lucrezi pentru o echipă de hochei și nu știi să patinezi?

– Nu facem fizioterapie pe gheață.

– Dar trebuie să știi să patinezi, insistă el.

– Ba tu trebuie să știi. Eu n-am de ce să mă balansez pe niște lame pe o suprafață alunecoasă. Îmi sunt de ajuns tenișii pe pământ normal.

– Asta e pentru că a căzut când era mică, adaugă Pippa.

– Pippa!

Îi arunc privirea mea prin care îi cer să tacă, iar ea ridică din sprâncene, provocându-mă să o oblig.

Rory mă tachinează și mă mângâie pe spate.

– Sărmana Hazel! Ți-e frică să patinezi?

– Nu mi-e frică. Vocea mea e însă prea stridentă. Nu mi-e frică, repet pe un ton normal. Sunt ocupată și nu vreau să mă rănesc.

– O să te învăț eu, ne întrerupe Connor, care se așază la masă cu un zâmbet stupid pe față.

Se uită la mine, cum stau în poala lui Rory, și e evident că nu îi place ce vede.

Rory se încordează și mă strânge de talie.

– Ba o să te învăț eu, intervine Rory. Își înfășoară brațul în jurul taliei mele și pe chip i se citește latura competitivă pe care o văd pe gheață. Privirea lui îmi spune să îi fac jocul. N-o să te las să cazi.

Îmi vine să îl contrazic din instinct, dar mă forțez să zâmbesc și îl privesc de parcă sunt îndrăgostită.

– Mi-ar plăcea foarte mult, îi spun cu tandrețe.

În viața mea n-am folosit tonul ăsta cu un bărbat și cred că Rory știe, având în vedere amuzamentul din privirea lui.

– Și mie. Atunci, așa facem, spune el, zâmbind de parcă a câștigat ceva.

Simt că obrajii îmi iau foc. Între buzele noastre sunt doar câțiva centimetri. Îmi mut privirea și mă întind după paharul

meu. Iau o gură, doar ca să mă țin ocupată.

– Sunteți adorabili. Porți și tricou cu numele lui și tot tacâmul.

Tonul lui Connor pare relaxat, dar aud nemulțumirea din el.

Mă încordez, dar Rory mă sărută din nou pe tâmplă și toată îngrijorarea mea dispare.

– A trebuit s-o forțez să-l poarte, șoptește el.

Toată treaba asta nu are cum să fie reală. Rory nu are cum să mă sărute în felul ăsta amețitor. Unde a învățat să se poarte așa?

– Dar e în regulă, nu mă deranjează să fac asta. Ba chiar îmi place, spune el pe un ton tandru și intim, în timp ce mă privește.

Corpul mi se încinge și îmi reamintesc să respir. Creierul meu are nevoie de mai mult oxigen, pentru că nu sunt în stare să gândesc limpede. Nu pot decât să mă uit la Rory, să mă gândesc la vorbele lui și să mă topesc în îmbrățișarea lui.

– Nu ți-a dat meditații în liceu? întreabă Connor.

– Ba da. Sunt un norocos, zice Rory, în timp ce una din mâini îi alunecă pe coapsa mea.

Ce vrea Connor să obțină cu asta? Mă panichez, însă atingerea lui Rory mă calmează, ceea ce e ciudat.

Connor zâmbește.

– Miller, te dădeai cumva la iubita mea când eram în liceu? Rușine!

Rory îmi zâmbește, iar momentul pare intim. Nu arogant sau îngâmfat, ci dulce și liniștitor. Pare că suntem în aceeași echipă.

– Nu m-am dat la ea.

– Ba da, zic eu.

Ca glumă, în timpul uneia dintre meditații, a dat pagina caietului și am văzut că pe ea scria HAZEL HARTLEY cu inimioare în jur.

Rory zâmbește și sunt curioasă la ce se gândește.

– Bine, poate puțin, dar, în mare, doar mă gândeam la tine.

Pulsul mi-o ia razna. Știu că ce se întâmplă nu e real și doar se joacă cu Connor, dar pare sincer.

Se pricepe la treaba asta.

– Nu a trebuit decât să am răbdare.

Nu își ia privirea de la mine și văd cu coada ochiului cum Connor se foiește și își încrucișează brațele la piept. Rory se apleacă, își lipește nasul de gâtul meu și inspiră adânc. Simt scântei.

– Miroși așa de bine, șoptește el, ca și cum Connor nici măcar nu ar fi de față.

Tresar și mă uit la Pippa. Sora mea face ochii mari, modul ei tăcut de a spune „Văd că ia în serios toată treaba asta cu relația falsă". Eu îi răspund cu aceeași expresie: „Știu".

– Știi care e cea mai interesantă parte? Se pare că Hartley mă place de ceva timp, spune el.

Simt un nod în gât. Îmi vine să râd, dar și să îi dau una. Rory îmi susține privirea cu zâmbetul lui prin care mă provoacă.

– Nu-i așa, iubito?

Aproape mă înec când îl aud, însă apoi observ expresia furioasă a lui Connor.

Perfect.

– Așa e, îi spun lui Rory, zâmbindu-i.

– Mă plăcea și când erați împreună, Connor. Parcă așa ai spus, nu, Hartley?

Rory e maestru când vine vorba despre pus paie pe foc. Connor își încleștează pumnii și privirea îi devine tăioasă, semn că mândria lui masculină a fost rănită.

Îl fixez cu privirea, ca și cum îl cert.

– Ăsta trebuia să fie secretul nostru.

– Mă duc să-mi mai iau ceva de băut, spune Connor și pleacă.

Mă cuprinde o senzație de victorie și îmi vine să râd.

– Ce ți-am spus? Ai încredere în mine! șoptește Rory și mi se face pielea de găină.

Apoi atenția ne e atrasă de discuția aprinsă din separeu.

– Nimeni nu poartă lenjerie când face yoga, le spune Hayden tuturor.

Alexei îl privește oripilat.

– Ce tot spui?

Pippa râde și abia mai poate să respire. Jamie îl privește șocat pe Hayden și clatină din cap.

– Nu-i așa? întreabă Hayden, privind în jur, în speranța că cineva o să îl susțină.

Toți râd și clatină din cap când îl aud pe apărătorul mare și blond.

– Prietena mea din Pittsburgh mi-a spus asta. Predă yoga. Victoria o cheamă.

– Veronica, îl corectează Alexei. Ai spus că o cheamă Veronica.

Hayden e un tip amuzant și adorabil, cu o inimă de aur, și e probabil jucătorul meu preferat din echipă, dar are câte o „prietenă“ în fiecare oraș. Îi plac tipele înalte, brunete și voluptuoase și sunt destul de sigură că prin „prietenă“ vrea să spună „parteneră de sex“.

Așa sunt jucătorii de hochei. Chiar și cei mai buni știu că au opțiuni nelimitate.

Hayden mă imploră din priviri.

– Hazel, recunoaște! Nimeni nu poartă lenjerie la cursurile tale, nu-i așa?

Izbucnesc în râs.

– Nu mă apuc să *verific.*

Rory chicotește, iar eu îi zâmbesc lui Hayden.

– Ești atât de ciudat.

Se schimbă subiectul și încerc să ascult, însă Rory mă tot mângâie pe coapsă și simt că iau foc. Fața mi-e încinsă și iau o gură lungă de bere ca să mă răcoresc.

Dumnezeule, ador berea! Ador cât de rece e. Ador bulele și cât de consistentă e. Când pun paharul jos, Rory se uită la buzele mele în timp ce ling spuma.

– Ce e? îl întreb.

– Doar mă uit cum savurezi berea aia.

Căldura mi se adună între coapse și mă foiesc în poala lui. Mă strânge de talie, ca și cum reflexul lui e să mă împiedice să mă ridic.

– Nu trebuie să mă ții, să știi. Nu o să-mi iau zborul.

Mă fixează cu o privire fermă și interesată.

– Știu că nu trebuie, dar dacă vreau?

Pufnesc și obrajii îmi iau foc de la toate imaginile care îmi apar în minte. Mâna lui pe încheietura mea. Buzele lui pe tâmpla mea, corpul lui peste al meu, în timp ce îmi șoptește toate lucrurile murdare pe care o să mi le facă.

Ce sexy ar fi!

Ba nu. E totuși vorba despre Rory. Îi place să flirteze, la fel ca lui Hayden. Cuvântul „monogamie“ nu există în vocabularul lui și refuz să am gândurile astea legate de el.

– Ce tot aud, că nu poți lenjerie când faci yoga?

– Vezi că întreci limita, Miller! îi spun, în timp ce mă abțin să râd.

– Spune-mi!

Vocea lui e o șoaptă în urechea mea și simt fiori.

– Haide, Hartley! Trebuie să știu.

Buzele lui îmi mângâie urechea și încerc să găsesc o replică tăioasă pe care să i-o arunc.

– Fă-ți curaj și o să afli!

Îmi susține privirea și un colț al gurii i se ridică. Simt un fior între picioare, dar decid că nu are nici o legătură cu el.

– Poate asta o să și fac.

Privirea îmi coboară spre gura lui și zâmbesc. Barba lui e mai lungă și îmi imaginez cum ar fi să o simt pe pielea mea, sub degete. Între picioare.

Tușesc și îmi mut privirea.

– Felicitări pentru reușita din seara asta!

– Mulțumesc!

Tonul i se schimbă și, când îl privesc, îmi aruncă o versiune dizolvată a zâmbetului lui. Licărirea de amuzament nu îi apare în ochi, așa cum se întâmplă când mă tachinează.

Dacă Rory Miller care îmi spune că sunt vulcanică și mă tachinează că îi port tricoul e versiunea lui color, atunci ce văd acum e versiunea alb-negru, bidimensională. Are aceeași expresie de epuizare emoțională pe care am observat-o în timpul meciului.

Nu îmi place, așa că îi dau un ghiont.

– Ce se întâmplă?

– Ce vrei să spui?

– Ai câștigat meciul. Echipa este încântată, dar tu nu pari prea fericit.

– Dar sunt, zice el, ridicând din umeri.

Nu sunt convinsă și simt un impuls ciudat să îl ajut să își revină. E prima oară când vreau înapoi versiunea arogantă, îngâmfată și care mă tachinează.

– Hayden are dreptate, îi spun.

Rory mă privește întrebător și mă aplec spre el. Nu știu de ce fac asta.

– Legat de purtatul lenjeriei când faci yoga.

Ochii îi scapără și ne privim, în timp ce mă mângâie pe șold, încercând să găsească dovezi.

Nu o să le găsească în seara asta. O voce din mintea mea mă întreabă ce fac, dar doar ne jucăm. Nu o să se întâmple nimic.

Rory închide ochii.

– La naiba, ce sexy!

Sunt încântată de efectul pe care îl am asupra lui.

Telefonul lui Rory e pe masă și ecranul se luminează când primește un mesaj. Ce îmi atrage atenția e fundalul lui.

– Dumnezeule! Pippa se întinde după el, dar eu îl iau prima și mă uit oripilată la poza cu mine și cu Rory de când aveam 16 și 17 ani.

– Nu pot să cred! exclam în timp ce privesc șocată când poza, când pe el.

– Ai face bine să crezi, zice el amuzat.

Mă încordez. Eram în bibliotecă, după terminarea cursurilor. Pe masa din fața noastră sunt cărți și diverse hârtii. În poza puțin neclară, îi zâmbesc încordată, în timp ce el îmi aruncă un zâmbet larg și își ține brațul pe spătarul scaunului meu.

– De unde o ai?

– Din albumul anului.

– N-am mai văzut poza asta de ani întregi.

Rory s-a transferat la liceul nostru la începutul clasei a XI-a și a stat în spatele meu la geografie. Îmi tot arunca bucăți de hârtie în păr, ca să mă convingă să vorbesc cu el.

Tocmai începeam să ies cu Connor când a fost făcută poza asta.

Uneori, îmi doresc să mă pot întoarce în timp ca să mă avertizez să stau departe de el, dar atunci doar ar fi rănit pe altcineva.

Pun telefonul jos.

– O să-ți schimbi poza de fundal imediat.

– De ce? E drăguță.

Se uită la ea și zâmbește.

– O să-ți trimit alta.

– Nu, o s-o păstrez pe asta, zice și mă ia din nou de talie. Îmi place.

CAPITOLUL 9

Hazel

Tocmai ies din baie când dau nas în nas cu Connor, iar holul pare să se micșoreze.

– Bună!

Nu mă opresc.

– Hazel, strigă el după mine.

Chiar nu vreau să vorbesc cu el, dar o fac, având în vedere că va trebui să lucrăm tot sezonul.

– Da?

– Toate prostiile pe care le-a spus Miller, cum că îl plăceai când eram împreună...

– Ce e cu ele?

Reușesc cu greu să nu zâmbesc, iar inocența din tonul meu merită un Oscar. Sunt regina lumii. Connor e furios, văd asta după felul în care îi scapără ochii. Chiar dacă nu îmi place de Rory, nu pot să neg că știe exact cum să enerveze oamenii.

– Serios?

Își încordează maxilarul.

– Connor, au trecut mulți ani de atunci, cui îi mai pasă?

– Te gândești vreodată la noi?

Jucătorii de hochei sunt al naibii de competitivi.

– Nu, îl mint eu.

Continuă să mă analizeze și mi se face greață. Mă rog să nu afle adevărul.

– Hartley, zice Rory, care apare în fața noastră.

În clipa aia, mă relaxez.

Mă ia de umăr și mă trage lângă el. Fără să vreau, îi inspir parfumul proaspăt.

– Hai acasă! O să fac chestia aia care-ți place, îmi șoptește el seducător.

Tonul lui îmi face sângele să fiarbă și simt cum mă încing când îmi imaginez ce vrea să spună prin asta. Asta presupunând că tot ce se întâmplă între noi ar fi real.

Trebuie să ies odată din barul ăsta, să mă îndepărtez de Rory, ca să gândesc limpede.

– Da. Acasă. Sunt obosită.

Mă ia de mână și mă trage de pe hol fără să se uite la Connor. După ce ne luăm la revedere de la restul lumii, ieșim din bar.

– Hartley, ai văzut ce față a făcut?

– Da. Era furios.

– Stai în West End, nu-i așa? mă întreabă, în timp ce o ia în direcția apartamentului meu.

De unde știe asta?

– N-am nevoie de un bodyguard.

Mă privește peste umăr, îmi zâmbește și își bagă mâinile în buzunare, în timp ce îl prind din urmă.

– Într-un meci între tine și cei mai duri criminali din oraș, aș paria pe tine de absolut fiecare dată. Ești un dragon mic și înspăimântător.

– Nu sunt mică.

Am 1,68 metri.

– Aș putea să te ridic și să te arunc peste umăr.

– Dar n-o s-o faci.

Expresia lui mă provoacă și îmi vine să râd din nou.

– Poate o s-o fac.

Îl fixez cu privirea, dar buzele îmi zvâcnesc.

– Atunci, condu-mă până acasă! Oricum aproape am ajuns.

Îi spun asta pe un ton indiferent.

În timp ce mergem, inspiră adânc și expiră lent. Se uită la cer, la stelele care plutesc pe cerul de cerneală, abia vizibile din cauza tuturor luminilor din oraș.

– Ai băut apă toată seara, spun eu, doar ca să umplu tăcerea.

– Da.

– Nu bei alcool?

Trebuie să știu lucrurile astea, doar sunt iubita lui falsă.

– Uneori, beau, dar nu foarte des. Și nu beau mult în timpul sezonului. Alcoolul provoacă inflamații.

– Am înțeles.

Presupun că are sens.

– Valoarea mea stă în câte poate face corpul meu pentru mine. Pătrățelele de pe abdomen nu se întrețin singure.

Cuvintele lui mă ard fix în centrul pieptului. Parcă o aud pe mama vorbind despre mâncare.

– O singură bere nu o să-ți strice corpul perfect, Miller. Și nu ai chiar așa multe pătrățele.

Mă privește plin de tachinare și simt fluturi în stomac.

– Vrei să vezi? Pare că ai vrea. Cum ai zis că este corpul meu? Perfect?

– Să nu te aud! Și ține-ți hainele pe tine! zic eu râzând.

Miller zâmbește.

– Dar trebuie să recunosc că îmi place berea. Poate nu la fel de mult ca ție, dar... Expresia lui devine nostalgică și vreau să mi-o amintesc pentru totdeauna. Visez la o bere rece, în timpul verii, pe verandă, în timp ce iau cina.

Îmi zâmbește sincer. Nu e nici urmă de aroganță, doar pură visare, și nu știu cum să reacționez.

– Am ajuns, îi spun.

În timp ce îmi caut cheile în geantă, Miller analizează blocul vechi de trei etaje.

– Mulțumesc pentru seara asta!

Îmi amintesc de Connor și cum stătea pe hol.

– L-a enervat gândul că te-am plăcut în liceu. Sezonul ăsta ar fi mai greu dacă nu am face asta, așa că mulțumesc, Miller! îi zic eu, în timp ce mă uit în jos.

Urmează o clipă de tăcere și, când ridic privirea, văd că mă analizează cu un zâmbet blând.

– Știi că poți să-mi spui Rory.

– Știu, dar Miller e în regulă.

Zâmbesc.

– Bine, Hartley.

Zâmbesc din nou și simt că între noi se întâmplă ceva ciudat. Parcă suntem prieteni.

Rory își bagă mâinile în buzunare și se uită la mine.

– Invită-mă sus!

– Nu, îi răspund, în timp ce râd amuzată.

S-a zis și cu prietenia noastră.

– Haide! Îmi aruncă cel mai seducător zâmbet al lui. Cu toate că expresia mea spune „În nici un caz", simt anticiparea care îmi pulsează între picioare. Vreau să-ți văd apartamentul.

Tot schimbul ăsta de înțepături care este tipic nouă ar exista și în dormitor. Îmi imaginez cum Rory m-ar împinge pe pat și m-ar întoarce, străduindu-se să mă domine.

– Nu. Și ce e cu zâmbetul ăla? Încerci să mă seduci?

– Funcționează?

– Nu.

„Ba da."

Îmi aruncă un zâmbet mai puțin arogant și mai puțin amuzat decât de obicei. Privirea îi coboară spre gura mea și zâmbetul îi dispare. Pe față i se citește dorința și, pentru o clipă, îmi doresc să mă sărute.

Nu își ia privirea de la buzele mele și inima începe să îmi bată cu putere. Dumnezeule, sunt atât de excitată! Ar trebui să mă sperii când se apropie. Să îl împing când intră în spațiul meu, dar nu fac asta.

Se deschide ușa de la intrare și iese cineva, iar noi ne dăm laoparte. Inspir adânc, ca să mă calmez.

Rory o să stea aproape de mine trei luni și nu pot să îmi pierd mințile de fiecare dată când se întâmplă asta.

– O să călătorim o săptămână, așa că nu o să ne vedem.

– Bine. Drum bun!

Apoi mă opresc în ușă.

– Noapte bună!

– Noapte bună, Hartley!

Mai târziu, când stau în pat, mă gândesc la mâinile lui pe talia mea. La gura lui pe gâtul meu. „Invită-mă la tine!“ Pufnesc. N-o să fac niciodată așa ceva.

Sunt convinsă că și în pat ar fi la fel de competitiv și de determinat cum e pe gheață. Mi-ar spune „Hartley“ pe tonul ăla seducător, în timp ce și-ar plimba limba peste pielea mea, atent la reacțiile provocate.

Chestia asta n-o să se întâmple nici într-un milion de ani. Nici măcar o dată. Pentru că sunt convinsă că ar fi atât de bine, iar chestia asta dintre noi e falsă.

CAPITOLUL 10

Rory

Ziua următoare, când suntem în avion, așteptând să urce toată lumea, analizez poza pe care am postat-o pe contul meu de socializare. E cea cu mine și Hazel la petrecerea de logodnă a lui Streicher cu Pippa. O țineam de talie, ea zâmbea, amuzată de ceva ce spusesem, iar eu nu puteam să îmi iau privirea de la ea.

Sentimentele pe care i le port sunt atât de evidente, că nici măcar nu e amuzant.

Apoi mă sună tata. Mă încordez, dar îi răspund. Dacă l-aș ignora, ar continua să sune.

– Bună!

– Rory, am trimis de dimineață restul contractelor, spune el, pe un ton formal.

Pe lângă faptul că e unul dintre cei mai buni jucători de hochei din Canada, inclus în Galeria Celebrităților, și un comentator excepțional de sport, tata e și agentul meu. Mereu a fost. A fost mai simplu așa, deoarece cunoaște foarte bine lumea hocheiului.

– Da, le-am văzut.

– Bun. Am vorbit cu dieteticiana ta și o să facă niște schimbări la macronutrienți.

Mă uit pe geam în timp ce ne sunt încărcate bagajele în avion. Tata a stabilit ca dieteticiana să apeleze la un serviciu de livrare a meselor, având în vedere cât de greu îmi este să mănânc destule proteine.

– Am înțeles.

– Îți notezi tot ce mănânci?

– Da.

– Fără alcool, carne roșie, zahăr, grăsimi trans.

Îmi amintesc cât de fericită părea Hazel în vreme ce își bea berea și mă întreb cum ar fi să mă bucur și eu așa de mâncare.

– Nu am uitat.

– Bun. Dacă vrei să fii cel mai bun, trebuie să mănânci ca atare. Mâncarea e combustibil. Dacă bagi prostii, în timp, o să te resimți, și trebuie să fii rapid și în formă. Aseară ai ratat lovitura din a doua jumătate. Ai fi putut să înscrii.

Începe să îmi enumere toate ocaziile pe care le-am ratat pe gheață, în timp ce îl ascult doar pe jumătate. Chiar și dacă aș fi cel mai bun din ligă, aș putea fi mai bun. Chiar dacă sunt cel mai rapid, e un puști în liga minoră care abia așteaptă să îmi ia locul. Chiar și dacă mă uit doar la zahăr, inflamația o să mă încetinească.

– Mă gândesc să vin până acolo, poate să stau câteva luni.

Tata locuiește în Toronto cu iubita lui. Mă încordez când îi aud planul. A făcut același lucru și anul trecut, când jucam pentru Calgary.

– Câteva luni? Pe iubita ta n-ar deranja-o?

Știu că lucrează acolo, dar nu îmi mai amintesc ce face. Am cunoscut-o doar în trecere anul trecut.

– Nu mai suntem împreună.

Evident. Tata are ceva care pune femeile pe fugă. Poate obsesiile lui? Sau spiritul competitiv. Sau faptul că nimic nu e destul de bun pentru el. Nu vreau să analizez treaba asta prea mult, pentru că, orice ar fi, știu clar că l-am moștenit.

– Îmi pare rău! spun.

– E în regulă.

Urmează altă pauză apăsătoare.

Vrea să stea câteva luni pentru că se simte singur? La naiba! Gândul îmi frânge inima și sunt cât pe cec să accept, dar anul ăsta trebuie să fac lucrurile altfel.

Ward m-a numit căpitan și vreau să îl fac mândru, fără să îl am pe tata care să îmi spună întruna ce să fac. Cu tata în oraș, nu o să mai pot ieși cu băieții după meciuri.

Și n-ar fi niciodată de acord să îmi petrec timpul cu Hazel.

– Nu e un moment bun. În perioada asta mă adaptez la echipă.

– Ai nevoie de cineva care să te împingă de la spate, Rory.

A făcut asta toată viața mea, dar acum nu mai funcționează. Nu mai am aceeași dorință arzătoare de a fi cel mai bun, pentru că, indiferent de ce fac, țelurile se schimbă mereu. Dar cum să îi spun asta? Sunt convins că nu ar înțelege.

– Acum, că ești căpitan, tu faci schemele. E ocazia perfectă să dai bine.

Stomacul mi se întoarce pe dos când mă gândesc că aș putea alege scheme care m-ar pune într-o lumină bună. Îi spun că ne pregătim pentru decolare și închid. O secundă mai târziu, Streicher se așază lângă mine.

– Bună. Ești pregătit pentru Columbus?

Dintr-odată, mă simt mai bine.

Apărarea lor e de doi bani, dar atacanții sunt puternici. Streicher o să fie în priză tot meciul.

– Sunt pregătit.

Își scoate telefonul. Poza de fundal este cu Pippa și Daisy, câinele lor.

Oare Hazel vrea și ea un câine? Ea și Pippa merg cu Daisy la plimbare mereu pe potecile din Vancouver.

McKinnon se urcă în avion și, când trece pe lângă noi, geanta lui îl lovește pe Streicher în umăr destul de tare. Un om normal și-ar fi cerut scuze. Însă McKinnon își vede de drum.

Streicher se încordează și se uită la mine.

– Am auzit că o să stați împreună.

Uneori, antrenorii ne pun să împărțim camerele de hotel când suntem în deplasare.

– L-am întrebat pe Ward dacă pot să stau cu tine, dar a zis că nu. Nu știu dacă e un blestem, pentru că va trebui să îi văd fața când se trezește, sau o binecuvântare, pentru că o să mă joc cu mintea lui.

– A fost furios aseară când te-a văzut cu Hazel.

Zâmbesc când îmi amintesc expresia lui din timpul meciului, când Hartley m-a sărutat prin geam. Însă expresia îmi devine serioasă când îmi amintesc cum arăta ea pe hol, încordată și stresată, în vreme ce stătea față în față cu McKinnon.

Ce idiot! Mi-am luat ceva special ca să mă joc cu mintea lui, dacă tot o să stăm împreună. Abia aștept.

– Deci, chestia asta cu Hazel, spune Jamie.

Simt cum anxietatea îmi copleșește pieptul. În ultimul timp, ne înțelegem bine, dar asta nu schimbă faptul că i-am întors spatele după ce am fost ales într-o echipă sau că m-am purtat oribil cu el ani întregi. Mă gândesc la bătaia noastră de pe gheață de anul trecut. La zgomotul puternic care a răsunat în arenă când mi-a dat un pumn și la sângele care i-a curs din buză.

– Streicher, sper că nu o să-mi ții discursul despre cum o să mă omori dacă o s-o rănesc.

Ultimii jucători se urcă în avion și se așază la locurile lor.

– Știu că n-o s-o faci.

Îmi apare în fața ochilor o imagine cu noi patru. Eu, Hazel, Jamie și Pippa. Suntem la un grătar. Pippa e în brațele lui Jamie, iar Hazel e lângă mine. O iau de umăr și îmi zâmbește.

– Știi ce faci?

– Te referi la șarada asta?

Încuviințează.

Mă încrunt și mă uit pe geam, în timp ce un sentiment urât ia naștere în mine. Hazel crede că totul e fals. Dacă nici în ianuarie nu o să vrea o relație cu mine? Doar sunt fiul lui Rick Miller. Copia lui. Femeile o iau la fugă în clipa în care îl cunosc cu adevărat.

– Evident, îi răspund, în timp ce mă foiesc pe scaun.

Mă concentrez pe țelul meu, lucru pe care l-am făcut toată viața. Nu am mințit când i-am spus lui Hartley că mereu pariez pe mine.

– Ce s-a întâmplat între ei? De ce s-au despărțit?

– Pippa spune că el a înșelat-o, dar nu știe detaliile.

Mă uit din nou pe geam, apoi deschid conversația cu Hazel din telefon.

Chiar vreau să te învăț să patinezi.

În nici un caz. Am acceptat atunci doar pentru că a încercat Connor și eu nu voiam.

Răspuns greșit, pentru că acum îmi doresc și mai mult să o învăț să patineze. Apoi văd că am primit un mesaj de la Streicher. Îl privesc întrebător, dar deschid linkul trimis.

Ember Yoga. Hrănește-ți pasiunea pentru mișcare!

– Cursurile online de yoga ale lui Hartley?
– Să nu-i spui că ți-am zis.

Yoga într-un mediu primitor și încurajator. Primim cu brațele deschise oameni de toate vârstele, etniile, naționalitățile, religiile, sexele și orientările sexuale, indiferent de condiția fizică.

Știu exact ce o să fac diseară.

CAPITOLUL 11

Rory

După cină, îmi despachetez valiza în camera de hotel, când McKinnon își face apariția. Scot poza înrămată cu Hartley și o pun pe noptieră. E o versiune mărită a fotografiei de la petrecerea de logodnă, din care m-am decupat.

– Sper că nu te deranjează, îi spun lui McKinnon.

Se strâmbă când vede poza și știu că se gândește la noaptea trecută de la bar, când le-am spus tuturor că Hartley mă plăcea pe când ei erau împreună.

– Nici că-mi pasă.

Se întoarce cu spatele la mine, își scoate pudra proteică din geantă și o pune în mixer.

– Mă bucur.

Mă așez la birou și mă foiesc în timp ce își pregătește băutura.

– Mai ales că, atunci când o s-o dai în bară, o să fiu acolo, adaugă.

Mă privește peste umăr, cu zâmbetul lui arogant, și asta nu îmi pică bine. Mă cuprinde o senzație de posesivitate.

– Asta ce naiba înseamnă?

Se reazemă de bar în timp ce bea.

– Crezi că nu știu că mereu ai plăcut-o pe Hartley? Poate se distrează cu tine acum, dar eu am fost înaintea ta. Zâmbetul lui devine crud și rece. Ridică din umeri, moment în care simt cum

clocotește furia în mine. Lucrurile nu s-au terminat între mine și Hazel.

– McKinnon, e trist ce spui.

Îi vorbesc cu superioritate, dar inima îmi bate cu putere. Nu vreau decât să o protejez pe Hazel.

– Mai vedem noi!

Ne fixăm cu privirea, dar suntem întrerupți de alarma telefonului meu. O opresc și mă uit la el ca și cum îmi pare rău, deși e evident că nu e așa.

– Acum, că știu că tânjești după iubita mea, toată treaba asta o să fie destul de ciudată.

Îmi pornesc laptopul, îmi pun căștile și mă loghez la apelul Zoom.

O clipă mai târziu, fața lui Hartley îmi umple ecranul.

– Bună! spune ea, cu un zâmbet fals pe buze, care dispare în clipa în care mă vede. *Tu* ești Bert Randy? Mi se părea mie că numele ăsta sună fals.

Chicotesc și mă reazem de scaun, conștient că McKinnon este cu ochii pe noi.

– Și mie mi-e dor de tine. Mai trimite-mi poze cu tine goală, ca alea de aseară.

– Miller! Lucrez. Pleacă! spune ea oripilată.

– O să fiu așa de bun cu tine, iubito. Îmi mut puțin laptopul, ca să-l vadă pe McKinnon în spatele meu. Și o să-mi țin tricoul pe mine, ca să te poți concentra.

Văd momentul în care înțelege ce se întâmplă.

– Mă aude?

– Nț, zic și arăt spre căști.

– Bun. Atunci, nu-mi mai spune iubito!

Iritarea ei mă amuză. Sunt dependent de ea. Îmi place să mă joc cu ea, să o enervez.

– Înțeleg că trebuie să ne prefacem de față cu el, dar... Stai un pic, ai o poză cu mine pe noptieră?

McKinnon începe să se miște prin cameră și să facă zgomot.

– Știi cât de dor mi se face de tine când sunt în deplasare.

– El a văzut-o? întreabă ea, acoperindu-și gura ca să își ascundă râsul.

– Da.

Îi zâmbesc, iar ea pufnește.

– Ieși pe hol dacă ai de gând să vorbești toată noaptea, îmi zice McKinnon.

Mă uit peste umăr la el și îi arăt spre căști.

– Nu te aud. Fac cursul online de yoga al lui Hartley.

– Ba nu, îmi zice Hartley.

O ignor.

– Ești binevenit să ni te alături. Asta e o minciună, nu e deloc binevenit. Asta dacă vrei să lucrezi la flexibilitate.

– Nu, mersi!

Se încruntă, își ia telefonul și portofelul, apoi iese din cameră. Mă întorc spre Hartley și îi zâmbesc.

– A fost distractiv.

Buzele i se curbează ușor.

– Hai, recunoaște!

Zâmbetul i se mărește.

– Bine. A fost distractiv. Noapte bună!

– O să particip la curs.

– Miller, e vorba despre locul meu de muncă. Ne-am jucat cu Connor, iar acum am un curs de predat.

Îmi dă târcoale o senzație neplăcută. Nu sunt ca McKinnon. Nu o să îi îngreunez situația când încearcă să lucreze.

– Hei, nu vreau decât să îmi lucrez mușchii puțin, bine? Nu vreau să-ți fac probleme, îi spun eu pe un ton sincer.

Nu pare însă convinsă.

– Provoci probleme fie că încerci, fie că nu.

– Ai dreptate, dar o să mă dau pe mut. Nici n-o să știi că sunt aici. Pe site scrie că oricine e binevenit. Nu poți să mă refuzi doar pentru că am un fizic perfect.

Pot să jur că asta o face să roșească.

– Nu o să renunți la asta, nu-i așa?

– Nu.

Clar a roșit.

– Poți să rămâi, dar cu o condiție. Elevii mei nu sunt atleți profesioniști, ci oameni de rând. Au corpuri normale. Intenția mea e să-i fac pe toți să se simtă bineveniți, indiferent de cum arată și de ce abilități au. Îmi aruncă o privire lungă, fără urmă de iritare sau frustrare. Le predau tuturor, indiferent că sunt mari, mici, tineri, bătrâni, cu dizabilități. Tuturor. Toți merită să se bucure de mișcare și să se simtă bine în corpul lor.

Asta mă face să mă simt oribil. Chiar crede că sunt un nemernic atât de mare încât să râd de oameni pentru că nu sunt atleți profesioniști?

– Dacă faci pe cineva să se simtă incomod, te dau afară, spune ea pe un ton ferm.

– Hartley, n-aș face niciodată așa ceva.

– Bun.

O analizez. Tocmai am descoperit o latură interesantă de-a ei și vreau să aflu mai mult. În același timp, nu îmi place că a simțit nevoia să îmi sublinieze regulile astea. Tratarea oamenilor cu respect ține de bun-simț. Nu aș face niciodată ceva care...

Îmi amintesc însă de bătaia dintre mine și Streicher de anul trecut. De felul în care ripostam pe gheață. De felul în care toți mă compară cu tatăl meu.

Peste o secundă, apar încă șase căsuțe pe ecran.

– Ia te uită, avem prospături! spune o femeie trecută de 60 de ani când mă vede.

Are păr blond scurt, cu țepi, ochi mari și stă pe salteaua ei de yoga în sufragerie. Are energia unui copil.

– Bună, sunt Rory! îi zic eu cu un zâmbet larg.

– Eu sunt Elaine, iar el e Archie, îmi spune când o pisică portocalie vine lângă ea.

Apoi se prezintă și ceilalți: Clarence, un bărbat trecut de 80 de ani, care îmi spune că tocmai a făcut o operație la șold. Laura e o femeie tăcută, mai plinuță, de vârsta mea. Vatsi pare să fie în ultimele luni de sarcină. Hyung pare să aibă în jur de 20 de ani și să se afle într-o cameră de cămin.

– Rory, cu ce ocazie te alături cursului? întreabă Clarence.

Mă uit la ecranul lui Hartley și văd că își aranjează salteaua și celelalte accesorii.

– Sunt iubitul lui Hartley.

– Hazel, nu ne-ai spus că ai un iubit, zice Elaine încântată.

– E copleșită de sentimentele pe care mi le poartă. A trecut ceva timp de când nu a mai fost așa îndrăgostită de cineva.

Hartley se întoarce lent spre cameră video și, dacă privirile ar putea să ucidă, aș fi un om mort. Toată situația mă amuză.

– Am o mie de întrebări, spune Elaine.

– Parcă trebuia să te pui pe mut, îmi spune Hartley.

Fac asta și îi zâmbesc, apoi fac semn că nu o să mai spun nimic.

– Să începem! spune ea.

Schimb setările ca să văd înregistrarea pe tot ecranul.

– Așezați-vă cum vă simțiți mai confortabil!

Mă așez pe jos și înclin ecranul laptopului ca s-o văd. O privesc cum se întinde pe saltea și își încrucișează picioarele.

– Inspirați adânc și lent pe nas. Simțiți cum vi se măresc plămânii, stomacul și simțiți podeaua de sub voi. Dacă vreți,

închideți ochii.

Respir de câteva ori, fără să îmi mut privirea de la ea.

– Calmați-vă respirația!

Vocea ei devine liniștitoare. Pulsul mi se calmează în timp ce număr respirațiile. Număr până la cinci când inspir, apoi din nou când expir. Hartley ține ochii închiși, are părul prins în coadă și câteva șuvițe îi încadrează fața. Poartă un tricou pe care scrie „Nu mă atinge" și colanți de yoga bleumarin, cu constelații pe ei.

Latura mea excitată își amintește de momentul când mi-a zis că nu poartă lenjerie pe sub colanți.

– Poți să faci cursul ăsta cum vrei. Tu ești șeful propriului corp. Fii un șef bun și ascultă-l cu atenție!

Tonul ei autoritar, dar blând, mă face să zâmbesc.

Cercetez fundalul camerei lui Hazel. În spatele ei e un minifrigider aflat pe o tejghea, în spatele unui aragaz îngust. Are laptopul pe podea, deci nu văd mare lucru, cu excepția unui ibric roz de pe masă. În partea stângă a ecranului, văd o măsuță de cafea mahon, care a fost împinsă lângă canapea. În dreapta, pare să fie marginea patului ei.

Dumnezeule, locul ăla e micuț.

– Stabiliți-vă o intenție! Intenția mea e să mă simt bine în corpul meu, să-mi liniștesc mintea și să îmi întind mușchii înainte de culcare.

Hartley ne ghidează apoi prin pozițiile yin și, când ne așezăm în poziția fluturelui, îmi scapă un mormăit. Bine că am microfonul pe mut. Poziția îmi forțează umerii rigizi și partea interioară a coapselor. Mă cuprinde o stare leneșă de relaxare, care îmi îngreunează picioarele și îmi liniștește gândurile.

– Concentrați-vă pe respirație! Relaxați-vă maxilarul! șoptește ea, în timp ce inspir și număr până la cinci, apoi expir și număr până la cinci.

Îmi relaxez maxilarul. Hartley e întinsă pe spate și îi observ respirația.

Însă, în clipa următoare, îmi apare în minte vocea tatălui meu: „Poți să te relaxezi când o să mori". Are o abordare brutală în ceea ce privește sportul, care nu seamănă deloc cu ce aud acum.

– E în regulă dacă mintea nu vi se liniștește complet.

Parcă îmi șoptește mie direct, iar asta îmi dă fiori.

– Invitați-o să se calmeze! Încetiniți-vă respirația.

Într-un final, ne întindem pe spate, cu palmele spre tavan. Corpul meu este relaxat, iar mintea îmi e liniștită în timp ce îi ascult vocea.

– Iar acum, la finalul sesiunii, vreau să vă gândiți la ceva care vă face să vă simțiți valoroși.

Asta mă face să mă simt foarte confuz. Valoros. Tot repet cuvântul. Valoros pentru ce?

– Eu, de exemplu, ador să-mi petrec timpul cu sora mea. Pippa scoate la suprafață cele mai bune părți ale mele și mereu mă întorc acasă fericită și recunoscătoare.

Sunt hipnotizat. E atât de frumoasă. Aș vrea s-o pot înregistra, ca s-o ascult neîncetat.

– Îmi place să alerg. Chiar și când abia respir, transpirația îmi curge în ochi și sunt roșie la față, îmi place să mă simt puternică în corpul meu. Ador ce poate să facă corpul meu pentru mine. Și, ca ultim punct, munca mea mă face să mă simt valoroasă. Îmi place să descopăr ce poate face corpul uman. Toți suntem capabili de lucruri incredibile, oricum ar arăta corpul nostru. Îmi place să joc un rol în asta. Acum, e rândul vostru. Unde vă găsiți scopul? Ce vă face să zâmbiți? Ce vă face să vă simțiți iubiți?

„Valoroasă." Cuvântul mi se plimbă prin minte. Scopul meu e să fiu cel mai bun jucător de hochei. Orice altceva e considerat un eșec.

„Ce te face să te simți iubit?"

Îmi amintesc când aveam 11 ani. Era vara de dinainte să plece mama și ne plimbam pe potecile aflate aproape de casa noastră, în North Vancouver. Ne-am oprit la un pârâu și ea s-a aplecat să arunce cu câteva picături de apă sper mine, zâmbind. Ochii ei de un albastru profund, ca ai mei, străluceau în lumina pădurii. Am râs și am aruncat cu apă spre ea.

– Te iubesc! Sper că știi asta.

Un dor plin de durere îmi umple pieptul. N-am mai auzit cuvintele astea de când eram mic. De când ea locuia cu noi.

Eu am fost cel care a ales să nu stea cu ea. Eu l-am ales pe tata, pentru că mereu am căutat validarea lui.

Când se termină sesiunea, oamenii își iau bun-rămas și apoi se deconectează.

– Miller, spune ea.

Suntem singurii care mai suntem logați. Hartley mă analizează și vocea ei are ceva diferit.

– Ești bine?

– Ce e, Hartley? Crezi că nu sunt deloc în formă și puțin stretching m-a dat peste cap?

Nu îmi răspunde imediat și mă panichez că nu a mușcat momeala.

– Nu cred asta. Cred doar că, pentru cineva din lumea sportivilor macho și a tracțiunilor, cursul meu poate fi dificil.

– Sportivi macho și tracțiuni, repet eu și zâmbesc.

– Am dreptate, spune ea râzând.

– Ai dreptate, îi confirm.

Zâmbetul ei face să îmi dispară nodul din gât.

– Mulțumesc că m-ai lăsat să particip la curs!

– Noapte bună!

– Noapte bună, Hartley!

Se deconectează și ea, iar eu rămân privind în gol.

Soluția tatălui meu pentru disconfort e epuizarea. Trebuie să exersezi până nu mai poți. Să înfrunți situația din plin. Să te forțezi până îți iese. Nu fugi de ea, ci cucerește-o! Distruge-o! Fii cel mai puternic și mai rapid! Dacă nu ești cel mai bun înseamnă că ai dat greș.

Deschid site-ul lui Hartley și mă înscriu la toate cele zece ședințe ale cursului.

Traversăm terminalul ca să ne îmbarcăm în zborul spre casă, când ceva strălucitor dintr-o vitrină îmi atrage privirea.

Mă aplec să analizez dragonul mic din cristal. E bleu, drăguț și grăsuț, ca un personaj din desene animate, dar cu ochi roșii care strălucesc.

Un zâmbet larg îmi apare pe față.

– Haide, Miller! mă strigă Owens.

– Vin imediat!

Mă întorc și intru în magazin.

E momentul perfect să îi iau un cadou lui Hartley.

CAPITOLUL 12

Hazel

Sunt în birou și fac un plan de recuperare pentru unul dintre jucători, când Rory îmi pune în față un dragon mic din cristal.

Îmi zâmbește, se reazemă de cadrul ușii, iar privirea lui e caldă și tandră. Simt că îmi apar fluturi în stomac.

– Hartley, spune el, pe post de salut.

Ce bine arată. Azi au avut cel mai greu antrenament al săptămânii, dar Rory e plin de energie și are ochii luminoși.

Urăsc cât de atletic e. Urăsc faptul că e unul dintre cei mai buni sportivi ai generației lui. Urăsc asta, dar, în același timp, mă și fascinează.

Mă uit apoi la dragonul strălucitor de pe birou.

– Ce e ăsta?

– Tu?

– În nici un caz.

– Ba da. Tu ești dragonul meu care scuipă foc.

Îl fixez cu privirea și el încuviințează.

– Exact așa. Cu ochii roșii și tot tacâmul.

Asta mă face să izbucnesc în râs și iau cadoul ca să îl analizez. E simpatic.

– Ce prostie! îi zic, în timp ce căldura îmi cuprinde pieptul.

– Hazel, pot să iau o bandă? mă întreabă Hayden, care apare în cadrul ușii.

– Imediat.

Caut prin birou o bandă în plus pe care s-o folosească la exercițiile pe care i le-am dat pentru acasă. O găsesc și i-o arunc.

– Vrei să mai trecem în revistă exercițiile?

– Nu, le-am învățat. Hayden observă apoi dragonul și zâmbește. Îți place? Miller a dat trei mii pe el.

Rămân cu gura căscată și mă întorc spre Rory.

– Trei mii de dolari?

Ridică din umeri, ca și cum e o nimica toată.

– Miller, e prea mult.

Hayden chicotește.

– Ți-am spus că te place. Ne vedem mai târziu, porumbeilor!

După ce acesta pleacă, Rory se uită la mine.

– Știi ce salariu am, nu-i așa?

Doar Rory ar fi capabil să fie atât de deschis cu faptul că e cel mai bine plătit jucător din ligă.

– Chestia asta costă mai mult decât chiria mea pe o lună, spun, uitându-mă la micul dragon. Nu poți să cheltui atâția bani pe mine. Mai ales din moment ce...

– Ce anume?

– Nu sunt iubita ta.

Poza cu noi de la petrecerea de logodnă a Pippei a devenit destul de populară online, iar asta a adăugat un plus de credibilitate ideii că suntem împreună, deoarece a fost făcută înainte să ne anunțăm relația. În poză, Rory mă privește cu tandrețe, ca și cum nu vrea să îmi dea drumul. „E topit după ea", a comentat cineva.

– Dar ar fi în regulă dacă ai fi iubita mea?

Poftim? Ochii lui sunt de un albastru profund, hipnotizant. Nu îmi place senzația asta, cum că îmi pierd controlul. Sunt la muncă, iar aici ar trebui să fiu stăpână pe mine. Mereu ar trebui să fiu stăpână pe mine.

Dar a participat la cursul meu de yoga, le-a spus tuturor că e iubitul meu și a părut să îi placă sesiunea. Asta până le-am zis tuturor să împărtășească ce îi face să se simtă iubiți, moment în care a părut debusolat și pierdut.

M-am gândit la asta toată săptămâna.

– Nu cheltui atâția bani pe mine!

– Asta sună a provocare.

– Nu e, spun eu râzând. N-ai nici o limită, Miller.

Se apleacă peste scaunul meu și îmi șoptește la ureche, gest care îmi face pielea de găină.

– Hartley, dacă chiar ai fi iubita mea, nu există limită la cât aș cheltui pe tine. Deci, dacă vrei să fim credibili, lasă-mă să mă port ca atare. Asta mă lasă fără cuvinte. M-am gândit la tine, adaugă el.

Asta îmi face pulsul să mi-o ia razna.

– Miller, ce faci noaptea târziu în camera de hotel nu mă privește.

Îi arunc un zâmbet detașat și complet neinteresat, cu toate că m-a emoționat.

S-a gândit la mine? Cum? Într-un mod sexy? Îmi place asta?

Cred că da.

– Sau în băile de la McDonald's.

– N-am fost niciodată într-un McDonald's.

– Poftim? Nici măcar când erai mic? Nici măcar când ești beat? îl întreb șocată.

– Hartley, eu nu mă prea îmbăt.

Îl privesc confuză.

– Și groapa cu mingi?

Îl pufnește râsul, iar în ochi îi licărește amuzamentul. Simt din nou în stomac senzația aia ciudată.

– Pare un loc dezgustător.

– Evident că era, dar asta nu contează când ai șase ani.

– Sau când ești beat, mă tachinează el.

– Exact.

Mă întreb cum s-ar comporta dacă ar fi beat sau puțin amețit. Sunt sigură că ar fi glumeț, dulce și nu și-ar lua mâinile de pe mine. Ignor căldura care îmi umple pieptul.

Nu pot să mă gândesc în felul ăsta la el.

Îmi mușc buza de jos, iar privirea îi coboară la gura mea.

– Voiai ceva? îl întreb, în timp ce fața îmi ia foc.

– În seara asta, se organizează o chestie de patinat pentru comunitate în arenă și Ward o să învețe mai mulți copii să patineze.

– Mă bucur pentru el.

Rory zâmbește, moment în care stomacul mi se umple de fluturi. Zâmbetul i se mărește și e așa drăguț. E puternic, cu umerii lați și atât de înalt. Are părul des și puțin ondulat, într-un fel care mă face să vreau să îmi plimb mâinile prin el. Dar, pe lângă toate astea, e drăguț.

– Știu cât de mult îți dorești să arăt ca un căpitan responsabil și de încredere.

Îmi dau seama în ce direcție o ia conversația.

– Nu înțeleg ce are asta de-a face cu mine.

– Hartley, o să te învăț să patinezi.

CAPITOLUL 13

Rory

– Îndoaie-ți genunchii!

– O să cad.

– Ba nu! O țin de talie și o ghidez din spate, în timp ce se leagănă și înaintează pe patine într-un ritm extrem de lent. Nu o să te las să cazi.

În jurul nostru, oamenii schiază într-un cerc mare, în timp ce muzica răsună în difuzoare. Globul disco împrăștie lumină peste părul lui Hazel.

– Crezi că ne-a văzut? mă întreabă.

Părul ei miroase frumos, a vanilie, a prăjituri sau așa ceva.

– Cine?

– Ward.

Așa e, ăsta e și motivul pentru care am venit aici. Ward se află în celălalt capăt al arenei, într-o zonă împrejmuită, unde învață copiii să patineze. Toți sunt mai rapizi decât Hartley.

– M-a văzut făcând poze cu oamenii când am venit.

Ea încuviințează, continuând să înainteze pe gheață.

Privirea îmi coboară spre fundul ei. Ce bine arată în colanții ăia de yoga! Îmi amintesc că nu poartă lenjerie pe sub hainele de yoga și mă excit imediat.

Sunt un nemernic, dar mi-am imaginat de o mie de ori cum ar fi să îi provoc orgasm. Așa ceva mi-ar schimba viața pentru totdeauna. Mereu îi place să dețină controlul, așa că, dacă aș face-o să se arcuiască, să se topească și să strige de plăcere, aș fi cel mai fericit.

– Miller, te-ai uitat cumva la fundul meu?

– Da. Colanții sunt de vină.

Asta o amuză.

– Ești dezgustător.

Îi dau drumul la talie și face ochii mari de frică.

– Nu! Mă ia imediat de mână, iar asta mă umple de mândrie. Nu sunt pregătită!

E așa drăguță.

– Hartley, te descurci grozav! O să patinez lângă tine puțin.

Îmi dă drumul și mă mut lângă ea. Suntem cei mai lenți de pe gheață, dar nu pare să observe asta.

– Nu e cazul să fii așa încântat, îmi spune ea după ce îmi studiază fața.

– Dar nu sunt, zic eu râzând.

– Ba ești.

– Doar mă simt bine cu tine.

Ăsta e adevărul. Sunt relaxat. Hartley își mută privirea, dar observ că zâmbește. La următorul pas, îi alunecă un picior, dar reușește să se echilibreze la timp.

– Hai că poți! o încurajez.

Mă ia de mână și inima îmi sare în gât. Am emoții.

– Se presupune că suntem un cuplu și nu vreau să cad, spune ea, fără să mă privească.

– Știu.

Pulsul mi-o ia razna.

E așa drăguță. Are părul lăsat pe umeri. Alaltăieri, când făceam duș, m-am masturbat gândindu-mă la ea. La cum mi-aș plimba nasul de-a lungul gâtului ei și mâinile peste șoldurile ei, ca să mă conving dacă poartă sau nu ceva sub colanți.

Înghit cu noduri și îi admir buzele pline. Oare aș putea să o sărut aici? Ward nici măcar nu se uită la noi.

– Ce e? mă întreabă, în timp ce mă privește ciudat.

– Ce?

Fac ochii mari.

– Te porți ciudat.

– Ba nu.

– Ba da.

Mă analizează și își înclină capul, moment în care mă cuprinde un val nou de fiori.

– Nu-mi vine să cred! Ai emoții când ești în preajma mea?

Râd și îmi mut privirea de la ea.

– Nu!

Hartley se dezechilibrează și o prind de talie.

– Ba da. Ai emoții.

– Ce pot să zic, ești înspăimântătoare!

Pufnește. Ador cum arată când face asta.

– Ești conștient că nu sunt, de fapt, un dragon, nu?

Tonul ei e blând, mă tachinează și mă învăluie într-o senzație plăcută și caldă.

Patinăm din nou și o iau iar de mână.

– De ce predai pe Zoom? Credeam că ai un studio.

– Uneori fac asta. Problema cu studiourile e că pun accent pe vechime și e greu să obțin cursuri. În plus, e și o chestie de accesibilitate. E mai simplu pentru oameni să se logheze de pe laptop decât să vină la studio. Lui Elaine îi place să călătorească, dar vrea să țină pasul cu antrenamentele. Clarence stă într-un bloc unde liftul e mereu stricat și îi e greu să folosească scările, din cauza problemelor pe care le are cu șoldul. Vatsi urmează să nască, deci viața ei o să devină foarte aglomerată. Hyung nu vrea să facă naveta de la universitate, doar dus face o oră cu autobuzul. Iar Laura...

Se oprește. Observ un licăr de furie în ochii ei, care dispare.

– Laura n-a avut experiențe prea plăcute cu studiourile. Așa că yoga pe Zoom e cea mai bună opțiune pentru mulți oameni.

Înflăcărarea din ochii ei e contagioasă.

– Chiar îți place ce faci, nu-i așa?

– Ăsta e scopul meu. Într-o zi, vreau să deschid un studio de fitness. Am oferi cursuri de yoga, Pilates, de dans, chiar și fizioterapie și masaj. E o tipă în New York care și-a deschis un studio ce promovează frumusețea tuturor tipurilor de corp. Au cursuri în care dansează pe Beyonce. E excepțional să le văd clipurile. Sunt de toate vârstele și conformațiile. Asta vreau să creez și aici.

Simt o greutate în piept. Asta ar trebui să simt și eu în legătură cu hocheiul, dar nu e așa.

Privirile ni se intersectează.

– Nu știu de ce ți-am spus asta, zice ea.

– Mă bucur că ai făcut-o.

Nu îmi place că și-a ridicat din nou zidurile. Aș sta aici o eternitate, doar ascultând-o cum vorbește despre lucrurile pe care le iubește.

– Presupun că statul în aceeași cameră cu Connor a mers bine.

– A fost în regulă. Îmi amintesc ce mi-a spus, cum că așteaptă să greșesc ca să o cucerească din nou. Dacă i-aș zice lui Hartley, s-ar supăra. A încercat să mă enerveze, dar i-am răspuns cu aceeași monedă.

– Ești singura persoană care ar putea să-i intre pe sub piele. Doar sunteți la fel.

Mă încrunt. Glumește și cu prea.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Știi tu, că sunteți la fel.

– Ba nu suntem.

Mă privește ca și cum știe mai bine și o senzație urâtă ia naștere în mine.

– Hartley, nu suntem la fel.

– Joci hochei. În privirea ei apare un amestec de sinceritate și furie. Ai tot. Nu ai de ce să ții la alții. Femeile se bat pe tine și nimeni nu te-a refuzat vreodată.

– Dar țin la alții. Tonul meu e mai tăios decât aș fi vrut și încerc să îmi forțez un zâmbet pe buze, dar nu pot. Nu suport faptul că ne consideră la fel. Nu sunt ca McKinnon și nu-mi place să fiu comparat cu el. Nu am înșelat niciodată. Nu sunt genul ăla de om.

– Poate nu ai înșelat, dar te cunosc.

Expresia tristă de pe fața ei îmi frânge inima. E ca și cum așteaptă să pricep ce știe. Nu suport expresia aia. La fel arăta și mama când l-a părăsit pe tata.

– Femeile sunt doar ca să te distrezi. Suntem ușor de înlocuit.

– Nu e adevărat. Hazel, de unde ți-a venit ideea asta?

Mă opresc și ignor oamenii care trec pe lângă noi, iar Hazel îmi dă drumul la mână.

– Ashley.

Spune asta de parcă ar trebui să știu la ce se referă.

– Care Ashley?

Imaginea asta pe care o are despre mine mă frustrează din ce în ce mai mult.

– Ashley Peterson din liceu. Continuă, după ce îmi vede expresia șocată: Ai scos-o în oraș, i-ai dat impresia că e specială și te plăcea foarte mult.

Nu îmi amintesc de fata asta. Liceul a fost un amestec de antrenamente de la cinci dimineața, eforturi ca să țin pasul cu toate cursurile ca să pot absolvi și sesiuni nesfârșite la sală cu instructori personali care mă împingeau la limită. Singurul lucru care conta pentru mine era să fiu ales într-o echipă și mi se amintea acest lucru în mod constant. Meditațiile cu Hartley erau singurul lucru care îmi lumina ziua.

– Era blondă? o întreb, în timp ce îmi amintesc vag o Ashley.

– Da, spune ea șocată.

Încep să îmi amintesc. Cred că m-am sărutat cu Ashley.

– Hartley, toată treaba asta s-a întâmplat acum un deceniu. Nu-mi amintesc detaliile.

Hartley mă privește furioasă și tristă.

– O să-ți reamintesc eu. I-ai dat papucii cu o zi înaintea balului.

E adevărat că am ieșit cu fete în timpul liceului, dar a fost mereu fără angajamente. Nu puteam să am o iubită. Abia mă descurcam cu școala și hocheiul.

Și, oricum, nici o tipă nu părea la fel de bună ca Hartley.

Nu îmi amintesc să o fi invitat pe Ashley la bal și o privesc pe Hazel întrebător.

– Așa, și?

– Am convins-o eu să vină totuși la bal și, când am ajuns, tu te sărutai cu altă tipă.

Îmi amintesc momentul. Are dreptate. Am făcut asta și nu mi-a păsat de sentimentele lui Ashley. Mă urăsc pentru asta.

Sunt un nemernic, exact ca Rick Miller.

– A plâns în baie. I-ai lăsat impresia că e ceva în neregulă cu ea. Ai făcut-o să se simtă mică, insignifiantă și fără valoare.

Ardoarea din vocea lui Hazel mă taie. Emoția din vorbele ei mă frapează.

– Știi cât de oribil e? Știi cât de traumatizant e să treci prin așa ceva? întreabă ea, iar în ochi i se citește durerea.

Mama a închis ușa în urma ei și am auzit zgomotul foarte clar. L-am auzit din nou peste câțiva ani când Lauren, următoarea iubită a tatălui meu, l-a părăsit. Nepăsarea cu care îmi zice că el și următoarea lui iubită s-au despărțit.

Viața mea o să fie la fel. Deja e. O să ajung la 55 de ani așteptând ca actuala iubită să mă părăsească, la fel ca restul. Rușinea și frustrarea îmi strâng pieptul.

– Hartley, a trecut un deceniu de atunci, sunt sigur că a uitat.

Furia i se intensifică, văd asta în ochii ei.

– Ești sigur?

Ridic din umeri. Dumnezeule, putem să trecem peste asta?

– *Sper* că i-a trecut. Cuvintele mi se revarsă din gură, alimentate de senzația rece și devastatoare care mi-a cuprins pieptul. Cât de patetic ar fi să fi trecut zece ani, iar ea să sufere în continuare din cauza unui tip care nu a dat doi bani pe ea? Mă îndoiesc sincer că se mai gândește la mine, dar, dacă o face, înseamnă că nu se întâmplă mare lucru în viața ei.

Aud ce spun, dar nu mă pot opri. Sunt copleșit de rușine. Hazel arată de parcă tocmai a primit o palmă peste față. Mă privește cu durere și șoc, apoi râde încet.

– Nu știu de ce am acceptat. Exact așa credeam că ești.

Mi se face greață.

– Nu știu de ce am crezut că... Se oprește și clatină din cap, ca și cum îndepărtează gândurile, și o ia spre ieșirea de pe patinoar. Gata, s-a terminat!

CAPITOLUL 14

Rory

Găsesc un milion de moduri în care ar fi putut încheia propoziția.

„Nu știu de ce am crezut că pot să petrec timp cu tine."

„Nu știu de ce am crezut că înțelegerea asta o să funcționeze."

„Nu știu de ce am crezut că ești diferit."

Atunci conștientizez că reacția lui Hazel nu a avut de-a face doar cu prietena ei, ci și cu ce i-a făcut Connor.

Iar eu am spus că nu conta. Că ar fi trebuit să treacă peste până acum. Am numit-o patetică. Cât de nechibzuit am putut să fiu? Nu e de mirare că a terminat-o cu mine.

Tata nu ar face nimic. Rick Miller le lasă mereu să plece. A vrut să se ducă după mama, îmi amintesc foarte clar expresia distrusă pe care o avea când l-a părăsit soția lui, dar, cu toate astea, n-a făcut-o.

– Hartley. O strig în timp ce patinez după ea, dar mă ignoră. Nu vorbeam serios, îmi pare rău!

Se întinde după margine și se dezechilibrează, dar sunt acolo să o prind.

– Nu mă atinge, sunt supărată pe tine!

– Știu. Ai tot dreptul să fii supărată.

Aștept să se echilibreze, apoi mă retrag.

Își încordează maxilarul și în ochii ei văd toate emoțiile pe care nu mi-am dorit să le văd vreodată acolo. Își încrucișează brațele la piept și mă fixează cu privirea.

Îmi trec mâna prin păr, iar pulsul mi-o ia razna.

– Urăsc faptul că ți-am rănit prietena. Din cauza asta m-am purtat ca și cum n-a fost mare lucru, ca să mă simt mai bine. Probabil am crezut că... Gâfâi și îi analizez fața, în căutarea unui indiciu. M-am gândit că, dacă o să fac să sune ca și cum n-a fost mare lucru, atunci nu o să mă mai simt așa.

– Cum anume?

– Ca un nemernic. Nu vreau să rănesc oamenii. Tata face genul ăsta de lucruri. Îmi pare rău că ți-am rănit prietena! Eram tânăr și prost, dar asta nu e o scuză.

Se uită la mine și îi memorez ochii. Sunt încadrați de gene negre dese, iar irisurile au fire gri în ei. Oamenii ne ocolesc, dar îi ignorăm.

În ochii ei deslușesc înțelegere, tristețe și durere. Se încruntă, apoi își mută privirea.

– M-a înșelat tot timpul cât am fost împreună, șoptește, privind gheața.

Știam asta deja de la Streicher, dar, cu toate astea, tot mă încordez și simt o furie protectoare. Cum a îndrăznit să o rănească?

– Am tras din greu la școală ca să pot merge împreună cu el la universitate. Se uită la mine, apoi își coboară privirea din nou. Am aflat la finalul primului an universitar. Toți știau, mai puțin eu.

Furia se întețește. McKinnon e teribil de prost și îl urăsc și mai mult, deși nu credeam că era posibil. Îmi încleștez pumnii, ca să nu mă întind spre ea. Nu e de mirare că nu acceptă rahaturi de la nimeni.

Hartley se joacă cu unghiile ei.

– A spus...

Se oprește brusc. O iau de umeri și mă aplec spre ea.

– Ce a spus?

Clatină din cap.

– Te rog eu, spune-mi!

– Nu vreau decât să uit.

Scrâșnesc din dinți și simt din nou ura de sine care mă urmărește. Hartley încă nu are destulă încredere în mine ca să îmi spună totul. Crede că sunt ca McKinnon.

Poate pe asta trebuie să mă concentrez. Dacă vreau ca relația cu Hartley să devină reală, trebuie să îi arăt că nu semăn deloc cu el sau cu tata.

– Îl urăsc pentru ce ți-a făcut. Oare știe cât de tare îmi bate inima acum? Nu-l urăsc doar pentru că e un nemernic, ci pentru că te-a luat de-a gata. Te-a mințit și a fost nesăbuit cu tine. Nu vreau să semăn deloc cu el.

În ochii ei văd toate nuanțele de albastru și gri și mă las acaparat de culorile hipnotizante. Le las să mă distragă de la conștientizarea faptului că nu am mai făcut chestia asta. E prima oară când îmi cer scuze cu adevărat.

Rick Miller nu își cere scuze. Nu a considerat că e necesar să mă învețe nici pe mine să fac asta și nu îmi amintesc ultima oară când mi-am cerut scuze. Anul trecut, când am simțit impulsul de a îndrepta situația cu Streicher, ne-am bătut pe gheață.

– Îmi pare rău! repet eu, de data asta doar ca să mă aud și să știu că e real.

Nu sunt ca el.

– Bine.

Își mută privirea.

– Bine?

Mă aplec ca să o privesc.

– Mă ierți? E totul în regulă între noi?

Încuviințează ușor. Încă nu are încredere deplină în mine, dar i-a dispărut furia din ochi. Îmi trec mâna prin păr, mă calmez și o privesc.

– Hai să patinăm!

Își mușcă buza de jos. Se pregătește să refuze, dar nu pot să las lucrurile așa între noi.

– Nu ești genul care renunță. Și gândește-te la cât de tare o să se enerveze când o să afle că te-am învățat să patinezi.

Asta o face să zâmbească.

– Bine.

Începem să patinăm din nou.

– Felicitări, iubito! Tocmai am avut prima noastră ceartă.

O văd că zâmbește, parțial amuzată, parțial iritată.

– Nu-mi mai spune „iubito"!

Chiar dacă spune asta, îi văd zâmbetul.

CAPITOLUL 15

Rory

O jumătate de oră mai târziu, ieșim de pe patinoar, iar un tip în echipament de hochei se oprește în fața mea.

– Ești Rory Miller.

– Salut! îi zic eu relaxat.

Mă privește derutat și arată spre gheață.

– Ai patinat acolo?

– Am învățat-o pe iubita mea să patineze.

O iau pe Hazel de umeri. Mi-e din ce în ce mai ușor să spun asta. „Iubita mea."

– Jucăm meciuri de amatori o dată pe săptămână. Vrei să ni te alături ?

Arată spre patinoar, unde mai mulți tipi patinează, vorbesc și fac încălzirea.

– Mersi mult, dar trebuie s-o conduc acasă.

– Înțeleg. Am zis totuși să te întreb.

Tipul intră pe gheață și se îndepărtează, iar eu o conduc pe Hazel spre o bancă, să îi desfac patinele. Ea se uită la tipii care patinează, apoi la mine.

– Stai un pic! Ar trebui să participi și tu.

– De ce?

– Pentru că...

Are o licărire dulce în ochi. Cred că e afecțiune.

– În seara asta, te-ai simțit bine patinând cu mine.

– Da, cu tine, nu cu un tip de vârstă mijlocie pe care-l cheamă Steve.

Hazel râde și memorez momentul.

– Vorbesc serios. Cred că te-ai simți bine.

Cei de pe gheață își dau pase cu pucul și glumesc. Unul dintre ei ratează și altul râde de el, dar nu într-un mod neplăcut. Simt un fior în piept.

– Te-am lăsat să mă înveți să patinez. Îmi ești dator.

– Serios?

La cum îi strălucesc ochii, cred că încearcă să nu zâmbească.

– Da. Nu totul e o competiție. Unele lucruri le faci strict pentru că sunt distractive.

Mă gândesc la ce am decis mai devreme, cum că nu vreau să semăn deloc cu McKinnon. Vreau să fiu o persoană de care Hazel să fie mândră, chiar dacă doar ne prefacem că suntem împreună.

Douăzeci de minute mai târziu, mai înscriu o dată. În jur e liniște deplină. Mi se face pielea de găină, deoarece Hazel mă privește din tribună. Patinez cu cei din echipa mea înapoi în centrul terenului, pentru următoarea înfruntare.

– Care e scorul? întreabă unul dintre băieți.

– 12–0.

– Dumnezeule, Miller, ne calci în picioare! bombăne un alt tip.

Glumește, dar simt o urmă de iritare în cuvintele lui. Tipii ăștia nu joacă așa cum sunt eu obișnuit. Nu sunt la fel de competitivi și de nemiloși, iar nivelul de energie a scăzut. Simt o apăsare în piept. Ce se întâmplă acum nu e distractiv și nu știu cu ce greșesc. Doar înscriu goluri. Joc așa cum o fac mereu. Nu știu de ce am crezut că de data asta o să fie diferit.

Mă uit spre Hazel, care e cu ochii la mine. La câțiva metri, îl văd pe Ward, care stă cu brațele încrucișate și analizează gheața,

sprijinit de perete, cu o expresie imposibil de citit. Privirile ni se intersectează, apoi pleacă.

La naiba! Sunt un căpitan groaznic.

– Trebuie să plec. Mulțumesc că m-ați lăsat să joc!

Atmosfera se relaxează imediat și își iau toți la revedere. Las crosa împrumutată pe bancă, apoi mă duc la Hazel.

– Gata, ai terminat?

– Da.

Rușinea și jena pe care le-am simțit mai devreme, când ne-am certat, se intensifică. Mă aplec și îi desfac patinele, conștient că mă analizează.

– Rămâne să luăm cina cu echipa vineri? o întreb.

Pare că a uitat.

– A... Da, așa rămâne.

– Bun.

Îi scot și cealaltă patină. Senzația de încordare și de rușine dispare pe măsură ce vorbesc cu ea.

– O să te contacteze stilistul.

– Cum adică?

– Ai nevoie de o rochie. E o cină formală.

Îi iau piciorul între palme. Se uită, distrasă, la mâinile mele, și pun presiune pe talpă, moment în care se relaxează.

Zâmbesc, pentru că îi place ce îi fac.

– Am o rochie, spune ea, uitându-se în continuare la mâinile mele, care îi fac masaj.

– Hartley, nu poți să porți o rochie veche. Îți amintești ce am zis? Dacă ai fi iubita mea cu adevărat, aș cheltui o mulțime de bani pe tine. Asta face Streicher cu Pippa.

Încep să îi masez celălalt picior și scoate un zgomot care e pe jumătate protest, pe jumătate plăcere.

– Uau!

Clipește în timp ce intensific masajul.

– Haide, Hartley, acceptă! Lasă-mă să-ți iau o rochie frumoasă, ca să te simți bine.

Probabil că punctul pe care îl masez e mai dureros, pentru că, atunci când apăs mai tare, închide ochii.

– Nu o să mă obligi să port nimic transparent, nu-i așa?

Asta mă face să râd.

– Nu. Oricum, nu cred că aș putea să te oblig cu nimic.

Mi-o imaginez în ceva subțire și transparent, arătând sexy și dureros de seducătoare, în timp ce McKinnon fierbe. Gelozia începe să îmi dea târcoale.

– Hartley, îmi place să mă etalez cu tine, dar nimeni în afară de mine nu o să-ți vadă sânii.

Face ochii mari. Și oare a roșit?

– Ai vrea tu!

Simt mândrie și plăcere când o văd așa emoționată. Chiar vreau.

– O să aranjez tot. Tu nu trebuie decât să vii. Și să nu te ferești când te sărut.

Își dă ochii peste cap, dar, în același timp, nuanța rozalie din obrajii ei se intensifică.

CAPITOLUL 16

Rory

Când ajungem la conacul vechi din Shaughnessy, un cartier din Vancouver unde stau persoanele înstărite, pentru cina cu echipa, observ două lucruri.

Primul e că Hartley arată absolut senzațional.

Pulsul mi-o ia razna în vreme ce stau în foaier și o admir în rochia ei bleumarin. Hazel Hartley e cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc. Mi se pun noduri în gât când încerc să înghit.

Între dragonul de cristal care i-a plăcut, deși n-a recunoscut, rochia asta și plicul pe care îl are, devin dependent de cheltuitul banilor pe ea.

Al doilea lucru pe care îl observ e că idiotul de McKinnon îi tot dă târcoale. Stă la nici un metru de ea, în timp ce ea nu pare interesată. O soarbe din priviri și se uită insistent la decolteul ei perfect.

„M-a înșelat pe tot parcursul relației. Toți știau, mai puțin eu."

Simt un fior de gelozie și posesivitate. Jucătorii mă salută în timp ce mă îndrept spre ea, dar abia de îi observ.

Neînțelegerea noastră de miercuri mi-a arătat exact cât de mult am de pierdut când vine vorba despre ea și nu o să renunț.

– Hazel, ești superbă!

Vocea mea e joasă, iar Hazel face ochii mari, fie pentru că i-am spus pe numele mic, fie pentru că mi-am pus mâna pe spate într-un fel care le arată tuturor că e a mea.

Inima îmi bate cu putere când mă aplec spre ea. Hazel pare să ezite și, pentru o clipă, mă tem că o să mă dea laoparte, dar se lipește de mine și îmi răspunde la sărut. În clipa asta, totul în interiorul meu e așa cum trebuie.

CAPITOLUL 17

Hazel

În momentul în care Rory mă sărută, lumea se întoarce pe dos. Barba lui îmi zgârie pielea și mă lăsa fără aer. Sărutul ăsta e foarte diferit de cum mi-l imaginasem.

E tandru și blând. Mă mângâie pe față, apoi își înfige degetele în părul meu. Mișcările lui sunt lente. Aș spune chiar că e reticent, asta dacă limba lui nu s-ar fi strecurat dincolo de buzele mele.

Sărutul ăsta mă lasă fără aer și îmi dau seama că îi strâng cămașa în pumn. Își încordează degetele pentru o clipă în părul meu și îmi lipește mâna de pieptul lui. Tot ce ține de el e cald, primitor și liniștitor.

Nimic nu are sens în momentul de față, dar parfumul lui proaspăt, de lemn de santal, mă învăluie. Senzația bărbii lui pe pielea mea e așa plăcută, că nu mai încerc să găsesc explicații pentru ce se întâmplă. Parfumul lui îmi provoacă fiori între coapse.

– Dumnezeule, îmi șoptește pe buze, după care îmi mângâie limba cu a lui.

Apoi mă trage ușor de păr. Mă sărută ca și cum s-a gândit foarte mult la momentul ăsta. Senzația mâinii lui în părul meu îmi provoacă fiori și scot un geamăt ușor.

– Ți-a plăcut deci?

Cuvintele lui se revarsă peste mâna mea, aflată pe pieptul lui. Mă pregătesc să dau o replică isteață și tăioasă, dar gura lui mă acaparează din nou.

Ce se întâmplă acum între noi nu e un simplu sărut. Sunt ametită de plăcere de la senzația buzelor lui peste ale mele, de la gustul și parfumul lui.

Într-un colț întunecat al minții, încolțește un gând: mă întreb dacă așa și-ar folosi limba și între picioarele mele. Mușchii din zona aia pulsează și îl mușc de buza de jos. Îi simt inima bătând cu putere.

Mă retrag ca să îl privesc și simt fluturi în stomac când ni se intersectează privirile. Arată sălbatic de chipeș. E nedrept cum fracul negru cu alb îi scoate în evidență albastrul ochilor și faptul că arată atât de puternic și de masculin, dar și chipeș în același timp. Are părul ciufulit, iar stilul ăsta îl prinde perfect. Părțile laterale sunt proaspăt tunse, probabil s-a dus la frizer după-amiază, și îi mângâi firele scurte, care mă gâdilă.

Aud un zgomot și revin la realitate.

Pippa și Jamie ne privesc amuzați, iar Connor a dispărut. Fața îmi ia foc și îmi plimb degetul peste buze, ca să mă asigur că nu m-am mânjit. Rory, care e lângă mine, gâfâie. Privirile ni se intersectează și simt un puls cald între coapse când îi văd expresia excitată. Amândoi ne mutăm din nou privirile.

– Arăți bine! îmi spune, fără să mă privească.

– Mulțumesc! îi răspund, în timp ce analizez un punct din celălalt capăt al camerei.

Ne privim din nou pentru o fracțiune de secundă, apoi ne mutăm iar privirile. Mi se pare că roșește.

– Mă duc să iau ceva de băut, spune el.

Se uită din nou la rochia mea, apoi pleacă.

Fracul e croit perfect pentru corpul lui atletic și suplu. E o priveliște aparte să îl privesc pe Rory Miller cum se îndepărtează, îmbrăcat într-un astfel de costum, cu umerii lui lați și mișcările puternice și grațioase. Nu sunt pregătită pentru cât de sexy e și știu că mă holbez, dar nu pot să îmi desprind privirea de la el.

– Hmm.

Pippa îmi zâmbește și simt că fața îmi ia foc.

– Nu vreau să aud.

Îmi dau părul pe după umeri și încerc să îmi revin. Apoi îmi mușc buza, îngrijorată. N-ar fi trebuit să facem asta. Mi-a plăcut prea mult.

Zile la rând m-am gândit iar și iar la cearta noastră și la senzația devastatoare pe care am simțit-o în piept când mi-a zis,

practic, că sunt stricată și patetică. Apoi la expresia lui îndurerată când și-a cerut scuze.

Arăta ca și cum avea să moară dacă nu îl iertam.

Mi-am amintit cum mi-a legat șireturile la patine. Răbdarea cu care m-a învățat să patinez. Când eram pe gheață, mi-a privit buzele cu intensitate și am crezut că avea să încerce să mă sărute, dar nu a făcut-o.

Dragonul ăla prostesc și adorabil e pe dulap și mă veghează în fiecare noapte când dorm.

Mă uit din nou la Rory și privirile ni se intersectează, apoi îmi mut privirea. Analizez camera, tablourile de pe pereți, mobila din piele, mesele cu bibelouri antice. Ward stă aproape de bar, printre jucători, cu o băutură în mână, și îl ascultă pe Alexei cum spune ceva. Credeam că antrenorii sunt bătrâni, furioși și roșii la față, dar Ward arată ca James Bond în fracul lui. E chipeș și încrezător.

Rory se întoarce cu o băutură pentru mine și sorb din pahar, recunoscătoare că am cu ce să îmi țin mâinile ocupate.

– Mă bucur că ai venit! îmi șoptește.

Buzele lui îmi mângâie urechea și mă sărută pe tâmplă, iar gestul îmi dă fiori.

Devine din ce în ce mai îndrăzneț în relația asta falsă. Aș vrea să spun că mă enervează, dar aș minți.

– Credeai că n-o s-o fac? îl întreb și îi arunc un zâmbet timid.

– După ziua trecută... Mă privește și își freacă ceafa. Ți-am luat ceva, ca să-mi cer scuze.

– Dar ți-ai cerut deja scuze.

– Știu, dar voiam să-ți arăt că vorbesc serios.

Apoi scoate un plic din haină.

Are aceeași expresia sinceră pe care o avea la patinoar, de parcă are dureri. O șuviță îi cade pe frunte și nu pot să îmi iau privirea de la ea.

– Deschide-l!

Scot un e-mail de confirmare pentru un weekend la o destinație de vacanță din apropiere, Harrison Hot Springs. Rezervarea e pentru un apartament de lux la un hotel foarte frumos și două zile pline la spa.

– E pentru tine și Pippa, adaugă el repede. Puteți să vă duceți când vreți. Ai spus că, atunci când petreci timp cu Pippa, te simți cu adevărat valoroasă.

Îmi aruncă un zâmbet încordat și vulnerabil, care mă emoționează.

Încet, încet, încep să îmi schimb părerea despre Rory Miller.

– Nu înțeleg! Ar trebui să fii un nemernic.

Îmi mențin tonul relaxat și amuzat în timp ce privesc hârtia, iar el râde.

Când am fost de acord cu relația asta falsă, credeam că urma să fie cu un tip nesuferit. Nu cu versiunea asta a lui Rory, adică un tip dulce, sincer, care își cere scuze ca și cum vorbește serios.

Poate m-am înșelat. Poate chiar nu îl cunosc pe adevăratul Rory Miller.

– Nu m-am prefăcut, îmi șoptește Rory, în timp ce mă fixează cu privirea.

Oare se referă la sărut? Îi analizez ochii, albaștri ca rochia mea, și simt că nu am aer.

– În legătură cu rochia. Ești superbă, îmi spune el și îmi zâmbește cu afecțiune.

Mă cuprinde o senzație plăcută de căldură.

– Rochia a costat mai mult decât câștig într-o lună, recunosc eu amuzată.

– De câte ori să-ți repet? O să tot cheltuiesc bani pe tine, șoptește el și îmi zâmbește.

Îmi admiră părul și rochia cu zâmbetul lui arogant.

Replica lui mă emoționează – și nu e vorba despre bani, ci despre gest. Mereu am fost o femeie independentă și încăpățânată, hotărâtă să mă descurc singură, și îmi place asta.

Rory îmi zâmbește ca și cum sunt importantă pentru el. Mi-a plăcut și felul în care m-a sărutat, înfometat și disperat, de parcă nu mai putea să aștepte.

Asta mă îngrijorează. Înțelegerea noastră o să se termine pe întâi ianuarie, așa că nu am de gând să mă obișnuiesc cu genul ăsta de tratament.

– În plus, nu mă referem la rochie, ci la tine, toată. Ești superbă! zice Rory, băgându-și mâinile în buzunar.

– Mulțumesc! Inima îmi bate cu putere. Nimeni nu m-a mai complimentat așa sincer. Pentru tot. Pentru rochie, pentru cadou. Încep să cred că, în secret, ești chiar de treabă.

Îmi zâmbește și mă termină, pentru că simt o senzație ciudată și intensă în zona inimii.

Ward bate în pahar și așteaptă să se facă liniște.

– Ai cea mai norocoasă păpușă gonflabilă din lume, îi șoptesc amuzată lui Rory, iar el izbucnește în râs.

CAPITOLUL 18

Rory

– Mulțumesc că ați venit în seara asta! M-am gândit să începem evenimentul cu o doză de competiție sănătoasă, spune Ward.

Asta atrage atenția tuturor invitaților. McKinnon se află în cealaltă parte a camerei și se uită la mine.

Mă apropii de Hartley și o iau de talie. Sărutul ăla m-a topit. În viața mea nu am mai experimentat un astfel de sărut.

– Jocul se numește „Asasinul". Fiecare o să primiți o poză Polaroid cu voi. Dacă un alt participant te scoate din joc înseamnă că ai murit și trebuie să-i dai poza.

Se simte entuziasmul din încăpere. Noi, jucătorii de hochei, suntem foarte competitivi, chiar și când vine vorba despre un joc prostesc ca ăsta. Eu și Hazel facem un schimb de priviri. Pare curioasă.

– Jocul începe în afara acestei camere, spune Ward, care ia în mână un pistol de jucărie din plastic. Toate astea sunt ascunse prin conac. Dacă sunteți loviți, ați murit.

McKinnon se foiește, își încrucișează brațele la piept și se uită la mine. Îmi amintesc ce i-a făcut lui Hartley. Toate lucrurile pe care i le-a spus, chiar și cele pe care nu mi le recunoaște.

– Hartley, trebuie să câștigăm, îi șoptesc.

– Atunci, hai să câștigăm! spune ea hotărâtă.

Cât de sexy! Sunt încântat de privirea ei și îi zâmbesc.

Ward explică restul regulilor și angajații încep să facă pozele Polaroid.

Simt o presiune în piept și încep să mă încordez, așa cum o fac înaintea fiecărei confruntări de pe gheață. E ca atunci când arbitrul scoate pucul. Toți mușchii mei sunt pregătiți pentru meci.

Însă, cumva, ce se întâmplă acum e mai plăcut.

După ce ne primim toți pozele, ne uităm la Ward.

– Ce, vreți să fluier? Începeți! spune el zâmbind.

În cameră explodează haosul și o iau pe Hazel de mână, trăgând-o pe hol.

– Trebuie să găsim un pistol de jucărie, spune ea, în timp ce ne îndepărtăm de ceilalți.

Auzim un zgomot puternic într-o cameră din spatele nostru, urmat de râsete.

– Hai la etaj! Așa îi lăsăm să se lupte între ei aici. Poate mai sunt pistoale acolo.

Urcăm scările și adrenalina îmi curge prin vene. Îmi pun mâna pe piept, simțind că inima stă să îmi explodeze, și îmi dau seama că mă distrez mai bine decât am făcut-o de foarte mult timp.

Oare de ce jocul ăsta stupid, în care alergăm ca niște copii la o petrecere aniversară, e mai distractiv decât hocheiul?

Când joc hochei, nu râd niciodată așa cum o fac acum. Nu simt niciodată entuziasmul de acum.

O iau pe Hazel de mână în timp ce urcăm scările în grabă. Sunt surprins de forța și viteza ei, chiar și când rămâne în urma mea din cauza tocurilor. În clipa în care ni se intersectează privirile, mă excit imediat. Nu pot să nu mă uit la ochii ei albaștri-gri.

Auzim un zgomot și, în secunda următoare, vedem o bilă de spumă care trece pe lângă noi și ricoșează în rama unei poze. McKinnon aleargă pe hol, spre scări.

În clipa aia, o ridic pe Hartley și o pun pe umăr.

– Miller, lasă-mă jos! O să mi se facă rău, strigă ea.

– O să te împiedici și o să te rănești pe tocurile alea. O să te las jos după ce o să ne îndepărtăm de ceilalți. Oricum ești ușoară. Probabil aș reuși să câștig jocul ăsta purtându-te pe umăr.

– Ești un nemernic arogant!

Mă lovește din nou peste coapsă și, când ajungem în capul scărilor, mă pufnește râsul și o las jos, apoi intru într-o cameră din apropiere.

– Hartley, nu mă mai lovi, că mă exciți!

O aud că râde, iar, când se îndreaptă, e roșie la față.

– Ce scârbos!

Pe scări se aud pașii lui McKinnon, care trage din nou în noi.

– La naiba! blestemă el.

Suntem într-o bibliotecă cu rafturi până la tavan, canapele formale și un șemineu. McKinnon se apropie, așa că fac primul lucru care îmi trece prin minte: o împing pe Hartley pe canapea și mă așez peste ea. Canapeaua e cu spatele la ușă, așa că nu are cum să ne vadă decât dacă ar sta deasupra noastră.

Fețele noastre sunt la doar câțiva centimetri depărtare, iar Hartley face ochii mari.

– Ce...

Îmi pun mâna peste gura ei și arăt spre ușă. Ne privim în ochi și îmi simt inima cum bate cu putere. La ușă se aud pași. Observ că Hazel devine rozalie în obraji.

– Ai roșit cumva? îi șoptesc.

Mâna mea e în continuare peste gura ei și expresia ei scandalizată mă amuză.

Ne privim în tăcere. Abia respirăm în timp ce așteptăm. Probabil McKinnon e în ușă acum, dar nu sunt foarte concentrat, pentru că foarte conștient de toate zonele în care corpul meu și al lui Hartley se ating. Sânii ei sunt lipiți de pieptul meu și mă întreb dacă îmi aude bătăile inimii. Partea posesivă a creierului meu e încântată de poziția asta. Îmi place să o simt sub mine și să o privesc în ochi.

Într-un final, McKinnon pleacă și o ia pe hol. Cu toate că mi-ar plăcea să petrec restul serii stând deasupra lui Hartley, mă dau laoparte. Ea își dă jos pantofii, apoi reîncepem jocul.

Zece minute mai târziu, eu și Hartley am găsit un pistol de jucărie pe un raft și avem mai multe poze cu jucătorii pe care i-am nimerit.

Auzim un zgomot la capătul holului, după colț, și o trag repede pe o ușă din apropiere.

E un dulap slab luminat și îngust. Mă lipesc de pieptul lui Hazel. Jumătatea de sus a ușii e cu vitralii și culorile se revarsă pe fața ei.

Pulsul mi-o ia razna când mă gândesc la sărutul nostru de mai devreme. Îi privesc buzele voluptuoase și catifelate, care au nuanța perfectă de roz.

Mă întreb dacă și sânii ei au aceeași culoare. Dacă sunt la fel de catifelați și de dulci. Dacă și-ar ține respirația sau ar icni. Sau poate ar geme.

Mă uit la rochia ei, la felul în care materialul se mulează pe sâni și la decolteu. Îmi sprijin o mână pe raftul aflat deasupra capului ei și inspir adânc. Spațiul ăsta îngust miroase a ea, a produsele de păr folosite, a parfumul ei, a tot ce ține de ea, iar asta mă excită.

Dumnezeule, cât de mult o doresc.

– Ce e cu privirea asta?

Mă uit la zâmbetul ei amuzat. Înghit cu noduri și îmi încleștez pumnii, ca să nu îmi înfig degetele din nou în

onduleurile ei. Jocul nu are decât să se ducă naibii. Din punctul meu de vedere, am putea sta în dulapul ăsta toată noaptea.

– Mă gândesc la faptul că sunt mult mai înalt decât tine.

Hartley pufnește și zâmbește pieziș.

La naiba cu subtilitățile!

– Te gândești la ce s-a întâmplat? o întreb.

– La ce te referi?

– La sărutul nostru.

– Nu. Nu m-am gândit deloc la el, îmi răspunde, în timp ce își freacă degetele.

– Mincinoaso! îi șoptesc.

– Rory!

Îmi spune numele ca și cum mă avertizează că nu putem face asta, dar privirea ei o caută pe a mea.

Știu sigur că și ea vrea să mă sărute.

– Nu-mi mai spui Miller?

O văd că înghite cu noduri.

– Păi, acum suntem prieteni, nu-i așa? După discuția de miercuri.

„Prieteni" e un pas mai aproape de ce îmi doresc de la ea și nu o să stric lucrurile dintre noi.

– Sigur. Prieteni.

Zâmbește ușurată și nu îmi doresc decât să o sărut din nou. O singură dată în seara asta nu a fost de ajuns. Nu știu dacă de zece ori ar fi suficient. Nu contează cât de mult o ating, cât timp petrecem împreună, pentru că nu e niciodată de ajuns.

Aud un zgomot puternic, care ne readuce cu picioarele pe pământ.

– Ieșiți din ascunzătoare! strigă Owens.

Hartley face ochii mari și îl auzim cum deschide și închide uși. Înaintează pe hol și o să ne găsească.

– Rory, nu mai avem muniție, șoptește Hartley.

– La naiba! Atunci, trebuie să fugim.

Încuviințează și își mușcă buza de jos, în timp ce zâmbește.

– Te distrezi? o întreb amuzat.

Hartley încuviințează din nou și zâmbetul i se mărește.

– Mă bucur. O iau de mână. Ești pregătită?

– Da.

CAPITOLUL 19

Rory

Deschid ușa și o luăm la fugă pe hol, îndepărtându-ne de Owen.

– Nu prea cred! strigă el după noi.

Hazel râde, iar sunetul mă umple de fericire și de bucurie.

Simt că sunt stăpânul lumii când Hazel râde așa. Mă ține strâns de mână când o luăm pe după colț. Parcă am parte de tot ce mi-a lipsit toată viața. Pulsul îmi răsună în urechi în timp ce admir fața lui Hartley, care e roșie de la efort. Gâfâie de la cât am alergat.

– Hartley, uite!

Îi arăt un pistol de jucărie încărcat aflat pe o masă.

Încuviințează încântată și mă simt regele universului. I-l dau, ține și Owens apare după colț. Hartley apasă pe trăgaci și îl lovește pe Owen în piept cu bile.

– Chiar era cazul? întreabă el dezamăgit.

– Haide, Owens, plătește!

Acesta își scoate poza Polaroid din buzunarul hainei și i-o dă. Apoi își pune brațul în jurul gâtului ei, prefăcându-se că o sufocă, în timp ce ea râde amuzată.

– Ne vedem jos! ne spune. McKinnon e la etajul trei.

După ce îmi dă pistolul lui, pleacă.

În ochii lui Hartley apare o licărire competitivă și ne ducem la etajul trei. Ascultăm cu atenție în timp ce verificăm fiecare cameră.

Din următoarea încăpere se aude sunetul unui telefon și ne oprim.

– El trebuie să fie, spune Hartley.

Își mușcă buza de jos. Probabil se gândește la același lucru ca mine: e posibil ca McKinnon să aștepte pregătit pe partea cealaltă.

– Mai e o ușă, îi șoptesc în ureche și mă amuz când se cutremură.

– E prea riscant. Tot jocul ăsta e stupid, zice ea amuzată.

– Da, dar e și distractiv.

Încuviințează și mă privește.

– O să-l atrag afară.

– Poftim? Nu! exclamă ea surprinsă.

– Ba da. Vreau ca Hartley să câștige. Tipul ăla n-are decât să se ducă naibii. Vrei să câștigi, nu-i așa?

– Vreau ca noi să câștigăm. Împreună.

Simt că, dacă aș vedea-o pe Hartley câștigând, aș simți că am câștigat și eu.

– Suntem o echipă, adaugă ea.

Asta era tot ce voiam să aud.

– Atunci, lasă-mă să-ți fiu coechipier!

După ce încuviințează reticentă, ies pe hol, cu mâinile în buzunar, și fluier o melodie veselă. Trec pe lângă camera în care McKinnon stă întins pe canapea, cu telefonul în mână. Mă vede și, o clipă mai târziu, simt un o bilă de spumă în spate.

Oftez și, când mă întorc, îi zâmbesc, iar asta îl scoate din sărite.

– La naiba, McKinnon! M-ai prins.

Hazel apare pe hol în spatele lui, iar ochii îi scapără. E cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

McKinnon mă privește nedumerit.

– Care e problema ta? Tocmai am câștigat.

Se aude un zgomot când Hartley apasă pe trăgaci, iar McKinnon tresare și se întoarce.

– Ce nai...

Hartley zâmbește. Și eu la fel.

– Ai ieșit din joc! îi spune.

Expresia lui când și-a dat seama că l-am păcălit e minunată.

– La naiba cu jocul ăsta stupid!

– Hai, dă-mi poza ta! îi cere Hazel.

McKinnon și-o rupe de la gât și i-o aruncă. Hazel o prinde și îl privește cu un zâmbet de prădător în timp ce se îndepărtează.

– Niciodată n-a știut să piardă, spune ea încet.

Dumnezeule, cât mă bucur că a câștigat!

– Ești nemiloasă.

Hazel îmi zâmbește și aș vrea ca momentul ăsta să dureze o eternitate.

– Doar sunt un dragon, nu-i așa?

Tachinarea din ochii ei îmi încinge sângele.

Se uită peste umăr la McKinnon, care se îndepărtează, apoi își înfășoară brațele în jurul gâtului meu și mă trage spre ea.

Un geamăt îmi scapă când buzele ni se întâlnesc. Gura ei e atât de sexy, de catifelată, de dulce și de primitoare în timp ce mă afund în ea. Îi iau fața în mâini și i-o înclin. Când îi sug vârful limbii, scoate un geamăt plin de dorință, care îmi trezește penisul la viață.

Dumnezeule! Nu îmi vine să cred! Hartley mă sărută și nu e nici un martor în jur.

– Hartley, săruți ca o campioană, îi șoptesc.

Zâmbetul ei îmi mângâie pielea și o mușc de buza de jos, în timp ce îi privesc expresia.

– Și tu.

Cum aud cuvintele astea, îi acaparez buzele din nou.

Le gust iar și iar, ca și cum nu o să mai am altă ocazie, iar mâna îmi alunecă peste ea. Ating materialul subțire, o plimb peste gâtul ei, peste claviculă, peste decolteu.

Apoi alunecă mai jos. Peste materialul care îi acoperă decolteul. Tresare când mă opresc la zona dintre sâni. Se arcuiește spre mine și mă cuprinde o senzație satisfăcută și arogantă.

– Dumnezeule!

Vorbele ei sunt o șoaptă disperată și îmi place să mă gândesc că exact asta ar spune cu câteva secunde înainte să îi provoc orgasm. Reacția pe care i-o stârnesc îmi dă senzația de victorie. Se preface că mă urăște, dar se lipește de mine, tânjind după mai mult. Relația noastră ar trebui să fie de ochii lumii, doar că ea m-a sărutat.

Dumnezeule, e așa dulce. Așa sexy și plină de dorință, iar penisul mi se întărește în timp ce o gust.

– E nevoie de tot autocontrolul pe care-l am ca să nu te aplec și să te fac a mea, îi șoptesc aspru, în timp ce îmi lipesc fruntea de a ei.

Hartley îmi aruncă o privire încețoșată, care mă întărește și mai mult. Îmi plimb degetul peste buza ei de jos. Clipește din nou și simt o dorință puternică.

– Dacă nu ne oprim, e posibil să fac întocmai ce am zis.

Se încordează, apoi face un pas în spate. Clipește și dă laoparte dorința pe care am văzut-o în ochii ei.

– Chestia asta nu e adevărată. Nu știu de ce te-am sărutat.

Îmi amintesc ce a spus la sală, când am stabilit condițiile. Mi-a zis să nu mă implic emoțional.

– Așa e, încuviințez eu.

– Scuze!

– N-ai de ce să-ți ceri scuze. Doar ne-am lăsat duși de val, după ce ai câștigat.

– Exact. Asta e, încuviințează ea, în timp ce se uită la pozele adunate în timpul jocului.

Îmi bag mâinile în buzunare și încerc să mă adun, să îmi pun din nou fațada de aroganță. Dacă o să continui să mă port ca un adolescent stângaci, o să înțeleagă ce efect are asupra mea.

Pentru prima oară, ideea unei relații reale cu Hartley mă înspăimântă. M-ar distruge dacă m-ar părăsi.

– E în regulă, Hartley, am efectul ăsta asupra femeilor.

Îi zâmbesc și îi fac cu ochiul, la care ea pufnește. Și asta îmi face pulsul să mi-o ia razna. Apoi îmi zâmbește relaxată.

– Haide! Cu cât terminăm cina mai repede, cu atât poți să ajungi acasă mai repede și să te masturbezi în timp ce te admiri în oglindă.

Și, cu asta, am revenit la tachinările și împunsăturile noastre obișnuite.

CAPITOLUL 20

Hazel

După cină, ne ducem cu grupul nostru la Filthy Flamingo. Eu mă așez într-un separeu, între Rory și Hayden, în fața lui Jamie, a Pippei și a lui Alexei. Rory își întinde brațul de-a lungul spătarului, peste umerii mei, și simt căldura pe care o emană.

L-am sărutat. Nici nu cred că ne-a văzut Connor, dar nu mi-a păsat. Am vrut doar să îl sărut din nou.

Trofeul e în mijlocul mesei. De fiecare dată când Connor s-a uitat la el în timpul cinei, i se citea iritarea pe față. Când am terminat cu toții de mâncat, a plecat, scuzându-se că trebuie să se antreneze dimineață devreme. Zâmbesc când îmi amintesc asta.

– Hartley, ce e așa amuzant? îmi șoptește Rory în ureche.

– Mă gândeam la cum l-am bătut pe Connor.

Îmi amintesc râsetul lui Rory când urcam scările în grabă. Zâmbetul lui larg, încântarea copilărească pe care o avea.

Mi-a plăcut și vreau să îl văd din nou așa.

Îmi țin apoi respirația și îmi aduc aminte că doar ne prefacem. Tipii ca Rory și Connor pot să aibă orice și pe oricine. Nu o să mă atașez de el.

Însă cu Rory e altfel, deși nu știu de ce. Poate pentru că îmi oferă toată atenția lui, în timp ce pentru Connor nu am fost

niciodată o prioritate. Îmi amintesc când l-am întrebat mai devreme, în dulap, dacă suntem prieteni.

Degetele lui Rory încep să se joace cu părul meu, iar atingerea îmi provoacă fiori.

– Ați stabilit o dată? îi întreabă Hayden pe Pippa și pe Jamie despre nunta lor.

Pippa zâmbește, se joacă cu inelul de logodnă și se uită la Jamie. Acesta zâmbește parțial și mâna îi coboară de pe umăr pe talia ei.

– Încă nu. O să fie cândva în primăvară, spune ea, în timp ce îi zâmbește lui Jamie.

O durere stranie îmi apare din nou în piept, cea pe care o simt uneori când îi privesc. Apoi gândul îmi zboară la Rory, care stă lângă mine. La cadoul pe care mi l-a luat. La felul în care m-a sărutat în seara asta, când m-a văzut. La pasiunea cu care m-a sărutat la etaj, de parcă nu putea să respire fără mine.

Inima îmi tresaltă din nou.

– O să vii cu cineva? îl întreabă Pippa pe Hayden, care zâmbește.

– Nu. Mă gândeam să o seduc pe una dintre prietenele tale muziciene drăguțe.

– Don Juan!

– Nu-i adevărat, protestează Hayden amuzat. Niciodată nu le mint pe fete. Ele știu de la început că nu vreau nimic serios. E mai simplu așa, la ce programe avem și la cât de nesigur e totul.

Mă încrunt. Mereu l-am pus laolaltă cu restul jucătorilor de hochei care se cuplează cu câte o nouă tipă în fiecare săptămână doar pentru că pot.

Numai că și eu spun că „nu caut nimic serios“ și „e mai simplu așa“, iar acum sunt curioasă care e treaba cu el.

Dacă aș fi bărbat, probabil și eu aș fi considerată o cuceritoare, având în vedere regula mea de a nu mă cupla cu cineva decât o dată.

– Voiam să vă întrebăm ceva, ne spune Pippa mie și lui Rory, atrăgându-mi din nou atenția la conversație. Hazel, vrei să fii domnișoara mea de onoare?

Lacrimile îmi înțeapă ochii și clipesc repede. Pentru prima oară, conștientizez faptul că sora mea mai mică o să se căsătorească. S-a îndrăgostit de un tip grozav, care o iubește mai presus de orice. Un bărbat pe care îl plac și în care am încredere, iar ea e atât de fericită.

Asta e tot ce mi-am dorit vreodată pentru Pippa.

– Sigur că da. Nici nu era cazul să întrebi.

Ridică din umeri și zâmbește, obrajii căpătându-i o nuanță rozalie.

– Știu. Doar că o să fie o zi importantă și am nevoie de tine.

– Vino aici! îi zic.

Hayden și Alexei se dau laoparte, ca să ieșim din separeu.

Mă ia în brațe și aproape se împiedică de rochie, iar eu îi zâmbesc și o strâng tare.

– Te iubesc! îmi șoptește în păr.

– Și eu te iubesc!

Când ne așezăm la loc, Rory mă mângâie pe umeri. Mă privește cu un zâmbet pe buze și pielea îmi ia foc. Nu sunt obișnuită să îmi arăt latura afectuoasă, așa că îmi mut privirea, rușinată.

Pippa se uită la Jamie cu subînțeles, iar acesta tușește și se întoarce spre Rory.

– Am nevoie de un cavaler de onoare.

– Așa este, spune Rory, a cărui mână e în continuare pe umărul meu.

– Vrei să fii cavalerul meu de onoare?

– Doar dacă ești sigur de asta.

Simt o urmă de ezitare în vorbele lui.

Parcă are impresia că nu merită rolul ăsta, iar asta mă doare.

– Sunt sigur. Vreau să fii cavalerul meu, încuviințează Jamie.

Rory se relaxează și continuă să mă mângâie.

– Atunci, accept.

– Bun.

– Da. Bun.

Observ zâmbetul lui Rory.

Urmează o pauză, în care nimeni nu spune nimic, după care Pippa îi privește exasperată.

– Îmbrățișați-vă odată!

Rory chicotește și Jamie zâmbește în timp ce ieșim toți din separeu. Se ridică și se îmbrățișează în stilul tipic masculin, bătându-se pe spate. Când Rory se așază lângă mine, e rândul meu să îl privesc zâmbind. Îmi face cu ochiul, apoi se apropie și își pune mâna pe umărul meu, aproape de gât. După care începe să se joace cu decolteul rochiei, ceea ce îmi provoacă fiori.

Băieții încep să vorbească despre meciul care urmează, dar îi ascult doar pe jumătate, deoarece mă concentrez pe atingerea lui și pe senzațiile pe care mi le provoacă. Îmi amintesc cât ne-

am distrat mai devreme, când alergam pe scări și râdeam ca niște copii. Era așa diferit de versiunea lui imposibil de impresionat pe care o văd pe gheață. Se luminase tot la față.

Vreau să îl văd din nou așa.

CAPITOLUL 21

Hazel

Când ieșim din bar, ne lovim de frigul și de umezeala de afară, de parcă a plouat. Tremur, iar Rory mă ia pe după umeri, trăgându-mă lângă el. E cald și miroase nedrept de delicios.

– Aici nu mai e cazul să ne prefacem, îi reamintesc, fără să mă dau însă laoparte.

– Ți-e frig, îmi spune, de parcă asta e o explicație.

Mergem în tăcere și ascultăm sunetele orașului. Muzica se revarsă din baruri și restaurante. Se aude un claxon de mașină. Două fete bete se împleticesc ținându-se una de cealaltă, râzând isteric. Rory zâmbește și mă ghidează pe lângă ele. Câțiva băieți trec pe lângă noi și fac ochii mari când îl văd pe Rory. „Ăla e Rory Miller", spune unul dintre ei.

– A fost o seară distractivă. McKinnon a fost așa iritat când ai tras în el, îmi spune, pe un ton admirativ.

– Știam că o să urască asta. Mereu a fost așa. Mereu voia să fie cel mai bun, mai presus de restul lumii. Un gând urât mi se strecoară în minte. Știai? Când eram în liceu, știai ce făcea Connor?

– Nu. Hazel, nu am știut, îmi zice, privindu-mă în ochi.

Mai devreme, i-am spus Rory. Mi-a scăpat, dar a fost așa firesc. Acum, el îmi spune Hazel și ador felul în care îmi sună numele rostit de el, cu toate că nu vreau să îl plac.

Clatină din cap, fără să își mute privirea de la mine, și îmi spune, pe un ton ferm:

– Dacă l-aș fi auzit vorbind despre asta, ai fi fost prima care ar fi aflat. Dacă aș fi simțit că sunt probleme în paradis, mi-aș fi încercat norocul.

Simt fluturi în stomac. Nu știu de ce, dar îl cred, iar asta e foarte rău.

Într-un final, ajungem la apartamentul meu. Ne oprim sub arțarul din față și îmi caut cheile în geantă.

– Mulțumesc că m-ai condus!

Rory își bagă mâinile în buzunare și analizează clădirea veche.

– Invită-mă la tine!

Simt un amestec de încântare și emoții.

– Iar începi cu asta?

– Hartley, unde-ți sunt manierele? Ți-am spus că o să te duc acasă în siguranță și îmi iau treaba foarte în serios. În plus, vreau să văd unde locuiești.

– Ai un plan.

– Eu? Niciodată! spune el, ofensat.

Clatin din cap în timp ce deschid ușa. De ce îl las să vină? Ar trebui să se ducă acasă la el.

– Ba da, îi zic.

În seara asta a zâmbit. Chiar mult. Și a râs, a părut fericit. Am râs împreună. Nu știu de ce, dar îi țin ușa deschisă ca să intre.

Pe măsură ce urcăm scările, inspiră adânc și se strâmbă.

– Miroase ciudat.

– Cineva de la etajul doi tot face sarmale.

Continuăm să urcăm scările și Rory analizează covorul, care e pătat și cu margini zdrențuite.

– Clădirea asta e foarte veche.

– E ieftină și administratorul nu e un ciudat. Îi arunc un zâmbet crispat în timp ce îl conduc spre ușa mea. Aici stau. Mersi! Noapte bună!

– Haide, arată-mi apartamentul tău!

Dintr-odată, am emoții. Rory provine dintr-o familie înstărită și deja crede că stau într-o clădire dezgustătoare și ciudată.

– Haide, Rory, du-te acasă!

– Urăsc casa mea. Vreau s-o văd pe a ta.

– Sunt convinsă că e ta e de o sută de ori mai drăguță și mai mare decât a mea. Și sunt convinsă că miroase de o sută de ori mai frumos. Ușa scârțâie când o deschid și îi fac semn spre studio. Uite!

Rory intră și se uită în jur, în timp ce mă descalț. Deși sunt destul de organizată, mobila mea e ponosită, bucătăria mică și covorul e de un maro urât.

– Nu rămâi, îi spun, când dă și el să se descalțe.

Își dă jos haina.

– Unde e restul apartamentului? mă întreabă zâmbind, prefăcându-se confuz.

– Foarte amuzant.

Se uită la masa din bucătărie cu două scaune, la canapea și la patul meu, apoi își întinde brațele și se uită la pereți.

– Aproape pot să ating ambii pereți în același timp.

– Nu-i adevărat. Ba e foarte adevărat. Mă înroșesc de jenă. Ai tu brațele lungi. Probabil ai penisul imens. Gata, mi-ai văzut locul. E timpul să pleci.

Se uită la mine de parcă mi-a crescut încă un cap, dar în ochi i se citește încântarea.

– Ce ai spus despre penisul meu?

Dumnezeule, m-am emoționat. De ce spun chestii așa ciudate când sunt în preajma lui?

I se face milă de mine și se întoarce cu spatele, concentrându-se pe o poză de pe raft cu mine și cu Pippa, făcută acum câțiva ani.

– Echipa nu te plătește destul?

– Ba da, dar nu îmi place să risipesc banii pe chirie.

Am salariul peste nivelul pieței, motiv pentru care am de gând să țin de postul ăsta cât de mult pot.

– Ești zgârcită? mă întreabă, în timp ce citește titlurile de pe raft.

– Nu, dar economisesc bani ca să îmi deschid propriul studio.

Pare că mă înțelege și se uită din nou în jur, oprindu-se apoi la șifonier.

– Te înțeleg.

Împinge dragonul de cristal de pe șifonier și îmi zâmbește peste umăr. Apoi ridică o sticlă de parfum, îi dă capacul jos și o miroase, în timp ce se uită la o poză înrămată.

– Aia e mama ta, nu-i așa?

E o poză cu ea de când era balerină, dinainte să se căsătorească. În poză, stă pe poante. Are picioarele puternice și grațioase și un zâmbet liniștit și mândru pe față. Machiaj puternic, de scenă, și un coc strâns.

Voia să arunce poza, pentru că îi reamintește de cât de mult i s-a schimbat corpul, dar am furat-o, pentru că este foarte frumoasă în ea. Și asta nu pentru că e mai slabă, ci pentru că e mai fericită și mai încrezătoare.

Poza mă ajută și pe mine să îmi amintesc ce contează. De fiecare dată când am un gând critic despre corpul sau fața mea, când mă îngrijorez că încep să fac riduri sau mă întreb dacă sânii mei au mărimea potrivită ori dacă am fundul prea mare, îmi amintesc de poza asta. Nu e frumoasă din cauza înfățișării ei, ci datorită persoanei care e. Aș crede asta indiferent de cum ar arăta.

Poza îmi amintește să mă iubesc așa cum sunt, chiar dacă fața și corpul meu nu sunt perfecte. Nu o să îmi dau voie să îmi urăsc corpul, așa cum face mama cu al ei.

– Seamănă cu tine.

Zâmbesc în sinea mea. Toată lumea spune asta și sunt mândră de asemănare. Pippa a moștenit pielea mai deschisă la culoare a lui tata, dar eu ador faptul că arăt ca mama.

Rory mă privește de parcă încearcă să mă citească și în clipa aia mă panichez. Rory e aici, în apartamentul meu. Vede toate lucrurile mele, vede cine sunt.

– Dar, te rog, nu te sfii, trage cu ochiul! îi spun eu sec în timp ce așez poza cu fața în jos.

Deschid apoi al doilea sertar, ca să îmi iau tricoul cu care îmi place să dorm.

Aud un scârțâit în spate.

– *Rory!*

S-a întins pe pat, cu mâinile sub cap, și expresia lui e oripilată.

– Hartley, Dumnezeule, parcă ai pietre în pat! Dar, în același timp, e și prea moale. De unde l-ai luat, de la ghenă?

Se foiește și încearcă să se așeze confortabil.

Îmi dau capul pe spate, dar râd. Într-adevăr, e o saltea veche și, da, e foarte jenant.

– Până și podeaua ar fi mai confortabilă.

Își mișcă șoldurile și patul scârțâie.

– Cum faci sex pe chestia asta?

– Nu chem tipi aici.

– Bun, îmi spune el serios.

– Pentru că, odată ce ajung, nu mai *pleacă,* îi spun, punându-mi o mână în șold.

Zâmbește și expiră, relaxându-se. Are picioarele încrucișate la glezne și pe șosete are mai mulți Bigfoot pe bicicletă. Ciudat.

Iar acum a închis ochii.

– Rory?

– Da?

– Vreau să mă culc.

Încă stau acolo, în rochia mea.

– Atunci, culcă-te!

Arată foarte relaxat, de parcă vine în vizită tot timpul. De parcă asta e a doua lui casă.

Mi se pune un nod în stomac. Iubitul meu fals adoarme pe patul meu și nu știu ce să fac.

– Noapte bună, iubito! șoptește, cu ochii închiși.

– N-o să rămâi aici. Și nu-mi mai spune așa!

– Vulcanico.

Râd, deși nu vreau.

– Când o să ies din baie, ai face bine să te încalți.

Știu însă că nu o să facă asta.

– S-a făcut.

Tricoul abia îmi acoperă fundul și o voce alarmată îmi șoptește să îmi trag niște pantaloni scurți pe mine, dar nu suport să dorm în altceva decât în tricou și lenjerie. Nu îmi place să mă simt limitată și mă încălzesc prea mult.

La naiba cu asta! Dacă Rory vrea să doarmă aici, nu are decât să accepte situația.

Bineînțeles că, atunci când ies din baie, doarme buștean sau măcar se preface. Îi ridic brațul și îl las să cadă. Am auzit odată că așa verifică doctorii dacă pacienții lor au leșinat cu adevărat sau se prefac.

Brațul îl lovește în față, dar nu se trezește. Doarme dus.

CAPITOLUL 22

Hazel

În dimineața următoare, mi-e delicios de cald. Totul e perfect și mă simt așa confortabil. Ploaia cade pe acoperiș. Eu stau pe o parte, cu perna în poziție perfectă ca să îmi susțină capul și umărul și sunt în zona aia delicioasă dintre somn și trezire.

Oftez și mă ghemuiesc în pieptul cald din spatele meu. Apoi deschid ochii brusc.

Rory mă ține în brațe. Pieptul lui cald și tare e lipit de mine și îi simt respirația pe ceafă.

Penisul lui tare și gros mă împunge în fund.

Degetele lui se odihnesc pe talia chiloților mei.

Sunt udă și înfierbântată între picioare și simt fiorul familiar în vintre. Sunt *foarte* excitată.

Tot corpul mi se încordează și fac ochii mari în timp ce îi ascult respirația liniștită. Sunt convinsă că doarme.

Se foiește și își freacă erecția de mine, moment în care iau foc. Degetele îi coboară puțin. Dacă e să mă iau după respirația lui, încă doarme.

Îmi întorc capul lent. Și-a dat cămașa jos, precum și șosetele și pantalonii. Nu poartă decât niște boxeri negri mulați.

Tricoul meu e ridicat până la talie și chiloții mei roz se văd complet. Nu că ar conta, când mâna lui Rory e pe jumătate în ei.

Simt un fior între picioare. Dumnezeule, mâna lui e așa mare. Degetele lui tatonează zona, oprindu-se deasupra celei mai sensibile. Sunt din ce în ce mai excitată.

Știu foarte bine că sexul cu el ar fi fierbinte. Ceva din mine se trezește, cerându-mi atenția.

O dată nu ar strica, atâta timp cât se întâmplă doar o dată.

Îmi lipesc șoldurile de penisul lui Rory și el își ține respirația. E atât de tare. E imens. Abia o să pot să merg câteva zile.

Sunt tot mai încordată. Mă *încântă* ideea.

Îmi aduc aminte când Jamie l-a rugat aseară pe Rory să fie cavalerul lui de onoare și toate gândurile mi se opresc în loc. Vor fi unul în viața celuilalt mult timp de acum încolo. Iar Jamie e foarte îndrăgostit de Pippa, nu o să renunțe niciodată la ea.

Îmi imaginez nunta lor, unde eu și Rory o să stăm unul lângă celălalt. Mi-i imaginez găzduind cine și pe mine și Rory purtând conversații stângace. Noi la petrecerile aniversare ale copiilor. De Crăciun. De Anul Nou. În vacanțele de grup.

În clipa aia, revin cu picioarele pe pământ. Rory o să facă mereu parte din viața mea și eu stau în brațele lui. Pretinsa noastră relație are o dată de expirare și, cu toate astea, încep să mă simt prea confortabil.

Îmi amintesc cuvintele oribile pe care mi le-a spus Connor acum câțiva ani și mă ridic imediat din pat.

– Bună dimineața!

Are vocea aspră de la somn în timp ce se uită la mine.

– Neața!

Mă întorc și caut haine în șifonier.

– Hartley, în ciudat saltelei oribile, am dormit bușteан.

Se întinde și mă uit la brațele lui sculptate, la mușchii perfecți ai pectoralilor și ai abdomenului și...

Îmi încordez coapsele. Erecția lui întinde materialul boxerilor.

Ni se întâlnesc privirile și îmi face cu ochiul. Știe exact la ce mă uitam și nu îl deranjează câtuși de puțin.

Clitorisul îmi pulsează.

Trebuie să plec de aici înainte să fac ceva stupid, cum ar fi să îmi dau lenjeria jos și să mă așez pe el.

– Mă duc să fac un duș, îi zic, în timp ce mă îndrept spre baie.

Îmi aruncă un zâmbet seducător, iar apoi privirea îi coboară spre picioarele mele goale și probabil spre fundul meu, care se vede pe sub tivul cămășii de noapte. Simt din nou o fierbințeală între coapse.

– Ai nevoie de companie?

El, așa înalt, în dușul meu mic?

– Nu am încăpea.

– Ne-am descurca, spune el cu un zâmbet arogant.

Pielea îmi ia foc și mintea îmi șoptește „doar o dată“ când mă uit din nou la erecția lui.

Ar fi așa bine. Sunt convinsă de asta.

Doar că nu mă culc cu tipi pe care îi cunosc. Mă cuplez o singură dată cu un bărbat, după care își vede fiecare de drumul lui. Dar clar nu mă cuplez cu tipi cu care am relații false sau cu care mă văd în mod constant ori cu unul care va fi cavaler de onoare la nunta surorii mele.

Închid ușa și mă reazem de ea, încercând să îmi revin.

Sângele îmi clocotește în timp ce mă îndrept spre apartamentul meu, încercând să îmi revin după tura de alergat. De obicei, când fac mișcare, reușesc să îmi limpezesc mintea, dar azi lucrurile nu stau așa.

Chestia asta cu Rory începe să mă depășească. Putem fi prieteni, dar nimic mai mult. Nu contează cum reacționează corpul meu la el sau cum mă simt când se luminează la față, ca și cum se distrează pentru prima oară în viața lui.

Nu trebuie să pierd din vedere faptul că, pentru el, toată treaba asta e o simplă vânătoare. Vrea ce nu poate să aibă și, în clipa în care o să aibă parte de asta, o să fiu de domeniul trecutului.

– Hazel Hartley?

Doi tipi așteaptă în fața clădirii mele, iar pe stradă e parcată o dubă pentru livrări.

– Eu sunt.

– Avem o livrare pentru dumneavoastră. Semnați aici, îmi zice unul, în timp ce îmi întinde tableta.

– Dar nu am comandat nimic.

– Rory Miller a plătit totul.

Bineînțeles. Semnez și, în timp ce tipii descarcă o saltea nouă și cadrul de pat, îmi scot telefonul și îl sun.

Răspunde imediat, în timp ce le țin ușa deschisă curierilor.

– Serios? îl întreb.

– Cu mare plăcere!

Nu știu dacă să urlu sau să râd în vreme ce urc scările după cei doi. Rory nu pare să se comporte ciudat cu privire la dimineața de azi, ceea ce e un plus. Dacă el poate să se prefacă, atunci și eu pot s-o fac.

– Îți aud zâmbetul idiot prin telefon.

– Nu o să mai dorm pe salteaua aia veche cu gâlme.

Replica lui mă ia prin surprindere.

– Să știi că nu o să dormi nici pe aia nouă.

Cu atât mai puțin după dimineața asta.

– Hartley, trebuie să închid. Avionul o să decoleze în curând.

– Și eu ce o să...

– Băieții vor lua patul vechi.

Pe fundal se aude un anunț din aeroport.

– O să te sun când aterizăm.

Mă uit la telefon. Idiotul tocmai mi-a închis.

CAPITOLUL 23

Rory

– Ce faci?

Sunt în camera de hotel și mă întorc spre McKinnon, aruncându-i un zâmbet inocent.

– Îi cumpăr cadouri iubitei mele. Sper că nu te deranjează, nu-i așa?

Se strâmbă și se uită la site-ul de lenjerie deschis pe laptopul meu.

– Nu a trebuit să-i cumpăr niciodată chestiile alea.

– Eu am auzit altceva.

Zâmbetul îi dispare imediat și știu că am atins un punct sensibil. Reacția lui îmi stârnește curiozitatea, dar mă întorc din nou spre laptop și adaug lenjerie în cărucior.

Mi se face rău când mi-l imaginez pe McKinnon atingând-o pe Hartley. Îmi vine să lovesc ceva când mă gândesc la el trezindu-se cu ea înfășurată în jurul lui.

De dimineață, Hazel a vrut mai mult, dar ceva a oprit-o.

Îmi trec mâna peste față și ridic dragonul mic de cristal pe care îl iau cu mine pe drum. E exact ca al ei, doar că acela e albastru și al meu e verde. Dacă ar ști că am așa ceva, ar spune că arunc cu banii pe fereastră, dar mă trezesc că îl țin tot timpul în mână și mă gândesc la ea. Îmi place că avem fiecare câte unul. Sunt ca niște brățări ale prieteniei sau ca un set de walkie-talkie.

Este încă ceva de pe lista lungă de lucruri pe care nu pot să i le spun.

Înainte să îmi dau seama, o sun pe FaceTime și dau dragonul de cristal laoparte.

– Nu o să-l păstrez, îmi spune ea, în loc de salut.

Zâmbesc și mai adaug lenjerie în coș.

– Ba da.

Niciodată nu am cumpărat lenjerie unei femei, dar, când mi-o imaginez pe Hartley în bucățile astea de dantelă, simt că imaginația mi-o ia razna. Nu ar purta niciodată așa ceva, dar asta nu o să mă împiedice să îi cumpăr.

Aud un foșnet din partea ea și zâmbetul mi să mărește.

– Hartley, pornește camera video!

– Nu prea cred.

Nuanța de vinovăție din vocea ei mă amuză teribil.

– Haide, pornește camera!

Mă ascultă și izbucnesc în râs.

– Știam eu.

Stă întinsă pe perne și zâmbește, iar eu îi răspund la fel, în timp ce mă cuprinde o senzație de căldură.

– Bine, recunosc, îmi place. Simt că stau întinsă pe un nor din rai. Ești fericit?

– Foarte.

Ochii îi licăresc.

– Mulțumesc! șoptește ea.

Încuviințez din cap, mă învârt cu scaunul și îi zâmbesc. Părul șaten i se revarsă peste pernă și mă duce cu gândul la dimineața asta, când m-am trezit cu ea lipită de pieptul meu.

Dumnezeule, cât de plăcut a fost! Corpul ei era cald și catifelat.

– Cu plăcere!

– Simt că nu aduc nimic în aranjamentul ăsta, la cât de des îți mulțumesc.

– Îmi place să fac lucruri de genul ăsta pentru tine.

Urmează o pauză lungă, în care doar ne privim, și pulsul mi-o ia razna. Nu vreau să vadă ce simt cu adevărat. Îi analizez fața. Buzele îi sunt curbate într-un zâmbet, ochii îi licăresc în lumina difuză.

Oare și ea simte la fel?

– Ce o să facem în seara asta ca să-l enervăm? întreabă ea.

Îmi amintesc de seara trecută și de râsetul ei când fugeam de Owens, iar asta îmi dă o idee.

– Hartley, nu putem. Nu stau singur în cameră, o cert eu și mă uit la McKinnon, care stă întins în pat.

– Rory!

Dumnezeule, cât îmi place când îmi spune pe numele mic.

– Ce faci?

Îi arunc o privire prin care îi dau de înțeles să îmi facă jocul, la care ea oftează, dar zâmbește în continuare.

– Uită-te la filmulețul sexy pe care l-am făcut! Va trebui să-ți fie de ajuns până o să mă întorc acasă.

– Dumnezeule, nu-mi vine să cred! zice Hartley clătinând din cap și roșind.

– Bine, nu pot să te refuz.

Iau laptopul și mă duc la baie, dar mă opresc în dreptul ușii.

– McKinnon, ar fi bine să pleci din cameră. Eu și Hartley avem nevoie de puțin timp doar pentru noi.

El îmi aruncă o privire tăioasă.

– Miller, ce facem, mai exact? mă întreabă Hartley în cască.

Închid ușa băii în urma mea și o privesc cu subînțeles.

– Sex pe FaceTime, îi șoptesc.

– Spune-mi că glumești!

Îi fac semn că îmi deconectez căștile, iar Hartley încearcă să nu râdă.

– Dă-ți tricoul jos! spun tare, în timp ce mă privește și încearcă să nu zâmbească. Pulsul mi-o ia razna, apoi oftez. Dumnezeule, ce dor mi-e de sânii tăi!

Pufnește, ca și cum nu mă crede, dar îi fac semn că e rândul ei.

– Mmm, geme ea, cu o expresie dezgustată. Așa!

Își acoperă gura cu mâna și râde încet, în timp ce o sorb din priviri.

– Ce a fost asta? o întreb încet.

Mă privește nedumerită și cu ochii luminoși.

– Nu știu, îmi șoptește.

– Dezbracă-te de tot! Vocea mea e joasă și catifelată, dar destul de tare cât să mă audă McKinnon. Așa, totul. Vreau să te văd.

– Așa? întreabă ea pe un ton senzual, pe care nu l-am mai auzit până acum.

Se înroșește de jenă.

Penisul îmi zvâcnește, trezindu-se la viață.

– Da. Exact așa.

– Și asta? Vocea ei are o nuanță de tachinare. E încrezătoare. Ca și cum știe exact ce efect are asupra mea. Îți place când fac asta?

Dumnezeule!

– Da.

Oare ce își imaginează în momentul ăsta?

– Îmi place. Mult. Fă-o din nou! Ar trebui să te atingi când faci asta.

Îmi ling buza de jos, iar privirea îi ia foc. Mă bucur că pe cameră mă văd doar de la talie în sus, pentru că sunt foarte excitat.

– Te atingi pentru mine, iubito?

– Da.

Se joacă cu șuvițele de păr, dar ochii ei sunt încețoșați și asta mă face să cred că se gândește exact la ce mă gândesc și eu.

– Îți imaginezi că sunt eu?

– Da.

– Bun.

Zâmbesc mulțumit.

Observ că începe să roșească. Interesant. Înseamnă că i-a plăcut ce s-a întâmplat.

– De ce ai nevoie acum? o întreb.

– Vreau mai tare. Mereu mă faci să mă simt așa bine. Știi exact cum să-mi provoci orgasm, șoptește ea, provocându-mi fiori.

Ceva din tonul și din aprobarea ei mă excită așa mult, că nu mai sunt în stare să gândesc limpede.

– La naiba, cât de sexy ești!

Înghit cu noduri și o privesc pe Hartley, care s-a înroșit în timp ce gâfâie.

Dacă ne-am face de cap pe FaceTime de-adevăratelea, mâna ei ar fi în chiloții roz pe care îi purta de dimineață și s-ar juca cu clitorisul. Ar fi udă, știu asta sigur.

– Provoacă-ți orgasm și prefă-te că eu am făcut asta! Atinge-te așa cum te ating eu!

Privirea mi-e lipită de ecran și gâfâi.

Hartley încuviințează și geme.

Dumnezeule! Îmi trec mâna prin păr și mă întreb dacă ar asculta indicațiile mele așa și în viața reală. Oare s-ar lăsa pe mâna mea sau s-ar împotrivi la fiecare pas?

Adevărul e că nu știu ce variantă prefer.

– Vreau să te văd și pe tine mângâindu-te!

Penisul îmi pulsează și simt cum mă cuprinde o dorință copleșitoare, care îmi încinge sângele.

– Nu o să rezist prea mult dacă o să continui să scoți zgomotele alea, Hazel. Ești prea sexy. O să-mi pierd controlul.

Sunt dependent de dorința din ochii ei și nu mai știu ce e real și ce nu e. Sunt atât de tare, că mă doare, iar, în secunda în care o să se încheie conversația asta, o să îmi reamintesc toate zgomotele pe care le-a scos, în vreme ce o să mă masturbez.

– Mmm, șoptește ea, în timp ce își mușcă buza.

– Ești aproape?

– Da.

Simt că mă umezesc.

– Nu te opri! Mai repede!

Trebuie să aud cum face Hazel când are orgasm.

CAPITOLUL 24

Hazel

– Ce bine e! gem eu.

Cine sunt? Dragonul de cristal de pe șifonier mă judecă. Însă nu s-a schimbat nimic de dimineață, încă ne prefacem.

Cel puțin asta cred.

– La ce te gândești? mă întreabă, în timp ce mă privește cu atenție.

Dumnezeule, Rory se preface foarte bine că e excitat. Tonul lui șoptit îmi alunecă direct între coapse. Are privirea întunecată și mă fixează cu ea. Oare se gândește la cum ar fi să facem toate lucrurile astea de-adevăratelea?

Pentru că eu clar asta fac.

Îmi amintesc când l-am simțit lipit de mine de dimineață, tare și lung, și îmi imaginez cum ar fi să îl simt pe mine, în mine, pătrunzându-mă.

Sunt udă toată.

– La tine. În mine. Ești așa mare. Cel mai mare pe care l-am avut vreodată.

Are cel mai leneș și mai arogant zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

– Cum de știi exact ce să-mi faci, Rory?

Dorința din priviri i se întețește. Îi place când spun lucruri de genul ăsta sau cel puțin se preface că îi place. Deja nu mai știu care e adevărul.

– Spune-mi cât de bine e! mă îndeamnă, cu o expresie hotărâtă, în timp ce gâfâie.

– Când ești în mine, atingi locuri la care nici eu nu pot să ajung.

– Cred că ești așa udă acum.

Expresia lui îndurerată îmi provoacă fiori între coapse. Dumnezeule, tocmai am scâncit. Sunt un dezastru, dar nu îmi pasă. E cel mai sexy lucru pe care l-am făcut vreodată și nici măcar nu e real. Nici măcar nu mă ating. Sunt din ce în ce mai excitată și îmi lipesc coapsele, disperată după puțină fricțiune. Mă cuprinde un val de plăcere. Trebuie să terminăm conversația asta înainte să am orgasm de-adevăratelea.

– Mai am puțin.

Se apleacă și privește concentrat ecranul.

– Așa, iubito! Nu te opri! Trebuie să te văd când ai orgasm.

– Termină și tu!

– Sunt aproape. Acum, iubito.

Scot un scâncet de plăcere, gâfâi și strâng pătura de pe pat, de parcă ceea ce întâmplă e real. Rory scoate un geamăt intens.

– Uau! exclam eu.

Mi-l imaginez făcând expresia asta când termină în mine.

– Fir-ar!

Clipește și gâfâie, încercând să își revină.

Ne uităm unul la altul. Ce s-a întâmplat?

Prin ușa de la baie, îl auzim pe Connor plecând.

– A plecat. Bine lucrat, spune el, cu un zâmbet viclean.

– Și tu.

Încă sunt udă și plină de dorință. Va trebui să mă ocup de asta. Nu pot să vorbesc cu Rory când sunt atât de excitată.

– Trebuie să închid.

– Și eu. Noapte bună, Hartley!

– Noapte bună! spun eu pe un ton ciudat, înainte să închid telefonul.

Îl dau laoparte și îmi strecor mâna în colanți. În clipa în care îmi ating clitorisul, mă arcuiesc pe pat.

– La naiba!

Orgasmul se întețește și mă umple, cuprinzând mâinile și picioarele, radiind plăcere din centru, în timp ce gâfâi. Îmi imaginez expresia intensă și concentrată a lui Rory. Mă încordez în gol, deși ar fi trebuit s-o fac în jurul penisului lui Rory. Continui să scot gemete, în timp ce mă mângâi.

E atât de bine, dar nu e îndeajuns.

Când sunt, în sfârșit, epuizată și pulsul îmi răsună în urechi, expir îndelung, mă întorc pe spate și mă uit la tavan.

A fost cel mai intens orgasm pe care l-am avut vreodată.

Toată situația asta e problematică.

CAPITOLUL 25

Rory

– Bravo, Hartley, le dai lecții copiilor, spun eu, în timp ce Hazel patinează spre mine.

Râde și eu zâmbesc, în vreme ce patinez cu spatele. Suntem din nou la patinoarul comunitar, globul disco se rotește și în difuzoare răsună muzică de la începutul anilor 2000. După conversația de pe FaceTime, am avut un orgasm atât de puternic, că mi s-a încețoșat privirea. Iar acum, că Hazel e în fața mea, nu vreau decât să o ating.

Ward se uită la noi și profit de ocazie ca să o iau de mână pe Hazel. Aceasta se uită în jos, la mâinile noastre, zâmbește, apoi privește la el.

– A mai spus ceva despre poziția de căpitan?

– Ward e ca o fortăreață. Habar n-am dacă mă ridic la nivelul așteptărilor.

Mă cuprinde o senzație pe care îmi e imposibil să o definesc. Nu suport să eșuez. Provocarea mă motivează, dar, când vine vorba despre Ward, nu știu ce vrea de la mine. Nu simt nici măcar că aranjamentul meu cu Hartley e de ajuns ca să-l fac pe Ward mândru.

Hazel se încruntă.

– Oare de asta te-a pus să stai în aceeași cameră cu Connor?

– Nu știu dacă a fost cea mai bună idee. Hartley, a fost atât de prost dispus după conversația noastră.

Hazel râde, apoi roșește, de parcă i s-a făcut rușine.

– Ai fost în regulă cu tot ce am făcut?

– Da, îmi răspunde, în timp ce înghite cu noduri, fără să mă privească.

– Hartley, dacă o să întrec vreodată măsura, nu trebuie decât să-mi spui și o să mă opresc.

– A fost în regulă. A fost distractiv, spune ea, în timp ce continuă să roșească.

Un zâmbet încântat și complice îi apare pe față, însă expresia îi devine inocentă după ce ni se întâlnesc privirile.

Simt cum se trezește în mine o doză de posesivitate și acum sunt curios ce a făcut Hartley după ce am încheiat apelul.

– Distractiv, repet eu.

Mi-o imaginez întinsă pe patul mare pe care i l-am cumpărat, scoțând sunetele la care m-am gândit întruna în ultimele zile.

Tușește și se uită din nou la Ward, care încurajează un copil să patineze spre el.

– Ești un profesor bun. Cred că asta cântărește destul de mult în ochii lui Ward.

– Serios? Ți se pare că sunt un profesor bun?

– Nu te mai umfla în pene!

Zâmbește. Am revenit pe teritoriul familiar nouă.

– Evident că mă umflu, că McKinnon nu a reușit să te aducă pe gheață.

Mă înfoi și Hartley își dă ochii peste cap.

Ward se uită la noi și eu o iau pe Hartley de umeri.

– Îmi place să patinez cu tine, recunosc eu, apoi o sărut pe tâmplă.

Parfumul ei îmi umple nările și mă cuprinde. Privirile ni se întâlnesc și un zâmbet reținut îi apare pe față.

– Și mie îmi place să patinez cu tine.

*

Când terminăm de patinat, fac poze cu copiii și părinții din grupul lui Ward, apoi mă duc la Hazel, care stă pe margine și zâmbește.

– Bună, Miller!

E Ed, unul dintre băieții din meciul de amatori de săptămâna trecută. Se îndreaptă spre gheață, unde ceilalți fac încălzirea.

– Salut! îi răspund eu încordat.

Mă salută și ceilalți jucători și simt cum îmi dă târcoale o senzație enervantă.

Hazel se uită cu subînțeles spre gheață. Primul meu instinct e să joc din nou, dar acesta se luptă cu rușinea pe care o simt pentru felul în care am jucat data trecută.

Dar nu pot să renunț. Nu sunt genul care face așa ceva. Trebuie să găsesc o sluție.

– Te deranjează dacă mai stăm un pic? o întreb, în timp ce mă uit la băieții care fac încălzirea.

– Joacă cât vrei, îmi spune ea, cu un zâmbet larg și o expresie încurajatoare.

Mă duc la Ed.

– Mai aveți loc pentru un om în seara asta?

Sunt pregătit să mă refuze, după cum a mers săptămâna trecută, dar el încuviințează și îmi zâmbește.

– Sigur că da. Vezi că sunt crose în plus pe bancă.

După o încălzire de zece minute, ne-am împărțit în echipe și începe meciul. Nu mă apropii de puc, joc mai puțin agresiv și mă împotrivesc tuturor instinctelor create de tata. Cu toate astea, tot simt că nu fac ce ar trebui. Tipul pe care îl acopăr se îndreaptă spre puc, dar eu îl trimit spre unul dintre coechipierii mei.

Nu mă simt bine. Nu sunt vedeta meciului și nici nu mă distrez. Am senzația că mă ascund. Nu are nici un rost să stau

aici, dacă o să stau pe margine.

Însă îmi amintesc când eram la cina cu echipa și Hazel a ieșit pe hol și a tras în McKinnon, câștigând jocul. Îmi amintesc victoria din ochii ei. Sentimentul intens de mândrie din pieptul meu.

A fost incredibil să o văd câștigând. Pucul e la cealaltă echipă, dar reușesc să-l iau și i-l pasez lui Ed, care e liber. Apoi patinez spre poartă.

– Sunt liber, îi zic și mi-l pasează.

Jucătorii se înghesuie între mine și poartă, blocându-mă.

În mod normal, ăsta ar fi momentul când aș înscrie. Pentru asta sunt plătit și pentru asta mă antrenez. Dar Ward nu e aici și tata nu privește meciul la televizor. Nu am nici un reporter în jur. Hazel e singura care se uită și pe ea nu o interesează dacă înscriu sau nu.

Așa că îi pasez pucul lui Ed. Acesta mă privește surprins, după care trimite pucul spre poartă. Portarul încearcă să îl oprească, însă fără succes.

Echipa noastră celebrează, iar Ed îmi aruncă un zâmbet triumfător. Ceva îmi înflorește în piept. E un amestec de mândrie și încântare. Fericire. E același pe care l-am simțit când urcam scările cu Hazel. E același gen de bucurie pe care l-am simțit în timpul convorbirii pe FaceTime, când și-a acoperit gura ca să își mascheze râsetul.

Hazel mă privește din tribună, cu un zâmbet încântat, și cred că tocmai mi-am dat seama care e secretul.

CAPITOLUL 26

Hazel

Când mă întorc acasă de la patinatul cu Rory, găsesc un pachet în fața ușii.

Intru în cameră, îmi las geanta jos, mă descalț și apoi deschid cutia, doar ca să dau peste alta, de data asta rozalie cu o fundă albă. Sunt confuză. Ziua mea e abia peste câteva luni, iar Pippa mă anunță de obicei dacă îmi trimite ceva.

Funda e catifelată sub degetele mele și, după ce o desfac, rămân cu gura căscată.

În cutie sunt trei sutiene și trei perechi de chiloți. Seturile sunt bej, albastru-deschis și o nuanță ștearsă de lavandă. Sunt superbe, de calitate și făcute cu grijă. Cupele sunt acoperite cu material transparent și bretelele sunt din satin.

Sunt foarte entuziasmată. Niciodată nu îmi cumpăr lucruri de calitate, pentru că mă simt vinovată, dar astea sunt așa frumoase și feminine, că abia aștept să le port.

Dar cine mi le-a trimis? Găsesc un bilet în cutie, pe care scrie: „Cu dragoste, Rory".

Îl sun, fără să mă gândesc prea mult la asta.

– Deja ți s-a făcut dor de mine? Bine, o să vin, oftează el.

– Rory, ce naiba? Mi-ai trimis lenjerie?

Oare s-a gândit la mine purtând-o când a cumpărat-o? Fața îmi ia foc.

– Am cumpărat-o când eram în camera de hotel, de față cu McKinnon. L-am scos din sărite, Hartley.

Sutienele sunt aproape transparente. Simt cum mă încing, pentru că îmi imaginez cum m-ar privi Rory dacă m-ar vedea purtându-le.

Ce distractiv ar fi să îl tachinez până mă imploră!

Stai un pic, de ce mă gândesc la asta? Dau toate gândurile astea laoparte.

– Recunosc, a fost o mișcare genială. Dar nu trebuia chiar să le cumperi.

În timpul ăsta, pipăi materialul. Ar fi minunat să îl simt pe piele.

– Hartley, de câte ori trebuie să-ți repet? Îmi place să-ți cumpăr lucruri.

Mă uit la dragonul din cristal de pe șifonier.

– Nu o să le port.

Ar fi ciudat dacă aș face-o. Chiar dacă Rory nu ar afla niciodată, tot ar fi ciudat.

– De ce, nu-ți plac?

– Nu contează dacă îmi plac sau nu.

– Deci îți plac.

Îi simt zâmbetul și mă cuprinde un nou val de căldură.

– Să încep să-ți trimit cadourile la birou?

– Nu, îi răspund eu, izbucnind în râs.

– Bine, atunci, o să continui să le trimit la tine acasă.

– O să mai fie?

– Da. Multe.

Nu știu ce să îi spun.

– Am senzația că o să începi să ripostezi, așa că o să-ți urez noapte bună, Hartley.

– Noapte bună!

– Încearcă să nu te gândești la mine când o să le probezi!

Închide și mă trezesc râzând din nou. Mă uit când la telefon, când la lenjeria din cutie.

Nu o să o port, deși îmi doresc să o fac.

CAPITOLUL 27

Rory

Fanii echipei Vancouver își țin respirația în vreme ce echipa adversă încearcă să înscrie în poarta apărată de Streicher. Acesta blochează pucul și Volkov îl preia și mi-l pasează și mă îndrept spre celălalt capăt al gheții.

Aud uralele fanilor și energia din arenă se intensifică pe măsură ce mă apropii de poartă.

Pot să înscriu. Asta ar trebui să fac, doar că Owens e liber. Privirile ni se intersectează, așa că îi pasez. Expresia lui e la fel de surprinsă ca a lui Ed, dar profită de moment și înscrie.

Arena se umple de urale și sunt extaziat când sirenele răsună în difuzoare, luminile strălucesc și fanii sar de bucurie.

– Bravo! exclamă Owens când ne strângem în jurul lui.

Entuziasmul lui mă amuză.

Ward, care stă pe bancă, mă privește și încuviințează, apoi mă uit la Hartley, care stă lângă Pippa și mă privește surprinsă, de parcă tocmai a văzut o latură nouă de-a mea.

Cred că și eu am descoperit ceva nou la mine, ceva care îmi place.

CAPITOLUL 28

Hazel

Observ ceva diferit la Rory când intră în Filthy Flamingo după meci.

E mai relaxat și zâmbetul lui e mai natural când se îndreaptă spre mine.

– Bună!

Mă uit la șapca lui neagră de baseball, pe care și-a pus-o invers și care contrastează cu părul lui blond-cenușiu și ochii albaștri. Efectul e amețitor.

– Frumos meci!

– Mulțumesc! Acum, fii o iubită falsă bună, Hartley, și lasă-mă să te sărut!

Buzele lui sunt catifelate, moi și dulci. Mă relaxez imediat când îl simt. Totul din jur dispare și nu simt decât atingerea bărbii lui sub degetele mele și respirația lui pe obraz. Îmi pun cealaltă mână pe pieptul lui. Hanoracul lui e așa de moale. Oare cum ar fi să îl port? Parfumul lui îmi inundă corpul. E un amestec de rufe proaspete și săpun.

Uit că suntem într-un bar. Uit că relația noastră e falsă.

Când Rory Miller mă sărută, uit că am suferit din dragoste.

Îmi mușcă buza de jos și mă retrag, înainte ca el să adâncească sărutul și să fiu copleșită de moment. Sunt roșie la față. Când își pune mâna pe gâtul meu și îmi simte pulsul, mă privește cu interes.

Îl plac, iar asta nu e deloc bine.

Și, colac peste pupăză, port lenjeria pe care mi-a trimis-o, deși am spus că nu o să o fac.

Ce se întâmplă acum e foarte, foarte rău.

– Hartley, până și călugărițele sărută mai pasional.

Mă tachinează și tactica funcționează. Îmi înfig mâna în hanoracul lui și îl trag spre mine.

De data asta, nu mă mai țin în frâu. Îl sărut ca și cum conversația de pe FaceTime ar fi reală. Se reazemă cu un braț de stâlpul din spatele meu în timp ce îl gust. Când îi sug vârful limbii, scoate un geamăt disperat. O dorință insistentă și urgentă îmi încinge sângele când își înfige mâna liberă în părul de la ceafă. Îmi înclină capul, ca să aibă mai mult acces la mine. Simt din ce în ce mai multă presiune între picioare.

Nu mă așteptam să îmi placă așa mult să mă tragă de păr.

– E mai bine așa? îi șoptesc, privindu-l în ochi.

– Da.

Gâfâie și are pupilele dilatate. Se uită în spatele meu și expresia îi devine înfumurată.

– McKinnon.

Îngheț pe loc. Uitasem că era acolo.

– Ar trebui să-ți iei altceva de băut, ce ai acum nu pare să-ți placă.

Expresia lui Connor e încrâncenată, dar Rory mă trage deja la masa unde sunt ceilalți. Pippa și Jamie stau la o masă mai mare decât de obicei, cu prietenii lor, Hayden, Kit și Darcy. Kit Driedger joacă pentru echipa Calgary, echipa cu care a jucat Vancouver în seara asta, iar Darcy e iubita lui din perioada universității, când s-au cunoscut toți trei.

– Hei, doar jucătorii de la Vancouver au voie aici, îi spune Rory lui Kit cu un zâmbet jucăuș.

Au jucat împreună sezonul trecut.

Toți de la masă își dau ochii peste cap.

– De parcă asta te-a oprit vreodată, îi zic.

Rory râde și dă mâna cu Kit.

– Ai jucat bine în seara asta, Driedger!

– Și tu, spune Kit.

– Miller, potolește-te, oricum e greu să-l aducem aici și fără intervențiile tale! Darcy a trebuit să-l tragă forțat aici, spune Hayden.

– Kit are obiceiuri de bătrân, îi place să se culce devreme, îl tachinează Darcy.

Rory o îmbrățișează, apoi ea vine la mine. Părul ei de un blond platinat strălucește în lumina barului.

– Nu știam că ești în oraș, îi spun în vreme ce ne îmbrățișăm. Ne-am întâlnit de câteva ori după meciuri, dar niciodată nu am avut conversații prea lungi. Ai fi putut să stai cu mine și cu Pippa în timpul meciului.

– Da, Darce, atunci ai fi putut să îmi vezi golul de aproape, ca Driedger, zice Hayden și îi dă un cot lui Kit, iar acesta râde încet.

– Data viitoare, spune Darcy, cu un zâmbet timid. Am auzit de voi doi, dar nu mi-a venit să cred, zice ea, uitându-se când la mine, când la Rory.

Mâna lui Rory e pe spatele meu și, când mă privește, zâmbetul lui e atât de blând și de frumos. Nu s-a mai bărbierit de câteva zile și are maxilarul puternic acoperit de o barbă țepoasă de un blond întunecat.

– Ei bine, e adevărat.

Mă uit la șapca de baseball pe care Rory și-a pus-o invers. Are privirea luminoasă și încă mai e puțin roșu în obraji de la meci. Când poartă șapca așa, nu am nici o șansă în fața lui.

Cei de la masă ne fac loc și mă duc să mă așez, dar Rory mă trage în poala lui. Jordan vine cu apă minerală pentru Rory și o băutură pentru mine. În timp ce Rory îi mulțumește barmaniței, Pippa mă privește cu subînțeles în timp ce bea.

„Nu vreau să te aud", îi transmit din priviri.

„Oricum n-aveam de gând să spun nimic", îmi răspunde ea tot din priviri.

Încerc să mă retrag din poala lui, dar mă ține strâns de talie.

– Nu. Stai aici, vulcanico!

Mă cuprinde un alt val de căldură și mă străduiesc să fiu atentă la conversația de la masă.

– Am citit un interviu cu un actor de filme pentru adulți și zicea că, atunci când are probleme cu erecția, îi miroase ceafa actriței cu care e. E ceva legat de feromoni sau ceva de genul ăsta.

– Nu cred. Nu are cum să fie adevărat, pufnește Rory.

– Ba e, insistă Hayden.

Expresia lui sinceră mă amuză.

Rory îmi dă laoparte părul de la ceafă. Zâmbetul îmi piere când și își lipește buzele de pielea mea, inspirând adânc, zgâriindu-mă ușor cu barba.

Gestul îmi dă fiori și simt o presiune între coapse.

Rory se îndreaptă și îmi lasă părul să cadă la loc.

– Ei bine? întreabă Hayden, în timp ce toți sunt cu ochii pe noi.

– Nu știu ce să zic, amice, spune Rory indiferent.

Expresia lui Hayden se schimbă.

– Le-am zis tuturor asta.

Darcy izbucnește în râs și Hayden se uită la ea cu drag.

– Treci aici, Darce, hai să testăm teoria!

Se întinde spre ea, iar Darcy râde și mai tare, dându-l laoparte. Kit clatină din cap, zâmbind.

Hayden o privește îndelung, ca și cum e cea mai minunată ființă pe care a văzut-o vreodată.

Sunt doar prieteni. Cei mai buni prieteni – cel puțin asta le spune Hayden tuturor. Iar ea e într-o relație cu Kit.

Însă Hayden nu o privește doar ca pe o prietenă.

Darcy se duce lângă Kit și îi spune ceva Pippei. Hayden se uită la brațul lui Kit, care e în jurul ei, iar expresia îi devine

crispată, așa că își mută privirea.

Gândurile îmi sunt însă întrerupte de Rory, care se încordează sub mine. Mă întorc spre el, dar mă strânge și mai tare, cu maxilarul încordat.

– Ce se întâmplă?

– Poți să stai locului o clipă?

Tonul lui e tensionat.

– Ce se...

Ah! Îi simt erecția în spate. Mintea mi se înceţoșează și simt din nou un fior între coapse. Rory e tare. Foarte tare. Și îl simt lipit de mine.

– Ah! exclam, privind direct în față.

Tot corpul mi s-a trezit la viață, conștientă de penisul lui.

– Exact, spune el pe un ton aspru.

Mă ud în timp ce îmi imaginez o mie de lucruri murdare. Cum ar fi să fac sex cu Rory. Să îl călăresc. Dumnezeule! Închid ochii o clipă și îmi imaginez totul – cum stă deasupra mea, cu mâinile ridicate deasupra capului, și mă pătrunde lent, în timp ce mă privește în ochi și zâmbește pe măsură ce mă destram în jurul lui.

Îmi mișc șoldurile, corpul meu căutând instinctiv fricțiune. Rory își ține respirația, în timp ce mă strânge de talie.

– Hartley, *nu* face asta! Nu mă ajuți deloc.

Pielea mi-e încinsă, dar, cu toate astea, simt că îmi vine să râd.

Îl simt cum gâfâie în spatele meu și încearcă să își recapete controlul.

– De ce miroși așa bine?

Întreabă asta ca și cum îl enervează și simt o fierbințeală în sus pe gât.

– Miros normal.

– Hartley, clar nu miroși normal.

Tonul lui frustrat are un efect ciudat asupra corpului meu. Simt fiori și sunt excitată.

Ne prefacem că ascultăm conversația de la masă, în timp ce stau foarte nemișcată. Jordan trece pe la masă și îmi comand de mâncare, deși sunt în continuare profund conștientă de erecția lui Rory. Într-un final, aceasta dispare și pot să gândesc din nou limpede.

– Vrei și tu? îl întreb când îmi vin cartofii prăjiți.

– Nu, mulțumesc! spune, deși se uită cu jind la ei.

– Nu bei, nu mănânci cartofi prăjiți.

E ca mama, mereu la dietă.

– Corpul meu e cariera mea și genul ăsta de mâncare nu o să mă ajute cu nimic.

Sarea îmi explodează în gură când mestec unul.

– Și totuși, e vorba despre un singur cartof prăjit. Chiar o să-ți strice tot sezonul? Mai ales când sunt așa buni.

Spun asta încercând să îi fac poftă, ca și cum e cel mai bun cartof prăjit pe care l-am gustat vreodată.

– Fă asta din nou! zice Rory, iar privirea i se întunecă.

Așa că, la următorul cartof pe care îl mănânc, mențin contactul vizual.

Își mută privirea când îmi ling buza de jos.

– La naiba, ești așa sexy!

– Știi ce merge bine cu cartofii prăjiți? Berea.

– N-am mai băut una de foarte mult timp.

– Ai jucat foarte bine în seara asta. Sunt mândră de tine! Ar trebui să sărbătorești.

Sunt mândră de el? Chiar sunt. Pentru prima oară după mult timp, părea fericit pe gheață și știu că asta are legătură cu meciul cu amatorii de ieri.

Doar că nu pot să spun genul ăsta de lucruri.

– Nu că ar conta, adaug eu repede.

– Dar contează. Chiar contează, spune el pe un ton serios.

Inima îmi tresaltă când îl aud.

Se uită la cartofii prăjiți și în ochi îi licărește o urmă de tachinare.

– Ce faci, Hartley, încerci să ai o influență nefastă asupra mea?

– Funcționează? întreb eu zâmbind.

– Da. Haide, dă-mi!

Zâmbetul mi se lărgește și îi dau berea, apoi îi fac semn lui Jordan să îmi mai aducă una. Când Rory ia o gură, închide ochii și geme, ca și cum tocmai a descoperit apă în mijlocul deșertului.

– La naiba!

– E bună? întreb eu, fascinată de expresia lui.

Încuviințează, mai ia o gură și oftează. O senzație caldă și plăcută îmi cuprinde pieptul.

CAPITOLUL 29

Hazel

O oră mai târziu, Rory a băut două beri. Zâmbetul îi e mai larg, râsetul mai puternic și mă mângâie mai relaxat pe spate și mă strânge de coapse.

Își lipește nasul de tâmpla mea și inspiră adânc.

– Dumnezeule! șoptește el.

Ceva din tonul lui îmi dă hormonii peste cap și cere chestii dezmățate.

Îmi vine în minte imaginea cu el în boxeri, întins în patul meu.

– Ești beat? îi șoptesc, zâmbindu-i.

– Nu, doar amețit.

– Nu ții la băutură. Ai toleranța la alcool a unui pomeranian.

– Hartley, nu râde de mine, pentru că asta mă excită și mai tare!

Mă mușcă de lobul urechii și buzele mi se despart.

Râd, amuzată, dar mă și înroșesc. Mă strânge de talie și o mână îi alunecă pe șoldul meu. Apoi mai jos, oprindu-se în zona unde șoldul se întâlnește cu coapsa. Mă mângâie cu degetul mare și mă lasă fără aer.

E atât de sexy.

– Ești beat.

Sunt atât de excitată, că abia reușesc vorbesc.

– Nu e adevărat. Doar te consider foarte, foarte drăguță, spune el, sărutându-mă pe tâmplă.

Mă întorc, zâmbind și roșind.

– Și isteață. Îi simt barba pe obraz când mă sărută din nou. Și îmi place forma buzelor tale. Mă sărută pe gât. Și sânii.

Tresar când geme lipit de gâtul meu.

– Mereu ai avut sânii perfecți, îmi șoptește la ureche.

Sunt extrem de excitată.

– Nu te mai preface că ești beat, altfel o să profit de tine!

– Promiți?

– O să-ți pun întrebări personale și o să-ți aflu toate secretele, zic eu amuzată.

Rory mă privește cu zâmbetul ăla pe care îmi vine să îl sărut.

– Când ți-am ascuns eu ceva?

Clipesc, gândindu-mă. Are dreptate, mi-a răspuns mereu la întrebări.

– De câte ori te-ai masturbat gândindu-te la mine? îl întreb, cu un zâmbet provocator.

Nu o să...

– De prea multe ori ca să mai număr. În ochi i se citește pasiunea și ridică dintr-o sprânceană. După convorbirea de pe FaceTime.

Ne privim o clipă, apoi mă întorc, emoționată toată. Brațul lui e greoi peste umerii mei, oferind o apăsare caldă și liniștitoare.

– Nu m-am putut abține, Hartley. Zâmbește când își amintește ceva. Zgomotele pe care le-ai scos au...

– Burger și inele de ceapă, spune Jordan și îi pune o farfurie în față.

Mă retrag și inspir adânc, ca să îmi limpezesc mintea.

– Mulțumesc, Jordan! îi zice Rory. Ia o gură mare din burger, închide ochii și geme de plăcere. Dumnezeule!

Oare așa ar arăta dacă aș îngenunchea în fața lui și mi-aș plimba limba peste penisul lui?

Alung din minte acea imagine, în timp ce sunt forțată să stau acolo și să îl ascult pe Rory cum scoate sunete de plăcere în timp ce își mănâncă burgerul.

– Cum sunt inelele astea de ceapă! zice el fericit, după ce gustă unul.

– Sunt bune, nu-i așa? îl întreb, în timp ce iau unul și îl înmoi în ketchup.

– Da.

Apoi se uită la farfuria lui și se oprește.

– Nu ar trebui să mănânc așa ceva. Produce inflamații.

Mă gândesc la mama, care nu își dă niciodată voie să mănânce desert. Îi plac dulciurile, dar îi e așa teamă că o să se îngrașe, că nu își dă voie să mănânce nici măcar jumătate de felie de tort.

– E în regulă să-ți placă mâncarea. Îmi pun cotul pe masă și îmi sprijin fața în mână, privindu-l. Iar un burger nu o să-ți termine cariera, Rory.

Se uită la burger de parcă nu mă crede, de parcă are impresia că din cauza lui o să fie dat afară din echipă. Sunt curioasă cine i-a băgat ideea asta în cap. Simt un val de tristețe și nu vreau decât să îl protejez.

Mai ia un inel de ceapă și geme din nou, iar fața îmi ia foc.

– Crezi că poți să scoți niște sunete mai puțin *sexuale?* bombăn eu, iar asta îl face să râdă.

– Ce ai face dacă n-ai fi jucător de hochei?

Ne plimbăm pe stradă și Rory își ține brațul în jurul meu. Darcy și Hayden au încercat să îi convingă pe toți din grup să iasă la dans, dar, în clipa în care am ieșit din bar, Rory m-a tras în direcția opusă, spre apartamentul meu. Nu mai e amețit, dar afară e rece, iar el e cald, așa că îl las să mă țină aproape.

Mergem puțin, apoi îmi răspunde:

– Nu știu. De când mă știu am vrut să devin jucător de hochei.

Trecem pe sub arțarul mare din fața apartamentului meu.

Mă gândesc la pasele lui din seara asta și la zâmbetul exuberant.

– Ai fost incredibil în seara asta!

– Ai crede asta și dacă nu aș avea cel mai mare punctaj din ligă?

Observ în ochii lui ceva care îmi frânge inima.

– Nu te plac datorită statisticilor.

– Deci mă placi. Zâmbește și vulnerabilitatea din privire îi dispare, apoi îmi dă părul după ureche. Invită-mă la tine!

Între noi sar scântei. Dacă o să vină sus, ceva clar o să se întâmple.

Dar nu îmi pasă. Dacă trec dincolo de toate traumele și rănile provocate de Connor, îmi doresc ca Rory să vină la mine.

Îl plac. Nu vreau asta, dar așa stau lucrurile. Gândul mă panichează, dar îl alung.

– Bine, îi spun.

CAPITOLUL 30

Hazel

Rory se descalță și se duce direct spre noul meu pat. Când se întinde, scoate un geamăt satisfăcut, care îmi provoacă gânduri murdare.

– E mult mai bine, spune el.

Îmi vine să râd când văd cât de confortabil se simte la mine acasă.

– Rory, când oamenii vin în vizită, se așază, de obicei, pe canapea.

– De obicei, oamenii nu au dormitorul în sufragerie.

Replica lui mă lasă cu gura căscată, dar continui să zâmbesc. Ba chiar mă doare fața de la atâta zâmbit.

– Doar te tachinez, Hartley. Știu că faci economii. O să ai studioul tău în curând.

Simt un fior de fericire și mă bucur că i-am împărtășit planul meu.

– Mulțumesc din nou pentru pat! îi spun și mă așez pe saltea lângă el.

– Cu plăcere! Dormi bine fără arcuri care să îți intre în spate?

– Du-te naibii! Dar da, îi răspund eu râzând.

Încă zâmbește și se uită la mine. Lumina caldă delicată din apartamentul meu are un efect aparte asupra ochilor și pielii lui.

– Îmi place să-ți cumpăr lucruri. Ar trebui să mă lași să fac asta mai des. Se sprijină într-un cot și mă privește gânditor. De ce nu mai porți tricoul cu numele meu la meciuri?

– Nu știu. Oamenii oricum cred că suntem împreună.

– L-am cumpărat special ca să-l porți.

Tonul lui teritorial mă dă peste cap. După relația cu Connor, nu am suportat ideea de a purta tricoul altui tip.

Dar acum e vorba despre Rory. Toată lumea poartă tricoul cu numele lui la meciuri, dar am senzația că pentru el chiar e important să îl port eu. Îmi amintesc expresia lui vulnerabilă din timpul sesiunii de yoga, când i-am rugat pe participanți să se gândească la ceva ce îi face să simtă că sunt valoroși.

Țin la Rory și cred că știe asta.

Ba cred chiar că și el ține la mine. Ar trebui să-i zic să se ducă acasă.

„O singură dată", șoptește diavolul de pe umărul meu. Asta e regula mea, în definitiv. O singură dată și gata.

Își pune mâna pe coapsa mea și degetele i se plimbă până la talia colanților.

– Și vreau să-l porți. Te rog!

Îmi susține privirea. Felul în care m-a rugat mă termină. Și poate și atingerea lui pe piciorul meu.

– Bine.

Sunt profund conștientă de locul în care mă atinge și de felul în care îmi analizează fața. Inima îmi tresaltă, lucru pe care nu pot să îl controlez în preajma lui.

– Poți să fii așa dulce când vrei.

– Și tu.

Trebuie să îmi reamintesc să respir în timp ce ne privim, iar inima îmi sare în gât. Îi analizez trăsăturile elegante, nasul puternic, sprâncenele, curba buzelor. E atât de chipeș cu barba aia și simt nevoia să îmi trec degetele prin ea.

– În plus, asta o să-l enerveze pe McKinnon. Al naibii, în seara asta se tot uita la tine.

– Nu vrea decât să se joace cu jucăriile tale. Mereu a fost competitiv când a fost vorba despre tine.

– Încă te place și nu-mi convine asta. Știe că suntem împreună. Nu ar trebui să te privească așa.

Mă impresionează felul în care spune asta, de parcă e real. Dar, pe de altă parte, nu asta e ideea relației noastre false, să îl enervăm pe Connor?

– Pari gelos.

Își încordează maxilarul și privirile ni se întâlnesc din nou.

– Chiar sunt.

Nu ar trebui să îmi placă faptul că e așa posesiv, dar mă trezesc că mă dau jos din pat și mă îndrept spre șifonier.

Simt fluturi în stomac în vreme ce iau tricoul de pe umeraș și îl trag pe mine.

– E mai bine așa? îl întreb, întorcându-mă spre el.

Felul în care îi licăresc ochii îmi dă fiori. Își plimbă privirea peste silueta mea.

– Vino aici!

Tensiunea din aer e palpabilă. O să fie o greșeală să mă apropii de pat.

Și totuși o fac.

– Presupun că ăsta e un da, spun când mă ridică și mă așază deasupra lui.

Își dă șapca jos și o pune pe noptieră. Nu știu de ce gestul ăsta e atât de sexy. E ciufulit și îmi plimb degetele prin părul lui. E așa moale.

Îmi dau seama că Rory are o mie de zâmbete diferite. Câte unul pentru fiecare emoție, pentru fiecare situație posibilă, iar cel de acum e un amestec de confort și excitare. Își pune mâinile pe coapsele mele și mă mângâie.

– Bună!

Șoptesc, căci simt că am trecut la un alt nivel al relației noastre și nu știu ce altceva să spun.

– Bună, Hazel!

Îmi aruncă zâmbetul lui de „Hazel e drăguță". Mâna îi urcă puțin mai sus, atingând zona dintre șold și coapsă. Expir cu forță, iar el observă asta.

Mă trage spre el să mă sărute, revendicându-mi gura cu disperare. Clitorisul îmi pulsează în timp ce limba lui îmi pătrunde printre buze.

– Mă gândesc întruna la gustul tău, șoptește el între săruturi.

Își pune o mână pe sânul meu și îmi mângâie sfârcul prin material.

Ochii îi scapără și ceva din mine tresaltă de la anticipare. O să vadă că port lenjeria pe care mi-a trimis-o.

– Și sunetele pe care le scoți când ai orgasm, continuă el, în timp ce îmi mușcă buza de jos. M-am gândit la asta ani la rând.

Îl încalec și simt cum se umezesc chiloții pe care mi i-a cumpărat.

Poate toată situația asta o să fie mai simplă după ce Rory o să obțină tot ce vrea.

Inima îmi bate cu putere.

– Înainte să facem asta...

Mă foiesc, ca să mai scap de presiune, dar îi simt penisul tare și asta mă umple de dorință și mă face să îmi uit gândurile.

Îmi dă jos tricoul, rămânând neclintit. Inima îmi bate nebunește în vreme ce el se uită la sutienul bleu. Clipește o dată, de două ori, apoi privirea i se întunecă și îi urcă spre ochii mei.

– Hartley, zice el, și buzele i se curbează, ăsta e...

– Da, spun dintr-o suflare.

Felul în care mă tachinează cu privirea începe să mă facă să mă simt jenată, ca și cum am întrecut măsura. Poate par patetică fiindcă port ceva ce mi-a cumpărat în glumă.

– De ce?

Îmi susține privirea, în timp ce îmi mângâie coapsele.

– Pentru că... Încerc să formez un gând coerent, care să nu aibă legătură cu cât de umedă și de excitată sunt. Pentru că e drăguț și voiam să mă simt sexy.

– Și a funcționat?

Privirea lui mă sfredelește și încuviințez.

E adevărat. Lenjeria asta frumoasă și delicată mă face să mă simt sexy.

Îi simt erecția cum pulsează sub mine și îl aud cum expiră greoi.

– Asta e foarte sexy, Hartley.

Palmele lui calde se strecoară dincolo de cupa sutienului, ca să se joace cu sfârcurile mele. Când mă trage ușor de ele, senzația mi se duce direct între coapse.

– Dumnezeule, șoptesc și mă aplec ca să îl sărut din nou.

Îmi devorează gura, limba i se plimbă peste a mea și mă ia amețeala.

– Ce spuneai, Hartley?

Exact, voiam să zic ceva.

– Asta o să fie prima și ultima oară când facem asta.

– Poftim? întreabă el, retrăgându-se ca să mă privească în ochi.

– Așa prefer să fac. Mă culc cu tipii o singură dată. E mai simplu.

– Și după? întreabă el încruntat.

– După, mergem amândoi mai departe.

De obicei, când le spun asta bărbaților, par ușurați, dar Rory se încruntă și mai tare și își ia mâinile de pe mine. Apoi îmi caută privirea.

– Ar trebui să ne oprim, spune el.

Toată excitarea dispare, de parcă am făcut un duș rece.

– Asta ar complica lucrurile, adaugă el.

Respingerea mă doare. Chiar el a spus că s-a gândit la asta de ani întregi. A dormit în patul meu. L-am sărutat la petrecerea echipei și mi-a răspuns la sărut. A spus că e sexy că port lenjeria pe care mi-a trimis-o.

M-a invitat în oraș la începutul sezonului, înainte să facem înțelegerea.

S-a ținut după mine ani întregi, iar acum nu mă vrea.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Niciodată nu a mai văzut așa mult din corpul meu. Niciodată nu m-a mai atins așa, nu mi-a mai simțit sânii, abdomenul, coapsele și fundul.

Mă simt rușinată când mă dau de pe el, îmi iau bluza și mă îmbrac.

Nu sunt supărată. Toată treaba asta e prefăcătorie. E doar o înțelegere, nu o relație. Deși sexul ar fi incredibil. Și aș avea un orgasm puternic și i-aș provoca și lui un orgasm la fel de puternic.

– Ai dreptate. Devin din nou femeia care i-a spus lui Connor că iese cu Rory, femeia care pare relaxată și calmă. Nu știu unde mi-a fost mintea. Probabil sunt doar excitată.

– Hazel.

– Ar trebui să pleci. Îmi încrucișez brațele la piept. E târziu.

În ochi îi apare ceva asemănător cu regretul și, când ni se intersectează privirile, pare că vrea să spună ceva, dar eu mai fac un pas în spate.

Se ridică afișând o expresie îndurerată, de parcă l-am distrus.

– Hazel.

– Rory, e în regulă.

Deși nu e. Îmi e așa de rușine. Niciodată nu am fost respinsă într-un mod atât de direct, dar Rory a avut relații cu diverse modele și actrițe. Îmi amintesc momentul când, acum câțiva ani, Connor m-a întrebat dacă nu aș vrea să îmi pun implanturi mamare, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

– Hai să ne prefacem că toată treaba asta nu s-a întâmplat niciodată!

CAPITOLUL 31

Rory

Hazel pare că vrea să o înghită pământul în timp ce se îndreaptă spre ușă, iar eu stau pe patul ei, tare ca piatra, și nu știu ce să fac.

Am spus că „o să complice lucrurile", dar ce am vrut să zic, de fapt, a fost că „o singură dată nu ar fi de ajuns".

În clipa în care o să facem sex, Hartley o să încheie povestea cu mine.

Doar că între noi e ceva real, știu asta. Îmi aduc aminte cum mi-a spus că e mândră de mine după meci și de râsetul ei la petrecerea echipei.

Iar acum poartă lenjeria pe care i-am trimis-o și arată ca o zeiță care încearcă să mă seducă. După ce a recunoscut că darul pe care i l-am făcut o face să se simtă sexy, mi-a fost aproape imposibil să mă opresc. Îmbrăcată în dantela bleu pe care i-am cumpărat-o, părea să fie a mea.

Mă simt posesiv când vine vorba despre ea. Nu vreau să o ia fiecare pe drumul lui.

Așa că am mințit, iar asta a rănit-o. Simt o apăsare în piept care sporește cu fiecare secundă. Încerc să spun ceva, dar Hazel

oftează frustrată.

– Rory, te rog!

Expresia ei e vulnerabilă, ca în ziua când s-a întâlnit cu Connor în sală și m-a rugat să îi ofer spațiu.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu mă face să mă simt și mai rău! Știu că ieși cu femei care arată altfel...

– Poftim? Despre ce vorbești?

Mă ridic imediat și mă îndrept spre ea.

Hazel roșește și refuză să mă privească.

– Știu că arăt altfel în comparație cu femeile cu care ies, de obicei, jucătorii de hochei. Am un corp normal. Sunt în regulă cu asta și îmi iubesc corpul, dar nu e nevoie să pui sare pe rană.

– Hazel.

Face ochii mari când o lipesc de ușă și îmi pun o mână deasupra capului ei, blocând-o. Sângele îmi pulsează în urechi.

Cum e posibil să creadă așa ceva? Cum poate crede că nu e perfectă? Cum de am permis ca ea să creadă așa ceva? De când am întâlnit-o, anul trecut, nu am mai atins altă femeie. În comparație cu ea, nici una nu e la fel de amuzantă, sexy, interesantă sau distractivă.

Îi iau mâna și i-o duc pe erecția mea, moment în care pasiunea îi apare în ochi.

– Ți se pare că nu aș fi interesat? o întreb.

Mâna îi tresare pe penisul meu, iar asta intensifică atracția pe care o simt.

– Ți se pare că nu mă gândesc la corpul tău de o sută de ori pe zi?

Vrea să spună ceva, dar îi acaparez buzele. Îmi răspunde la sărut și simt un val de ușurare, apoi de dorință intensă.

O să-i arăt lui Hazel cât de mult se înșală. O să venerez fiecare parte din ea.

Doar că o singură dată nu o să fie de ajuns.

Deci poate nu o să mergem până la capăt. Poate o să o iau lent și nu o să-i dau niciodată de ajuns. Astfel, când o să facem, în sfârșit, sex, nu o să îi mai pese de regula ei.

Poate o să aștept până o să se îndrăgostească de mine.

– Sunt supărat pe tine, îi zic, întrerupând sărutul.

Mă privește confuză și scandalizată.

– Poftim? De ce?

– Pentru că, în ultimele luni, te-am tot sărutat cu pasiune și tu ai în continuare impresia că nu sunt interesat. Îmi lipesc șoldurile de ale ei. Poate trebuie să fiu mai clar, Hartley.

– La ce te gândești, mai exact? întreabă ea interesată.

– Spune-mi mai multe despre regula aia a ta!

O mângâi pe piept, peste sutien, peste sfârcurile întărite, și își ține respirația.

Fac cercuri peste sânii ei și asta o face să respire sacadat.

Clipește, ca și cum îi e greu să se concentreze, și îmi afund și mai mult erecția între picioarele ei. Buzele i se despart și eu simt cum zâmbesc.

– Sex până la capăt? Eu în tine? Asta e regula?

Încuviințează și privirea îi e încețoșată în timp ce își mușcă buza de jos.

– Deci nu s-ar pune dacă ar fi să îți fac sex oral, nu-i așa?

Mormăie ceva.

– Ce ai spus?

Mă aplec și zâmbesc.

– Am spus că nimeni nu a mai făcut asta de mult timp.

Mă simt posesiv în ceea ce o privește. Știu că e greșit, dar îmi place. Îmi place că eu o să fiu cel care să o facă să se simtă bine.

– Nu cred că e o idee bună, spune ea.

Însă ceva din expresia ei îmi dă de înțeles că i se pare o idee foarte bună. Vrea să facem asta, doar că nu știe cum se încadrează în regula ei stupidă.

– De ce?

– Tipii ca tine nu fac genul ăsta de lucruri. Se uită în jur, apoi la mine, iar în ochi i se citesc reticența și curiozitatea. Ar fi o pierdere de timp.

– Serios?

– Și oricum nu ai ști cum să îmi provoci orgasm.

Sunt deja hotărât, dar îmi vine o idee.

– Crezi? Ești convinsă?

Ridică dintr-o sprânceană. Încă nu pare convinsă, dar se ține tare de fațada ei detașată, pe care o poartă ca pe o armură.

– Nimeni nu mi-a mai provocat orgasm făcând asta.

E așa simpatică. Când o să terminăm, o să îmi urle numele.

– Ce zici de un pariu ca între prieteni, Hartley?

CAPITOLUL 32

Hazel

Nu mă așteptam ca discuția să o ia în direcția asta, iar acum nu mai știu cum să ies din situația în care mă aflu. Pe fața lui Rory se citește spiritul competitiv. Tocmai i-am oferit o provocare celui mai hotărât tip din lumea hocheiului profesionist, care nu suportă să piardă.

De ce am făcut asta?

– Ce propui? întreb eu încet.

Pulsul îmi bubuie în urechi.

– Pun pariu că pot să-ți provoc orgasm, spune el zâmbind.

Din experiența mea, tipii sexy nu sunt prea buni în pat. Sunt egoiști, pentru că nu trebuie să își dea interesul așa mult ca să obțină femei. Iar Rory e cel mai chipeș bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

Nu are cum să câștige.

– Crezi?

Și cu toate astea, intru în jocul ăsta cu el. Ce slabă ești, Hazel! Foarte slabă

– Sunt *convins*.

Îmi imaginez cum ar fi să îi simt limba fierbinte făcând cercuri ude pe clitorisul meu, excitându-mă și mai tare. Știu cât de moale este părul lui și abia aștept să îl trag de el când e între picioarele mele.

Îmi susține privirea. Își ține o mână rezemată de ușă, deasupra capului, iar pe cealaltă și-o strecoară în colanții mei și mă mângâie. Mă arcuiesc în timp ce mă cuprind fiori de plăcere.

– Asta e lenjeria pe care am cumpărat-o?

Încuviințez.

Își plimbă limba peste buza de jos, în timp ce degetele lui desenează cercuri pe pielea mea. Îmi încordez mușchii pe măsură ce simt din ce în ce mai multă presiune.

– Ești așa de udă.

Are un zâmbet arogant, de parcă a câștigat deja. Aprobarea din vocea lui mă face să mă încordez și îmi îndrept șoldurile spre el, tânjind după mai multă fricțiune. Centrul meu își dorește mai mult și aș vrea să îl simt în mine.

Nici măcar nu sunt în stare să respir până la capăt.

– Și ce primești dacă câștigi?

– Orice vreau, spune el, mângâindu-mi din nou clitorisul.

Mă încordez și îmi mușc buza de jos. De ce e atât de sexy ideea ca Rory să primească orice vrea?

– Și dacă eu sunt cea care câștigă? Încerc să nu scot nici un geamăt în timp ce continuă să mă mângâie în zona sensibilă. Dacă nu o să reușești?

Întrebarea mea îl amuză, de parcă asta nu e o opțiune.

– Atunci, poți să primești tu orice vrei.

Atingerile lui sunt amețitoare și simt cum mi se învârtește capul.

– Doar tu ai spus că ar trebui să mănânc orice vreau.

Se pare că îmi place să mă joc cu focul. Cred că am uitat cum e să mă ard. Rory nu și-a luat mâinile de pe mine toată seara și sunt atât de excitată, că nu mai gândesc limpede.

E o versiune de-a mea de acum câteva luni, care îl ura pe Rory și care acum țipă la mine să tac din gură, doar că o ignor.

Poate să stea deoparte cât fac niște alegeri greșite.

– Haide, Hazel, acceptă! Dă-mi voie să fac ceva la care mă gândesc din ziua când te-am întâlnit! îmi șoptește el la ureche.

Încuviințez. La naiba cu consecințele! În ciuda a ce spune Rory, chestia asta o să se întâmple o singură dată.

În plus, sunt foarte curioasă dacă o să câștige.

Se uită la sânii mei și privirea i se întunecă.

– Hazel, dacă ai avut vreodată impresia că nu sunt atras de tine, te înșeli amarnic.

Dă o cupă laoparte și cuprinde vârful cu buzele. Mă arcuiesc când un fior de plăcere mi se strecoară între picioare.

În timp ce gura lui e pe un sfârc, mâinile lui se mișcă repede și îmi dau colanții jos, apoi el se lasă în genunchi și îmi aruncă un zâmbet periculos.

– Aici? îl întreb, când mă sărută pe interiorul coapsei.

Dintr-odată, sunt foarte conștientă că stau în fața lui purtând doar două bucăți de dantelă, în timp ce el e complet îmbrăcat și îngenuncheat în fața mea. Însă expresia lui e de dorință pură, de extaz, în timp ce mă mângâie pe coapse și pe talie.

– Exact așa. Depune săruturi în sus pe coapsa mea, spre șold. Vreau să te văd în ce ți-am cumpărat.

Mâna îi alunecă pe sub partea din față a lenjeriei și își trece degetul mare peste clitoris. Privirea i se plimbă între expresia mea și mâna lui și îmi scapă un geamăt. Mă cuprinde o plăcere intensă în timp ce mă atinge și zgârii ușa cu unghiile, căutând ceva de care să mă țin.

– Înfige-ți mâinile în părul meu! îmi șoptește.

Când o fac, scoate un sunet de plăcere. Degetul lui se mișcă neîncetat și ferm, intensificând plăcerea.

Felul în care îmi atinge clitorisul e mai mult decât incredibil. Presiunea și viteza sunt perfecte, iar faptul că jucătorul ăsta uriaș de hochei e îngenuncheat în fața mea și îmi venerează corpul îmi hrănește egoul rănit și încrederea în mine. Privirile ni se întâlnesc și zâmbește.

– *Rory!*

Numele lui e o rugăminte disperată, căci, fir-ar, Rory Miller e al naibii de sexy, iar eu sunt atât de udă.

– Cât de mult îmi place! Hazel, îmi place când îmi spui numele așa, zice el, împrăștiindu-mi umezeala și ridicându-mă pe culmile plăcerii.

Degetele lui alunecă lent în mine și îmi dau ochii peste cap, în timp ce mă cuprinde o senzație intensă.

– La naiba!

Sunt atât de plină, și asta doar de la degetele lui. Cum o să fie când o să îl simt cu totul în mine? O să mă destrame.

– Hazel, spune-mi că e bine!

– E în regulă, în cel mai bun caz, reușesc să spun eu pe un ton sugrumat.

Vreau să-l tachinez, dar Rory râde și atinge un punct în mine care îmi întunecă vederea.

Pe cine încerc să păcălesc? Aș spune orice doar ca să mă asigur că o să continue.

– E bine. E atât de bine! Rory, mâna ta e incredibilă.

Scoate din nou un sunet de aprobare și îmi încordez mușchii în jurul degetelor lui.

– Asta îmi place să aud.

Mă înfășoară cu un braț, îmi dă chiloții laoparte, mă trage spre el și mă linge, moment în care sunt asaltată de un val de plăcere. Ar trebui să îmi fie jenă de sunetele disperate pe care le scot, dar nu. Nu îmi pasă!

– Știam că o să-mi placă, mormăie și mă încordez din nou.

Degetele lui sunt imense și mușchii mi se încordează în jurul lor în cel mai minunat mod posibil, în timp ce el mă pătrunde lent.

Îmi încercuiește clitorisul cu limba și sunt complet pierdută. Totul se încordează, se tensionează, iar plăcerea e aproape imposibil de suportat. Rory îmi sărută clitorisul și privirile ni se intersectează. Scoate același mormăit pe care l-a scos mai devreme, când mânca. Sunetul ăla satisfăcut, care mă înfioară.

Senzațiile sunt copleșitoare: buzele lui fierbinți pe clitorisul meu, degetele lui în mine și șuvițele catifelate de păr prinse între degetele mele. Totul mă apropie cu pași repezi de orgasm.

Zgomotele pe care le scoate Rory mă excită și mai tare. Bărbatul ăsta m-a dus la un nou nivel.

Niciodată nu am trăit așa ceva. Niciodată. Nimeni nu m-a mai atins așa vreodată, nu s-a bucurat să mă atingă și să mă facă să mă simt astfel.

Mă străbate un fior de teamă, pentru că ce se întâmplă acum o să schimbe lucrurile între noi. Înainte era mult mai simplu să-l pun pe Rory în aceeași oală cu restul tipilor de care nu-mi păsa.

Pare că îmi simte îngrijorarea și îmi trage chiloții jos, ca să nu îi mai dea laoparte. Lenjeria cade la picioarele mele și el mă ia de o mână. Degetele ni se întrepătrund și buzele mi se despart. Mâna lui o cuprinde pe a mea, dar contactul palmelor noastre în vreme ce e îngenuncheat pe podea, în fața mea, îmi gustă clitorisul și mă privește de parcă plăcerea mea e și plăcerea lui îmi alungă toate gândurile.

Mă cufund în senzațiile disperate și amețitoare din sângele meu.

Suge cu ritmicitate zona sensibilă și îl strâng de mână. Îmi îndrept șoldurile spre gura lui, disperată pentru mai multă fricțiune și presiune.

Simt primii fluturi, dar latura mea încăpățânată refuză să se lase dusă de val. Nu știu ce o să se întâmple dacă Rory chiar o să îmi provoace orgasm și nu vreau să îi dau satisfacția de a câștiga.

– Hartley, nu te mai ține atâta în frâu!

Limba lui se mișcă așa repede, e fierbinte și alunecoasă. Privirea lui plină de extaz îmi provoacă fiori de plăcere. E roșu la față, iar asta mi se pare sexy. Expresia lui îmi dă de înțeles că sunt cel mai bun lucru pe care l-a gustat vreodată și că o să moară dacă nu o să continue să facă asta. Își îndoaie degetele în mine, găsindu-mi punctul G.

Orgasmul se apropie cu pași repezi.

– O să termin, îl anunț pe un ton sugrumat. Mă mișc peste gura lui și mă ține de mână în timp fierbințeala mă acaparează în valuri peste valuri intense. *Rory!*

Mormăitul lui vibrează în mine cât continui să am orgasm. Mă străbate, făcându-mă să mă zvârcolesc pe gura lui. Cred că țin ochii închiși sau poate îi am deschiși și sunt așa copleșită de

orgasmul ăsta, că nu îmi mai dau seama de diferență. El stă încruntat, cu ochii închiși și eu simt cum ating o nouă culme, scâncind în timp ce mă strânge de mână.

Valurile de plăcere se liniștesc și mintea mi se limpezește. Clipesc cam de o sută de ori. De obicei, nu am orgasm în timpul aventurilor.

– La naiba, Hazel! șoptește el peste clitorisul meu.

Îmi rostește numele ca pe un blestem, ca și cum ar fi supărat, dar se ridică și mă lipește de ușă. Amândoi gâfâim. Are ochii încețoșați, pe jumătate închiși și întunecați, iar penisul erect îi iese în evidență. Își ridică degetele la buze și suge excitarea mea de pe ele, fără să întrerupă contactul vizual.

În momentul ăla, mă străbate un fior.

– Spune-mi că a fost bine! îmi șoptește.

– Nu știam că poate fi așa.

Ar trebui să spun ceva isteț și tăios, dar nu îmi vine nimic în minte. Pielea mi s-a înfiorat toată.

Un zâmbet leneș și arogant îi apare pe buze și mă sărută apăsat. Niciodată nu am crezut că să mă gust de pe buzele unui bărbat ar putea avea efectul ăsta asupra mea, dar, pe de altă parte, n-am crezut nici că Rory Miller o să îngenuncheze în fața mea și o să îmi provoace două orgasme.

În timp ce mă sărută, îi mângâi penisul erect. Dacă asta o să fie singura noastră experiență de genul ăsta împreună, vreau să aud cum face când are orgasm.

Mă prinde însă de încheietură și clatină din cap. Obrajii lui au o nuanță rozalie, ca după meci.

– Data viitoare.

Mă pregătesc să îi spun că nu o să existe o data viitoare. Însă îmi imaginez cum ar fi să îmi încalc regula și să îl las pe Rory să își facă de cap cu mine cum a zis că ar vrea să o facă după meciul cu Assassin și mi se face pielea de găină.

Niciodată nu mi-am dorit câtuși de puțin să îmi încalc regula, dar nu pot să îmi scot imaginea asta din minte, ceea ce e îngrijorător.

– Hai la culcare! șoptește el și mă conduce spre pat, în timp ce mă sărută tandru pe gât.

Tot ce s-a întâmplat între noi a fost atât de intim. Simt nevoia să fac o glumă, ceva de genul „Presupun că acum vrei să dormi aici“ sau „Ar fi nepoliticos să te rog să pleci?“, dar nimic nu sună amuzant, ci doar răutăcios, iar, în momentul ăsta, nu vreau să fiu acea versiune a mea.

Și îmi doresc să rămână peste noapte. Nu știu de ce și nici nu vreau să mă gândesc prea mult la asta.

– Mă duc să mă spăl pe dinți. Mă îndepărtez de el și mă întind după tricoul în care dorm. Simt privirea lui Rory ațintită asupra mea când mă îmbrac și mă îndrept spre baie. Mă opresc în ușă. Am în plus. Periuță de dinți. Pentru tine. Dacă o vrei. Dentistul îmi dă câte una de fiecare dată când mă duc pentru o detartraj, dar mie îmi place un alt tip de periuță, așa că am mai multe.

Dumnezeule, Hazel, adună-te odată!

Fără să spună nimic, Rory mă urmează la baie, de parcă a observat că sunt la un pas de a face o criză. Îi simt privirea îndreptată asupra mea în timp ce ne spălăm pe dinți. Când se apleacă să se clătească, își pune mâna instinctiv pe spatele meu, iar eu mă las în atingerea lui.

„Să nu îndrăznești să te obișnuiești cu asta!" mă avertizez.

Când ne întoarcem în pat, Rory se duce pe partea lui și îmi aruncă un zâmbet îngâmfat.

– Ți-am spus că o să-ți provoc orgasm.

Mă lipește de el și mă ia în brațe. Nu am mai făcut niciodată nici partea asta cu îmbrățișatul.

Ar trebui să plece. Ar trebui să îi spun să plece. Doar că, în loc să fac asta, mă întind spre lampă să o sting.

– Nu e cazul să ți se urce la cap, Rory!

Râsetul lui răsună în întuneric, iar eu mă întreb ce mama naibii tocmai s-a întâmplat.

CAPITOLUL 33

Rory

Soarele dimineții se revarsă în apartamentul mic al lui Hazel. Când e trează, Hartley e încrezătoare și cu garda sus, dar, când doarme, e vulnerabilă. Stă într-o parte, cu un genunchi îndoit și cu o mână sub față.

Nu cred că am văzut vreodată o fată atât de drăguță ca Hazel Hartley.

„Nu știam că poate fi așa“, a spus aseară, moment în care mi s-a făcut pielea de găină. Cumva, când Hazel îmi spune că fac o treabă bună, vorbele ei mă marchează.

Telefonul începe să îmi sune pe noptieră, iar când văd cine mă caută, mi se strânge stomacul.

– Bună, spun eu încet, ca să n-o trezesc pe Hazel.

– Rory, hai să vorbim despre meci! zice tata pe tonul lui direct și tăios.

Pentru o fracțiune de secundă, mă gândesc că o să îmi spună că e mândru de mine. Când fac treabă bună, încuviințează ferm. Atât. Dar tot e ceva, o recunoaștere a faptului că nu sunt o pierdere de timp și de energie pentru el.

– Nu știu ce naiba ai făcut, dar trebuie să te concentrezi. Nu te-au luat în echipă ca să pasezi pucul.

Nu știu de ce am crezut că o să fie mulțumit.

– Vedetele înscriu goluri, adaugă el.

Dar, cu toate astea, aseară a fost distractiv să joc hochei. A fost distractiv să le pasez pucul coechipierilor mei și să îi văd cum înscriu. Am putut să mă bucur de uralele mulțimii, în loc să le detest.

Observ că Hazel s-a trezit. Se uită la mine și ascultă cu atenție, dar o evit. Nu vreau să îi văd expresia.

Tata analizează meciul și descrie fiecare oportunitate ratată și fiecare pasă de parcă era pe gheață cu mine. Are o pagină plină cu notițe în fața lui și mi le spune una câte una, așa cum a făcut mereu.

– Nu știu ce are Ward impresia că face, dar, dacă o s-o țină tot așa, echipa voastră nu o să ajungă în play-offuri.

– Ward știe ce face.

Trece o secundă de liniște.

– De ce ești așa tăcut? Ai o fată în pat?

Mă uit la Hazel. E ciufulită și așa frumoasă, întinsă în pat, cu expresia ei somnoroasă. Inima îmi sare în gât și simt cum îngrijorarea îmi aduce cute pe frunte. Simt instinctul de a o proteja. Nu vreau ca tata să se apropie în vreun fel de Hazel. Dacă ar face chiar și cel mai mic comentariu cum că îmi pierd timpul cu ea, aș face ceva stupid.

– Așa e, te vezi cu fata aia, fizioterapeuta.

Inima începe să îmi bată mai tare și cu mâna liberă strâng cearceaful. Rețelele de socializare sunt pline cu poze cu noi, pentru că asta am vrut, iar Rick Miller e mereu cu ochii pe cariera mea.

– În ciuda antrenorului de doi bani, cei de la Storm au o echipă de PR bună. Găsește-ți o fată de treabă cu care să apari la braț și să pari un căpitan bun, iar, la sfârșitul sezonului, mergi mai departe.

– Nu e nimic de genul ăsta.

Sângele îmi pulsează în urechi. Dacă și Hazel crede asta și eu mă las prins într-o fantezie? Dacă o să renunțe la mine de parcă nu am însemnat nimic? Mi se face greață doar când mă gândesc la asta.

Hazel nu are încredere în bărbați și are impresia că eu și fostul ei suntem la fel.

Tata pufnește.

– Să nu uiți că prioritatea noastră e hocheiul!

– Nu mereu.

Tonul meu e tăios. Tata descrie cel mai mare coșmar al meu, care se întâmplă să fie și realitatea mea. Implor universul să nu fie așa.

– Nu o lăsa să ți se strecoare în minte! Ultimul lucru pe care-l vrei e o tipă care să te încurce.

Urăsc când face asta, când vorbește de parcă nu e cazul să facem loc pentru nimic altceva decât hochei, fiindcă altfel am deveni slabi. Doar că eu o vreau pe Hazel în mintea mea. Îmi place să o am acolo și să mă privească cu zâmbetul ei aprobator. Din clipa în care Hazel a pășit în mintea mea, au început să mi se întâmple lucruri bune.

– Serios?

Mă cuprinde furia, apoi ceva mai apăsător. Suferință, pentru că tata a fost o parte din motivul pentru care a plecat mama. Frustrare, fiindcă îi observ tiparul și nu vreau să fiu ca el.

– Rory, oamenii divorțează. Relațiile nu sunt menite să dureze o eternitate. Maturizează-te și nu mai trăi într-un basm!

Simt de parcă mi-a dat un pumn în stomac.

– Vrei să-mi spui că tu ești fericit acum?

– Ce tot spui?

Nu știu de ce i-am zis asta, cuvintele au ieșit pur și simplu. Scrâșnesc din dinți și inspir adânc. Încerc să mă controlez, înainte să îmi pierd cumpătul în fața lui Hazel.

– Trebuie să închid, îi spun.

– Bine. Are un ton ciudat, de parcă nici el nu înțelege ce s-a întâmplat. Pa!

– Pa!

Închid și inspir adânc, revenind în prezent. Sunt în apartamentul lui Hazel, cu dragonul ei, poza cu balerina și șifonierul plin cu haine de yoga în culori aprinse.

– Era tatăl tău?

Privesc în ochii ei, analizându-i expresia.

– L-ai auzit?

– Nu, dar asta mi-a spus intuiția, răspunde, privindu-mă la rândul ei.

Încuviințez și mă uit în față, la șifonierul ei și la sticla de parfum de pe el, însă în urechi îmi răsună doar vorbele tatălui meu.

– Cum te simți cu privire la meciul de ieri?

Dezaprobarea tatălui meu continuă să mă ardă.

– Bine.

Ieri, eram regele lumii, dar azi am fost readus la realitate.

Hazel încuviințează și continuă să mă analizeze. Lumina dimineții îi face ochii să strălucească.

Mă uit la tricoul ei și mă încrunt. E prea mare. Oare e al unui tip? L-a purtat și data trecută când am stat aici. Mă cuprinde din nou o senzație de posesivitate.

– Al cui e tricoul ăla?

– Al meu.

– Dar al cui a fost înainte?

– Poftim?

– Îl ai de la un tip?

Hazel izbucnește în râs.

– Ce? Nu.

– A fost al lui McKinnon.

Acum e de-a dreptul șocată.

– Nu. Chiar crezi că aș dormi în tricoul lui, după tot ce a făcut și după atâția ani? După tot ce ți-am spus seară? Serios?

– Scuze! Știu că nu îi duci dorul.

Senzația de posesivitate începe să dispară.

– Cineva e gelos, mă tachinează ea, zâmbind.

– Puțin, recunosc eu, dându-mi părul după ureche.

Înghit cu noduri și mă uit în jur, la apartamentul ei. Îmi imaginez alt tip care a fost aici, în locul meu, și mi se face greață.

– Uneori, am impresia că ești singurul lucru bun din viața mea și nu vreau să te împart cu alt tip.

Am spus prea mult. Îi studiez fața în timp ce îi aștept reacția.

Tata ar spune că sunt slab.

– La cât ai antrenament azi?

– Nu am, dar trebuie să fiu la sală la unșpe. Trebuie să mergi la muncă?

– Abia la zece.

Pare că vrea să spună ceva.

– Pot să te scot la micul-dejun? o întreb.

Clatină ușor din cap, dar începe să zâmbească.

– Mă gândeam la altceva.

CAPITOLUL 34

Rory

O jumătate de oră mai târziu, o urmez pe faleza din Vancouver, ferindu-mă de cei care fac jogging. Cerul e presărat cu nori gri, dar nu plouă, iar ăsta e un mare plus pentru luna noiembrie în orașul ăsta. Ne îndreptăm spre parcul Stanley, marea pădure de smarald aflată la periferia centrului. Mă uit la ceas ca să îmi verific pulsul.

– Hai să grăbim pasul! Vreau să-mi mențin pulsul ridicat.

– Dă-mi-l! spune ea. Dă-mi ceasul! Gâfâie, e roșie la față și arată superb în lumina dimineții. Te tot uiți la ceasul ăla.

– Ce altceva ar trebui să fac?

Arată în jur, la ocean, la turnurile uriașe, la copaci.

– Să admiri. Toate astea.

Câțiva oameni stau pe bușteni pe plaja English Bay și privesc vasele ce plutesc pe suprafața apei.

– Dumnezeule, Hazel, uite ce impresionantă e natura! îi zic și arăt spre un pescăruș care mănâncă pizza din gunoi.

Mă bate pe umăr, dar râde.

– Miller, taci din gură!

Îi zâmbesc, apoi mă uit la o clădire pe lângă care trecem.

– Tocmai am văzut un șobolan. Hai să ne uităm mai atent!

– Ești incredibil. Știi de ce îmi place să alerg, să fac yoga și să înot? Pentru că restul problemelor din viața mea dispar. Mă concentrez doar pe a respira și a nu leșina, nimic altceva nu mai contează. Nici situația cu familia, nici hocheiul, nici McKinnon.

Nu există decât asta. Doar copacii și apa. Și pescărușul care mănâncă pizza.

Intrăm în parcul Stanley și zgomotul orașului dispare când ne plimbăm printre brazi. Aerul pare mai proaspăt aici și temperatura e perfectă pentru alergat.

– Bine, vulcanico! O să facem ca tine.

– Dacă îmi mai spui așa, o să mă iau de tine.

– Știi ce se întâmplă când faci asta.

Un zâmbet larg îi apare pe față și râde, iar pe mine mă cuprinde aceeași senzație pe care am avut-o la cina cu echipa, când urcam scările în grabă. E senzația pe care speram s-o simt când am încercat să joc hochei amator. Și aseară, când i-am pasat pucul lui Owens și l-am privit cum înscrie.

Alergăm prin parc, fără să îmi pese de ritm sau de puls. Doar alerg cu Hazel. Totul din jur dispare. Nu mai existăm decât noi doi în momentul ăsta.

– Haide! o îndemn mai târziu, când zăresc intrarea în parc.

A rămas puțin în urmă, dar e prea mândră ca să mă roage să încetinesc.

– Asta e tot ce poți, Hartley? Credeam că ești puternică.

– Chiar sunt puternică, îmi răspunde, grăbind pasul.

Mă mulez pe ritmul ei și, când ajungem la intrare, sprintăm. Are dreptate, chiar e puternică. E mult mai rapidă decât aș fi bănuit, doar că eu sunt mult mai înalt.

Îmi amintesc când am fost cu mama în pădure, acum 15 ani, iar inima îmi tresare. Hazel spune că aceste momente sunt valoroase.

Trec primul pe lângă semnul de intrare și mă întorc spre ea cu un zâmbet victorios.

– Am câștigat. Ce zici să alergi mai mult, în loc să dormi pe salteluța ta de yoga?

– Nemernicule! spune ea amuzată.

– Cineva nu știe să piardă!

O iau de umeri și o trag aproape. Suntem amândoi transpirați, dar nu pare să ne pese în timp ce ne tragem sufletul.

– E în regulă, am picioarele mai lungi.

– Nu-mi vorbi de sus! zice ea, în timp ce îmi dă un cot în coaste.

– Dar e adevărat. Dacă ai fi avut înălțimea mea, probabil ai fi câștigat.

– Data viitoare când o să dormi la mine, o să testez cât poți să-ți ții respirația când ai o pernă pe față.

Replica ei mă amuză teribil.

– Data viitoare?

– Hai să trecem peste!

Hazel își dă ochii peste cap, dar încă râde.

– De ce nu mergem niciodată la tine? Ți-e rușine de locul tău? Sper că nu ai o păpușă gonflabilă de-adevăratelea!

– Nu, Hartley, nu am. Mă gândesc la apartamentul meu, care e atât de rece, gol și lipsit de suflet în comparație cu cutia de chibrituri în care stă Hartley. Locul meu e oribil.

– Mai rău decât al meu?

– Fii serioasă, iubito, nici un loc nu e mai rău decât al tău! îi zic și o iau de gât.

Mă lovește din nou în coaste și râd. Însă nu mi-a zis să nu-i mai spun „iubito".

– Uneori, îmi reamintești de mama, îi spun mai târziu, când ne îndreptăm spre casă, cu cafele în mână și brațul meu în jurul umerilor ei.

Cred că e obosită de la atâta alergat, pentru că nu m-a dat laoparte.

Se oprește și mă privește întrebătoare. Mă uit la locul în care brațul ei îmi atinge talia și e exact ca în ziua aia în pădure, când eram mic, mama m-a luat în brațe și mi-a spus că mă iubește.

Când am avut ultima oară un semn de la ea? Cred că de Crăciun. Mi-a trimis un e-mail, dar nu i-am răspuns, pentru că nu am știut ce să îi scriu.

Dumnezeule, ce dor mi-e de ea!

– Îi plăcea să facă chestii de genul ăsta. Să alerge, să meargă în drumeții, chiar și yoga. Ar fi foarte încântată de ceea ce faci, Hartley.

Mă întreb ce părere ar avea mama despre faptul că joc meciuri cu amatori. Oare se uită vreodată la meciurile mele?

– O vezi des?

– Nu chiar.

– De ce?

Nu știu ce să îi spun.

– Ne-a părăsit. În ochii lui Hazel apare un amestec de furie și compasiune, așa că adaug repede: M-a întrebat dacă vreau să merg cu ea. Mi se pune un nod în gât, în timp ce mă lupt să rămân prezent alături de Hazel și să nu mă întorc în casa aia ca să aud cum se închide ușa în urma ei. Iar eu am refuzat. Nu-i plăcea cât de tare mă împingea tata cu hocheiul. A spus că era

obsedat și mă făcea și pe mine obsedat. Cum voiam să-l fac mândru, i-am zis mamei că nu vreau să merg cu ea. Au încercat să stabilească o custodie comună, dar a fost greu, dat fiind programul meu de hochei. Și nici eu n-am ușurat lucrurile. Când eram cu ea, o ignoram sau mă duceam să joc hochei până când trebuia să mă bag la culcare. Într-un final, i-am zis că nu mai vreau să merg la ea. Mi se face greață. Am fost atât de rănit că nu a mai vrut să stea cu mine și cu tata, încât am înrăutățit situația. Lucrurile sunt diferite între noi acum.

Din cauza mea, lucru pentru care mă urăsc.

– Câți ani aveai?

– Doisprezece.

– Erai doar un copil.

Emoția tandră din vocea ei îmi străpunge inima, așa că mă forțez să râd și îi arunc un zâmbet, ca să nu îi spun tot ce am pe suflet.

– Sunt bine, Hartley. Oare așa e? Uneori, am impresia că totul în jur se destramă. Sunt unul dintre cei mai buni atleți din lume. Sunt incredibil de bogat și foarte, foarte chipeș.

Îi fac cu ochiul, dar nu zâmbește.

– Te gândești vreodată la cum ar fi viața ta dacă te-ai fi dus cu ea?

– Încerc să n-o fac. Nu vreau să am regrete.

Așa că mă forțez să nu mă gândesc la momentul când poate ar fi trebuit să merg cu ea.

Hazel nu spune nimic, doar bea din cafea în timp ce o conduc spre apartament.

– De ce m-ai scos la alergat? o întreb.

– Pentru că acum suntem prieteni. Privirile ni se intersectează și pare că își alege cuvintele cu grijă. Și pentru că ești un om bun, îmi spune, cu cea mai sinceră expresie pe care am văzut-o vreodată.

Asta e Hazel în esența ei, sub toate replicile tăioase. Pun pariu că nu o lasă decât pe Pippa să îi vadă latura asta. E prea valoroasă și prețioasă ca să aibă acces la ea cineva ca mine.

– Și meriți să ți se întâmple lucruri bune, Rory.

CAPITOLUL 35

Hazel

Peste câteva zile, intru în sală în timp ce Rory face exerciții pentru pectorali și antrenorul îl ajută. Privirile ni se intersectează.

– 1001, spune el când trec pe lângă. 1002.

Izbucnesc în râs. Rory așază bara la locul ei, se ridică în fund și îmi aruncă un zâmbet larg.

Dumnezeule, am probleme mari. Atunci când nu mă gândesc la el îngenuncheat, gustându-mă, mă gândesc la cum am alergat împreună prin parcul Stanley. Sau la expresia înduioșătoare pe care o avea când vorbea despre mama lui, ca și cum îi e dor de ea. Ca și cum e pierdut fără ea. Mă doare sufletul.

Sau îmi amintesc expresia lui dură când l-a sunat tatăl lui.

Mă cuprinde o furie protectoare. Cât mi-ar plăcea să îl întâlnesc pe tatăl lui și să îl fac bucăți! Ce contează că e o legendă a hocheiului canadian? Am senzația că din cauza lui a început Rory să spună lucruri precum „mâncarea e combustibil", „berea provoacă inflamație" și „valorez doar ce poate face corpul meu pentru mine".

Rory merită mai mult decât îi oferă Rick Miller.

– Putem să luăm o pauză? îl întreabă Rory pe antrenor, care încuviințează.

Vine la mine, în timp ce mă pregătesc pentru sesiunea cu Connor, și se așază pe cutia de lemn pe care tocmai am pus-o jos. Sunt atât de entuziasmată! De când ne-am făcut de cap, am așteptat să aducă vorba despre asta.

– Ce faci diseară? Hai să ieșim la cină!

Înainte, aroganța lui mă enerva, dar acum mi se pare sexy. Și de ce port tot din lenjeria pe care mi-a comandat-o?

– Am planuri.

Se uită la Connor, care tocmai a intrat în sală pentru sesiunea noastră, și se ridică, apropiindu-se de mine.

– Sărută-mă! îmi spune.

Simt privirile îndreptate asupra noastră. Tocmai ăsta era și scopul relației noastre false, dar acum sunt foarte emoționată la gândul că o să-l ating.

Când degetele lui îmi trasează conturul maxilarului, sunt topită. Mă aplec spre el.

Mă sărută cu tandrețe, lipindu-mă de pieptul lui. Parfumul lui îmi inundă nările, mă învăluie și mă relaxează. E prea înalt și capul îmi stă mult pe spate, dar nu-mi pasă.

Îmi zâmbește, mă mai sărută o dată și mă privește cu afecțiune, ca și cum sunt cel mai bun lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Lasă-mă să te scot la cină! spune el din nou.

Îmi imaginez toate lucrurile pe care am putea să le facem după cină. Ca noaptea trecută, când capul lui era între picioarele mele. Poate o să mă lase să îl ating și o să aflu ce sunete scoate Rory Miller când are orgasm.

Poate o să sărim peste cină.

„Nu", mă cert eu. Chestia aia s-a întâmplat o singură dată. Nu contează cât m-am gândit la asta.

– Nu pot. Încerc să îmi limpezesc mintea și să mă concentrez. Mi se face pielea de găină, iar Connor e cu ochii pe noi și așteaptă să înceapă sesiunea. Serios, chiar nu pot în seara asta. Părinții mei sunt în oraș.

Mă privește insistent.

– Ce e?

– Invită-mă cu voi!

– Rory, vor fi doar părinții mei.

Și Pippa, Jamie și Donna, mama lui Jamie.

– Stiu. I-am cunoscut.

Așa e. La Revelionul de anul trecut, când împreună cu alți jucători au dormit pe podeaua din sufrageria părinților mei.

Pe de altă parte, părinții mei chiar cred că suntem împreună, iar, dacă Rory se apropie de familia mea, totul o să pară real. Asta în condițiile în care nici eu nu știu ce se întâmplă între noi.

– Pot să le spun că ești ocupat.

– Nu. Chiar vreau să-i văd. Îl plac pe tatăl tău și nu am apucat să vorbesc prea mult cu mama ta. Mi-ar plăcea să o cunosc mai bine. Asta e dorința mea.

– Poftim?

– Doar am câștigat.

Ochii îi scapără, ca și cum își reamintește cum a fost când i-am călărit fața.

– Am stabilit că, dacă o să câștig, pot să primesc orice vreau.

– Și asta vrei?

Dintre toate lucrurile pe care ar putea să le ceară?

– Da, asta vreau.

Are zâmbetul lui dulce și sunt uimită de cât de mult îmi place. Cât o să-i duc dorul când o să terminăm toată chestia asta!

„La naiba!"

Uneori, nu îl înțeleg deloc pe Rory, iar asta mă face să râd.

– Bine, Rory. Vrei să ni te alături la cină?

Un zâmbet larg apare pe fața lui chipeșă și am senzația că am câștigat ceva, pentru că ador expresia lui.

CAPITOLUL 36

Hazel

– Care e echipa de hochei de vis? îl întreabă tata pe Rory la cină.

Acesta îl privește cu o expresie serioasă, iar eu zâmbesc.

– Pot să aleg pe oricine?

– Oricine. Viu, mort sau fictiv.

Rory enumeră câțiva jucători de hochei și tata încuviințează.

– Tate Ward, adaugă Rory.

– Nu mă așteptam la asta, zice tata surprins.

– Are cea mai rapidă lovitură din istorie.

– Țin minte. Păcat că a jucat pentru Vancouver doar jumătate de sezon.

– Știu.

Rory observă paharul meu de apă gol și îl umple la loc, în timp ce îi ascultă pe tata și pe Jamie vorbind despre echipele lor de vis. După o clipă, își pune mâna caldă și greoaie pe coapsa mea.

Rory poartă un pulover bleumarin tricotat care se întinde pe umerii lui lați și pantaloni de costum care i se mulează pe coapse și fund. Cu excepția cinelor cu echipa, se îmbracă în haine sport, dar, în seara asta, s-a aranjat. Îmi dau seama că a făcut un efort, ceea ce mă emoționează. Și-a aranjat părul. Miroase frumos, proaspăt. E atât de frustrant de chipeș și încearcă să îmi impresioneze familia.

Pippa mă privește cu un zâmbet subtil, iar eu îmi mut privirea de la ea. Nu o să mai scap de ea dacă o să afle cum s-au schimbat lucrurile între mine și Rory și o să fie și mai greu să o conving că toată treaba asta e doar o șaradă.

– Ai jucat diferit, spune tata, și Rory își încordează mâna pe piciorul meu.

– Da.

– Nu este ceva rău. Acum, ești căpitan. E normal să ți se schimbe stilul.

– Crezi? întreabă Rory, iar tonul lui îmi frânge inima.

Din punctul meu de vedere, Rick Miller poate să ardă în iad. Însă zâmbetul încurajator pe care i-l aruncă tata dă laoparte furia mea protectoare și mă simt recunoscătoare.

Îmi pun mâna peste a lui Rory și îi zâmbesc când se uită la mine.

Băieții continuă să vorbească și mama îmi face semn, spunându-mi:

– Rory e foarte drăguț.

– Așa e.

Donna, mama lui Jamie, se apleacă spre mine cu un zâmbet cu subînțeles.

– Hazel, mereu am știut că o să fiți împreună. În liceu, Rory vorbea mereu despre meditatoarea lui.

Simt cum mă încing și îmi ascund zâmbetul. Am senzația că aici e locul lui, printre noi, și îmi place asta prea mult.

– E o partidă bună. Dar și tu ești, șoptește mama.

– Mulțumesc, mamă! Îți stă bine părul. Te-ai tuns?

Își duce o mână la păr și ridică din umeri.

– Am zis să încerc ceva nou.

– Îți stă foarte bine!

Încerc să îi întăresc încrederea în sine.

Dintr-odată, îmi aud numele.

– I-ai văzut apartamentul? îl întreabă Rory pe tata.

– Maghernița aia? Da, am văzut-o, pufnește tata.

Îi arunc o privire tăioasă și încerc să nu zâmbesc.

– Am cutii de pantofi mai mari decât apartamentul ei, adaugă mama.

– Ce să zic, foarte amuzant! exclam.

– Nu-mi vine să cred că o lăsați să stea acolo, le spune Rory părinților mei.

– Nimeni nu îi spune lui Hazel ce să facă, pufnește tata.

– De mică erai încăpățânată, zice mama.

– Mă scuzați, prefer să mă gândesc la mine ca fiind hotărâtă.

– Ești încăpățânată, subliniază Rory.

– Focalizată, ripostez eu.

Mă ia de umeri și îmi zâmbește.

– Toate astea sunt lucruri pe care le apreciez la tine, Hartley.

– Ce drăguț! exclamă Pippa, zâmbindu-ne.

Și-a scos telefonul și l-a îndreptat spre noi.

– Ne-ai pozat? o întreb, în timp ce Rory continuă să mă țină de umeri.

– Da. Acum, sărutați-vă!

– Pippa!

Chiar dacă zâmbesc, privirea pe care i-o arunc e tăioasă. Însă asta nu face decât să îi mărească zâmbetul.

– Haide, sărutați-vă! spune Donna.

Rory își plimbă mâna prin părul meu.

– Haide, Hartley, nu fi timidă!

Simt că obrajii îmi iau foc când toate privirile sunt îndreptate spre noi. Oamenii de la mesele vecine se uită și ei la noi, deoarece două dintre cele mai mari vedete de hochei din oraș și o muziciană sunt aici. Am emoții când mă uit la Rory.

– Haide, Hartley!

Mă mângâie pe față și îmi întoarce capul spre el. Mă privește cu o afecțiune atât de intensă, că inima mea riscă să explodeze.

– Prefă-te că mă placi!

Râd încet, apoi mă sărută. E un gest dulce, tandru și atent, ca și cum mă consideră prețioasă.

Când deschid ochii, îmi zâmbește și simt o emoție dulce care îmi spune că sunt terminată.

– Perfect, zice Pippa încet, uitându-se zâmbitoare la telefon.

De asta mă și temeam.

CAPITOLUL 37

Hazel

Când chelnerul începe să strângă masa, mă uit la farfuria mamei. Abia s-a atins de mâncare. Mi se pune un nod în gât și nu reușesc să trec peste, deși conversația curge.

– Rory, ce o să faci de Crăciun? întreabă Donna.

E începutul lui decembrie și prin oraș au început să apară decorațiunile de sărbători.

Inima îmi tresaltă. Încă nu am vorbit despre asta cu Rory, dar eu, Pippa și Jamie o să mergem în Silver Falls pentru câteva zile. Jamie va trebui să se întoarcă pentru meciul League Classic din ultima zi a anului. Și eu, de altfel, pentru că i-am promis lui Rory că o să merg cu el.

– Încă nu știu sigur, spune el.

Nu vorbește cu mama lui și bănuiesc că Rick Miller cel morocănos nu e genul de om căruia să îi placă să se îmbrace în Moș Crăciun.

Mama mă privește cu subînțeles, ca să îl invit.

Aici? De față cu toată lumea? Pulsul mi-o ia razna. Nu ar refuza, ba chiar ar profita de ocazie.

Inima îmi tresaltă când mi-l imaginez pe Rory petrecând timp cu familia mea, uitându-ne împreună la filme vechi și bând cidru de mere în timp ce punem ornamente cumpărate de părinții mei înainte să ne naștem.

Doar că n-am adus niciodată un tip acasă. Ar fi o premieră pentru mine. Dacă Rory ar veni acasă la mine de Crăciun, ar însemna ceva. Ne-am face amintiri împreună și ar reprezenta o altă legătură cu el, un alt lucru dificil la care ar trebui să renunț când o să se încheie aranjamentul nostru.

– Cum ți se pare înapoi în Vancouver? întreabă mama.

Sunt recunoscătoare că trecem la alt subiect.

– Îmi place la nebunie. Eu și Hazel am fost să alergăm în parcul Stanley, spune el și mă strânge de mână.

Mama oftează.

– Trebuie să mă reapuc de alergat. Iarna e greu să țin kilogramele departe, spune ea, ducându-și mâinile la talie.

Mă încordez și apare din nou durerea aia familiară pe care o simt de fiecare dată când o aud pe mama vorbind urât despre ea însăși. Kilogramele astea pe care spune că le-a pus pe ea nu sunt vizibile, dar știu că se cântărește în fiecare dimineață și ține un jurnal.

– Atunci, nu le ține la distanță! spun eu în glumă. De ce te forțezi să te încadrezi în ideea altcuiva despre cum ar trebui să arăți?

Așa cum se întâmplă mereu, cuvintele mele se lovesc de zidurile ei, ridicate de anii întregi în care cultura i-a alimentat convingerea despre cum ar trebui să arate o femeie.

– Cum o să ajungem acasă în Silver Falls, o să fac o detoxifiere.

Scrâșnesc din dinți. Simt privirea lui Rory ațintită asupra mea, dar continui să mă uit la masă. Sunt copleșită de emoții: frustrare că mama nu are încredere în ea, că nu e mulțumită de ea și jenă că Rory vede această fărâmă din viața mea personală. Încerc să ascund toate chestiile astea de el, dar nu reușesc.

– Lămâie, apă, miere și puțin piper. Trei zile cu astea și kilogramele se vor topi.

Urăsc să o aud vorbind așa. Mă uit la Pippa, care vorbește cu Donna.

– Mamă, nu e sănătos să faci asta! Ai nevoie de proteine, legume și carbohidrați. Ai nevoie de mâncare adevărată.

– Oamenii cavernelor puteau să stea zile întregi fără să mănânce. Ne prinde bine. Îmi resetează metabolismul, pufnește ea.

– Metabolismul tău nu are nici o problemă, insist eu. În plus, după ce o să reîncepi să mănânci mâncare reală, o să pui kilogramele la loc.

Tonul meu e tăios și sunt conștientă că Rory stă lângă mine și ne privește.

Chelnerul apare din nou la masa noastră.

– Vreti meniul cu desert?

– Nu, spune mama.

– Da, zic eu în același timp, uitându-mă la ea. Au tiramisù.

– Nu.

Face un semn cu mâinile ca și cum nu mai poate lua nici o gură.

În mintea mea, comand tiramisù. Comand toate porțiile de tiramisù și, când e adus, o oblig să îl mănânce și să îl savureze. Iar după spune: „Ai dreptate, Hazel. Îmi iubesc corpul așa cum e și merit să mănânc lucruri care mă fac fericită!“

– Bine. Atunci, ar fi bine să plecăm. Mâine trebuie să fiu la muncă devreme.

Mi-e jenă că Rory a fost martor la treaba asta. M-a văzut pierzându-mi cumpătul. Știe că pasiunea mea e să îi ajut pe oameni să se simtă bine în corpul lor, dar, cu toate astea, nu reușesc să-mi conving propria mamă să facă asta.

Cum o să am propriul studio dacă nu reușesc să o ajut tocmai pe persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume?

Rory se ridică de la masă și, când se întoarce chelnerița, o rog să aducă nota de plată.

– A fost achitată, îmi spune.

Rory trece pe lângă ea, ia loc și bunătatea lui face să dispară o parte din anxietatea pe care o simțeam.

– Rory!

– Hazel.

– Nu trebuia să plătești cina.

– A fost plăcerea mea. Apoi se întoarce spre părinții mei și le zâmbește. Mi-ar plăcea ca, data viitoare când treceți prin oraș, să veniți la un meci.

– Sigur că da.

Jamie îl invită mereu pe tata la meciuri, dar oferta lui Rory pare că i-a făcut lui tata anul mai bun. Își scoate telefonul și arată spre masa noastră.

– Haideți să facem toți o poză!

– O fac eu, zice mama repede.

– Putem s-o rugăm pe chelneriță.

– Nu, oricum nu vrea nimeni să-mi vadă ridurile pe lângă voi doi, zice ea, luând telefonul din mâna lui tata.

Replica ei mă lasă fără aer și fie o să urlu cât mă țin plămânii chiar aici, în mijlocul restaurantului, fie o să explodez într-un milion de particule de praf din cauza frustrării și a furiei pe care le simt. Nimic din ce i-am spus nu a avut vreodată vreun efect asupra ei.

Facem poza, iar zâmbetul meu e forțat, în ciuda îmbrățișării calde a lui Rory. Simt un nod în gât când plecăm. Afară, toți își iau rămas-bun și se îmbrățișează. Le urăm părinților mei drum bun, apoi o ia fiecare spre casă.

Îmi amintesc toată conversația cu mama și simt cum îmi pulsează furia și mă înțeapă ochii.

La naiba! O să plâng.

– Nu mă simt prea bine, ne vedem mâine! spun eu cu glas strident și încordat.

Nu mă uit la Rory, pentru că, dacă o s-o fac, o să vadă că sunt pe punctul de plânge și nu vreau asta. Nu plâng în fața tipilor. Nu îi las să vină la cină cu părinții mei. Nu îi las să doarmă peste noapte la mine și nici să mă vadă vulnerabilă.

Nu fac nimic din toate astea cu bărbații.

– Noapte bună! îi spun fără să îl privesc și plec.

O lacrimă mi se prelinge pe obraz și o șterg.

– Hazel.

Nu reușesc să respir bine și lacrimile stupide se revarsă din ochi când mă gândesc la mama și la cât de frustrată sunt din

cauza ei. A mea. Nu am reușit să o ajut și, prin urmare, se urăște. Își urăște corpul. Crede că nu e îndeajuns.

Iar eu arăt exact ca ea, deci ce spune asta despre mine? Că sunt frumoasă acum, dar n-o să mai fiu când o să am vârsta ei?

– *Hazel.*

Se așază în fața mea și mă prinde de brațe.

Numele meu răsună în aer și mă întreb dacă folosirea numelui de familie a fost modul lui de a fi jucăuș și de a menține un zid între noi, deoarece, în momentul de față, când am ochii roșii și umflați și îmi curge nasul, mă simt foarte expusă.

– Uită-te la mine!

– Nu.

Închid ochii.

– Ba da.

Spune asta cu atâta tandrețe și îmi ridică bărbia.

Deschid ochii și niciodată nu m-a privit așa cum o face acum, atât de îngrijorat și de atent, ca și cum ar exista riscul să mă sparg. Ca și cum e disperat să mă facă să mă simt mai bine.

Ca și cum îi pasă.

Poate de asta îi spun și eu pe numele de familie. Nu vreau să țin la el.

– Sunt bine.

– Spune-mi tot!

Tonul lui e blând, dar vorbele îmi zguduie determinarea. Încerc să țin zidul ridicat, dar el îl dărâmă cu sinceritatea lui și cu felul dulce de a fi.

Mă privește intens, apoi își pune mâna pe obrazul meu.

– Ce s-a întâmplat?

– E vorba despre mama. Spune niște lucruri oribile despre ea. Nu stă prea bine la capitolul încredere în sine.

– Cred că e dificil să vezi asta.

Ochii mi se încețoșează, dar clipesc, ca să dispară lacrimile.

– Urăsc faptul că societatea noastră a făcut-o să se simtă așa de oribil cu privire la propriul corp. Urăsc faptul că nu poate să trăiască pur și simplu împăcată cu corpul și cu fața pe care le are, fără să aibă impresia că trebuie să schimbe totul. Ce spune despre mine faptul că nu o pot ajuta?

Expresia lui Rory e îndurerată, atât de îngrijorată, că mi se strânge inima. Îmi șterge lacrimile.

– Vino aici! spune el încet și mă trage la pieptul lui. Mă mângâie pe păr, gest care mă calmează, în timp ce îi ascult

bătăile inimii. Nu e corect, adaugă el.

– Chiar nu e.

Mai curge o lacrimă, care e absorbită de tricoul lui. Mirosul lui e atât de liniștitor și bubuielile puternice din capul meu încep să se domolească.

– Aș vrea să mă pot întoarce în timp, ca să fiu prietena ei în adolescență. Ar deveni cea mai tare tipă din lume.

– Sunt convins de asta, spune el, odihnindu-și bărbia pe creștetul capului meu.

Dacă aș fi cunoscut-o atunci, aș fi convins-o că e îndeajuns.

– De asta spui toate chestiile alea când faci yoga? De asta vrei să creezi un spațiu în care toată lumea să se simtă în largul ei?

Încuviințez la pieptul lui.

– Îi place yoga, dar spune că nu e destul de slabă sau de tânără să facă asta. Susține că nimeni nu vrea s-o vadă în haine de yoga.

Vocea îmi tremură când mă străbate un alt fior de durere.

Nu vreau decât ca mama să se iubească la fel de mult cât o iubesc eu.

– Arăt exact ca ea, șoptesc, deși n-ar trebui.

Astfel de gânduri nu au de-a face cu chestia asta dintre mine și Rory.

Din exterior, par foarte încrezătoare. Faptul că am văzut cât de mult își urăște mama corpul nu a făcut decât să îmi întărească zidul, dar îndoielile tot se strecoară printre fisuri. Într-o zi, o să arăt ca mama. Oare o să mă iubesc atunci la fel cum o fac acum? Oare o persoană precum Rory o să mă mai considere frumoasă?

Connor n-a făcut-o, în condițiile în care aveam 19 ani. Ce o să se întâmple când o să împlinesc 60 de ani?

Rory mă privește și nu am mai văzut o asemenea grijă în ochii cuiva.

– Ești așa de frumoasă, că mă doare pieptul!

Inima îmi bate cu putere.

– Și chiar și când o să avem 100 de ani, o să flirtez cu tine ca să îți atrag atenția.

E amuzant cum știe exact ce să spună. Chiar dacă sunt doar cuvinte, reușesc să îmi vindece rănile din inimă. Stăm mult timp pe trotuar, îmbrățișați.

– Ești incredibilă la ce faci, îmi șoptește, iar cuvintele mi se imprimă în inimă, ajungându-mi în sânge. Mai încearcă cu ea, e posibil să te surprindă!

Înghit cu noduri și stau lipită de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

Îmi doresc așa de mult să îl cred.

CAPITOLUL 38

Hazel

– Mulțumesc că m-ai condus acasă! îi spun, în timp ce ne apropiem de apartament.

E o seară senină și se văd stelele.

Aștept să îmi spună să îl invit la mine. Nu știu ce o să zic de data asta.

– Hai să alergăm puțin! Are mâinile pe umerii mei și se apleacă spre mine. Nu mult, doar două străzi.

Pufnesc.

– Sau trei metri. Putem să alergăm până la colț și înapoi dacă vrei. Haide, Hartley! Se uită spre fereastra apartamentului meu. Mai ai geanta cu haine de sală pe care am lăsat-o alaltăieri? Nu ai ars-o?

– Încă n-am apucat, spun eu, dar nu râde, așa cum aș fi vrut.

Îmi aruncă din nou privirea aia pe care a avut-o când ne-am certat pe patinoar și a venit după mine și pe care a avut-o mai devreme în seara asta. De parcă are nevoie să fiu bine și ar face orice ca să îmi vindece suferința.

– De ce faci asta? îl întreb.

– Pentru că și tu ai făcut-o pentru mine. Hai să trecem împreună peste asta!

Mă sărută tandru și mă emoționez. Este atât de atent, atât de protector.

Simt înțepături în ochi, dar nu din aceleași motive ca înainte.

– Ce zici? șoptește.

– Bine.

– Așa te vreau!

Zece minute mai târziu, ieșim să alergăm. Afară e răcoare, iar orașul se liniștește. Alergăm pe străzi lăturalnice, până ajungem

la faleză. Cât alergăm, îmi amintesc ce a spus mama și ce am zis eu.

– Hartley, hai să facem un pariu! zice el după zece minute de tăcere. Alergăm pe trotuarul cu vedere spre golful englez, iar felinarele aruncă umbre pe fața lui. O *întrecere* prietenească, adaugă el, chestie care mă face să zâmbesc.

– Am mai auzit asta.

– Știu. Și ai pierdut. Chiar nasol.

– Mai taci!

Zâmbesc și uit de drama de la cină. Uit că am plâns în fața lui.

– Asta e ocazia ta să egalezi scorul.

Latura mea încăpățânată îmi spune să nu mușc momeala, dar latura mea competitivă vrea mai mult.

– Hai să ne întrecem până la semnul ăla!

În mod normal, e mai rapid decât mine, doar că azi e obosit de la antrenamente. Am șanse să îl învinge.

– Și dacă o să câștig?

Zâmbetul lui e arogant, dar privirea îi e sexy.

– O să-ți trimit mesaj cu ceva sexy.

Replica lui mă activează, dar mențin aparenta detașare.

– Serios?

– Da. Ceva care să îți țină de cald cât sunt plecat.

Echipa va fi în deplasări săptămânile următoare. Mii de imagini îmi apar în minte și zona dintre picioare îmi pulsează.

– Și dacă o să câștigi?

Urmează o clipă de tăcere și simt că nu am destul aer când îl privesc.

– O să te las să alegi orice vrei tu.

Inima îmi bate mai tare. Practic, se oferă să îmi trimită poze nud, așa că ar fi corect să îi trimit și eu. Ideea îmi provoacă fluturi în stomac.

– I-ai trimis vreodată lui McKinnon așa ceva? întreabă el încet.

– Mi-a cerut, dar am refuzat.

Îmi dau seama că nu aveam încredere în el. În adâncul sufletului, știam că ceva nu era în regulă. Poate nu știam că se vedea cu alte fete cât încă era cu mine, dar știam că nu eram o prioritate.

– Interesant, spune el, fixându-mă cu privirea.

– Da.

Înghit cu noduri, cutremurându-mă de emoție.

Ce aș putea să îi trimit? Mă gândesc la lenjeria care tot apare la ușa apartamentului meu și pe care o tot port. Lui Rory îi plac culorile mai șterse, pentru că tot ce îmi trimite e pastelat. Nuanțe șterse de roz, albastru, lavandă, verde mentă, crem. Ieri am primit un body din dantelă roz și am stat în fața oglinzii îmbrăcată în el și mângâind materialul.

Arătam foarte sexy. Asta aș purta.

Ideea îmi provoacă un fior de agitație. Când îl privesc, văd că se uită în continuare la mine cu o expresie curioasă, de parcă m-ar provoca, și simt fluturi în stomac.

Dacă o să facem asta, unul din noi o să primească o poză. O să pășim dincolo de teritoriul unei false relații. Asta am simțit că am făcut în seara asta.

– Hartley, facem asta doar dacă vrei și tu.

Mă străbate o senzație încăpățânată, competitivă și jucăușă. Vreau să câștig, dar, mai important de atât, vreau să văd ce o să îmi trimită.

Nu e o opțiune să pierd.

– Bine, pregătește-te să pierzi.

Îmi mușc buza de jos și Rory mă fixează cu privirea. Un zâmbet îi apare pe față și îl imit, deși o voce din mintea mea îmi spune că sunt naivă dacă am impresia că o să câștig.

– Ești pregătită?

Își îndoaie picioarele, pregătit să își ia avânt, iar eu îi imit postura.

– Da.

– Start!

Începem să alergăm și, cu toate că vreau să câștig, simt și bucurie, și amuzament. Înaintăm repede. Cineva se dă din calea noastră ca să ne facă loc.

– Scuze! strig eu peste umăr.

– Da, scuze! adaugă Rory amuzat.

Mai avem 30 de metri până la semn. Rory e puțin înaintea mea, așa că îmi iau avânt. Picioarele îmi ard și plămânii cer mai mult oxigen. Nu cred că sângele mi-a curs vreodată așa repede. Niciodată nu am alergat atât de rapid. Am senzația că zbor. Mă simt plină de culoare și lumină, iar, când Rory mă privește peste umăr cu zâmbetul lui perfect, știu că și el are senzația că zboară.

Suntem aproape de semn. La naiba! O să câștige, iar eu nu îmi permit să pierd. Nu având în vedere miza. Mă panichez. Observ nisipul de lângă noi și, cu toată energia pe care o mai am, îl împing.

Nu e un moment de care să fiu mândră, dar măcar o să aterizeze pe ceva moale și nu o să se rănească.

Mormăie surprins și se împleticește, dar nu cade, însă profit de moment ca să îl întrec. Alerg mai repede și ating semnul.

Când mă întorc, îl văd așezându-se pe nisip, gâfâind și râzând.

– Trișoareo! strigă el, dând nisipul laoparte.

Ce aproape a fost! De ce am fost de acord cu asta?

Pentru că Rory trezește în mine ceva care mă face să vreau să mă joc cu el. Știe exact pe ce butoane să apese.

Îi zâmbesc și întind mâna spre el, dar mă trage pe nisip. Sunt foarte recunoscătoare, pentru că asta chiar m-a făcut să mă simt mai bine. Sau poate faptul că sunt cu Rory are efectul ăsta.

Amândoi gâfâim și suntem transpirați, dar îi zâmbesc.

– Mulțumesc!

– Nu-mi mulțumi încă, n-ai văzut poza.

Râd și simt un fior de anticipare. În timp ce ne îndreptăm spre casă, mă gândesc la cină, când mama l-a întrebat pe Rory ce o să facă de sărbători.

– Deci, legat de mai devreme.

– Care parte?

– Partea cu Crăciunul.

Mă privește întrebător și zâmbește.

– Știu că probabil ai planuri, îi zic, în timp ce mă joc cu degetele.

– Nu am.

Mă privește cu interes și răbdare, de parcă sunt o pasăre temătoare și așteaptă să îmi fac curaj să aterizez pe mâna lui întinsă.

– Am înțeles.

Dumnezeule, de ce mi-e așa greu? Poate deoarece Connor mi-a lăsat impresia că eram sufocantă când încercam să îmi fac planuri cu el. Haide, Hazel, zi odată!

– Știu că e din scurt și poate nu mai sunt zboruri disponibile – nu știu de ce gândul ăsta mă întristează așa de mult – și patul din camera de oaspeți a părinților mei e mai rău decât patul meu vechi – ar putea să doarmă în patul dublu din camera mea, dar ar fi înghesuit, deși asta ar putea să fie sexy și ne-am face de cap – și probabil te-ai plictisi într-un orășel...

– Haide, Hartley, spune-o odată!

– Vrei să petreci Crăciunul în Silver Falls?

Inima îmi bate cu putere.

– Cu tine?

– Da, Rory, cu mine.

– Duci chestia cu relația la următorul nivel, nu crezi?

Simt un gol în stomac. Cred că asta fac. Bineînțeles că m-am lăsat dusă de val. Mai devreme, când m-a consolat, am crezut că... Nu știu ce am crezut.

– Ar părea ciudat dacă nu ai veni cu mine.

„Laș", îmi șoptește o voce.

Pulsul mi-o ia razna sub privirea lui.

– Ai dreptate, ar trebui să menținem aparențele.

Mă ia de umeri și mă lipește de el, moment în care mă relaxez.

– Poți să refuzi.

– Nu vreau. Acum, o să am ocazia să te văd deschizând cadourile pe care ți le-am luat.

– Cadouri? Mai multe?

I-am cumpărat deja câteva lucruri, dar nu eram sigură cum să deschid subiectul.

– Da. N-o să fie ciudat să îți dau lenjerie în fața părinților tăi, nu-i așa?

Izbucnesc în râs, disipând toată tensiunea de mai devreme.

– Nu, sunt sigură că ar fi în regulă și deloc ciudat.

– Minunat! Abia aștept!

Inima îmi bate cu putere. Știu că glumește cu privire la lenjerie, dar ideea că Rory o să stea în casa părinților mei și o să petreacă timp cu familia mea mă încântă.

CAPITOLUL 39

Rory

Mai târziu în aceeași săptămână, stau întins în patul meu din hotel și citesc schimbul de mesaje avut cu Hartley. Am jucat în New Jersey în seara asta și, când jucătorul de pe partea dreaptă a înscris după ce i-am pasat pucul, am simțit un alt fior de victorie.

Ar trebui să dorm sau să revizuiesc meciul pentru jocul de mâine, dar nu pot să mă gândesc decât la Hazel.

Se tot foia când m-a invitat să petrec Crăciunul cu ea. Avea emoții.

Degeaba încearcă să păstreze aparențele, când e clar că mă place. Încă nu e pregătită să recunoască asta, dar nu e nimic, sunt răbdător.

Citesc mesajele. Nu mi-a răspuns la linkul pe care i l-am trimis cu un studio de închiriat.

Ai văzut studioul pe care ți l-am trimis?

Tot scrie și șterge.

Da, mulțumesc!

Și?

Îmi trimite un emoji care ridică din umeri și mă încrunt.

E prea scump?

E scump, dar nu scandalos de scump.

E prea mare? Prea mic?

În descriere scrie că are două încăperi.

Nu, dimensiunea e bună.

Sunt confuz.

Hai să mergem să-l vedem când mă întorc acasă!

Nu cred că sunt pregătită.

Îmi amintesc ce a spus după cina cu familia ei, când plângea, despre faptul că, dacă nu a putut să își ajute mama, cum ar putea să ajute alți oameni. Simt o durere în piept. Vreau să rezolv situația asta pentru Hazel.

Ba ești pregătită, Hazel. Pippa ce părere are?

Nu prea vorbesc cu ea despre chestiile astea. E ocupată cu propria carieră.

Cred că ar trebui să vorbești cu ea despre asta și mai cred și că ești pregătită.

Faptul că Hazel mi-a împărtășit lucrurile astea trebuie să însemne ceva. Chestia asta dintre noi e posibil să însemne mai mult decât lasă să se înțeleagă.

Îmi apare din nou că scrie și șterge, apoi scrie din nou, până când, într-un final, îmi trimite un mesaj.

Dacă nu mă înșel, am câștigat un pariu.

Mă pufnește râsul. M-am gândit la asta toată săptămâna, iar pozele sunt pregătite, dar...

Voiam ca ea să le ceară. Voiam să văd o urmă de dorință din partea ei. Încă mă excit când îmi amintesc că a spus „Nu știam că poate fi așa", după ce am gustat-o de parcă viața mea depindea de asta.

Acum însă Hazel cere pozele. Îmi privesc telefonul zâmbind.

Ai trișat.

Acum, cine nu știe să piardă?

Îmbracă-te cu tricoul meu!

Dumnezeule, ador schimbul de replici dintre noi.

O să mă excite.

Ce ego ai, Miller.

Mă pufnește râsul. Aș vrea să fiu în patul ei și să o văd cum încearcă să nu zâmbească. Am avut meci miercuri, așa că nu am putut să particip la cursul ei de yoga online. Am senzația că nu am mai văzut-o de o eternitate.

Îmi apare poza cu ea. Stă cu spatele la oglinda din baie și se uită peste umăr, zâmbind. Se văd foarte clar literele mari de pe tricou. MILLER.

Mă cuprinde o satisfacție posesivă.

Mișto rău.

Te referi la mine sau la tricou?

Zâmbetul mi se lărgește și o senzație de căldură îmi cuprinde pieptul.

De ce nu ambele?

Simt un amestec de entuziasm și emoții în timp ce mă uit prin galeria cu poze. Deschid poza cu mine la bustul gol pe care mi-am făcut-o ieri în fața oglinzii. I-o trimit și îmi răspunde:

Uau!

Hartley, parcă țin minte că ai zis că nu am opt pătrățele.

Parcă o aud pufnind.

Nu-mi amintesc să fi spus așa ceva.

Aștept, zâmbind. Clar își amintește.

N-ai pic de rușine.

Zâmbetul mi se mărește.

Spune-o!

Urmează cea mai lungă pauză din lume și îmi trec nerăbdător mâna peste față.

Ai un corp incredibil. Ești fericit?

Zâmbesc larg și inspir adânc.

În după-amiaza următoare, sunt în avion cu restul echipei. În timp ce așteptăm decolarea, mă întreb dacă să îi trimit lui Hazel poza cu mine la bustul gol pe care mi-am făcut-o de dimineață.

Ward mă bate pe umăr când trece pe lângă mine și îmi pun telefonul deoparte.

– Ai făcut o treabă bună în seara asta, Miller, spune el zâmbind și mă îndrept.

Streicher, care stă cu telefonul în mână lângă mine, trage cu urechea.

– Mulțumesc, domnule antrenor!

– Nu știu ce faci, dar ține-o tot așa!

Ridică din sprâncene, apoi pleacă și îl urmăresc cu privirea.

Cu fiecare meci, vocea tatălui meu pare din ce în ce mai îndepărtată. A fost înlocuită de zâmbetul mândru al lui Hazel. În timpul meciurilor, mă uit la Ward, care stă pe bancă. Când pasez pucul și îi ajut pe alții să înscrie, are mereu aceeași expresie stoică și privirea îi licărește, ca și cum ar fi mulțumit.

– Nu ai venit la sală de dimineață, subliniază Streicher.

– Da. Am ieșit să alerg pe faleză.

Se încruntă, pentru că e ciudat să ratez un antrenament.

– De ce?

Îmi trec mâna prin păr. De dimineață m-am trezit cu un apel de la tata, dar am lăsat mesageria vocală să îl preia. Încă nu l-am ascultat.

– Uneori, Hazel mă ia să alergăm împreună și e plăcut. Îmi prinde bine să nu mă gândesc la hochei chiar tot timpul și doar să vorbim despre diverse.

– Ți-e dor de ea.

Mă gândesc la ultimele zile, la cât de des mi-a apărut în minte și la cât de des îmi vine să îi scriu. Abia aștept să o văd.

– Da, îmi e.

Streicher se întoarce din nou spre telefonul lui, iar eu citesc conversația cu Hazel. Înainte să mă gândesc prea mult la asta, îi trimit poza făcută de dimineață, când stăteam întins în pat.

Nu mă mai tachina, îmi răspunde imediat și izbucnesc în râs.

Jucătorii se uită la mine și tușesc, încercând să îmi controlez râsul.

E rândul tău, îi răspund, zâmbind ca un fraier.

Îmi trimite o poză. E în apartamentul ei, pe salteaua de yoga, cu picioarele apropiate, face stretching și zâmbește. Poartă o bluză largă și colanți, părul e prins într-o coadă și nu e machiată.

Inima îmi tresaltă. E superbă.

Nu la asta mă gândeam, dar ești adorabilă.

Analizez poza, disperat să observ tot ce ține de Hazel. Dragonul pe care i l-am luat e pe noptieră. Asta înseamnă că și ei îi e dor de mine? Patul ei pare imens și confortabil și abia aștept să mă întind în el.

Apoi mă uit din nou la Hazel. Bluza i-a alunecat de pe un umăr, dezvăluind o bretea de un mov șters.

E de la unul dintre sutienele pe care i le-am luat, ceea ce îmi oferă o satisfacție tipic masculină.

Hartley, porți cumva unul dintre sutienele de dantelă pe care ți le-am luat?

Da, îmi răspunde ea imediat.

CAPITOLUL 40

Hazel

Mă joc cu focul.

Voiam să fiu sigură că îmi vine bine, îl mint.

Închid ochii și îmi lipesc fruntea de pat.

Mai întâi a fost poza cu el din fața oglinzii, în care arăta arogant, sculptat și apetisant. M-am gândit la ea toată ziua. M-am gândit la ea când m-am trezit de dimineață, simțind o presiune între picioare, la muncă, în vreme ce încercam să mă concentrez, și în seara asta, în timpul meciului.

Nu mă pricep deloc la chestia asta cu relația falsă și nu îmi respect regula.

De fapt, nu o încalc, doar o fac mai maleabilă. O poză cu el la bustul gol nu înseamnă sex. Lenjeria frumoasă nu înseamnă sex. Deci e în regulă.

Deschid poza pe care tocmai mi-a trimis-o. Probabil a făcut-o de dimineață, pentru că e întins în patul de hotel, are părul ciufulit și pare somnoros. Lumina dimineții îi face ochii să licărească și zâmbește, ca și cum știe că m-am gândit la el. Cearșafurile sunt mototolite și practic îl aud cum a mormăit când s-a întins pe ele.

Genul ăsta de poze, în care arată foarte sexy, sunt periculoase. Nu pot să mă uit la ele, dar nici nu pot să îmi iau ochii de la ele. Simt, în adâncul meu, că se trezește la viață o nouă versiune a mea.

Și îți vine bine?

Da.

Vreau dovezi.

Fac ochii mari și simt fiori. Vrea încă o poză?

În nici un caz.

De ce îl porți?

Ți-am spus. În plus, e drăguț și mă face să mă simt sexy.

Însă nu e vorba doar despre asta. Mi-e dor de el. Mă simt mai aproape de Rory când port chestiile pe care mi le-a cumpărat.

Nu știu ce să fac în privința asta și nici cum se potrivește asta cu relația noastră falsă și cu regula mea.

Te rog, Hartley! Trimite-mi o poză! Te implor! Arată-mi!

Îmi țin respirația, apoi gâfâi și simt cum mi se încing pieptul și gâtul. Încep să pierd controlul asupra situației, dar disperarea din mesajele lui îmi topește determinarea.

O poză nu înseamnă nimic. Dețin în continuare controlul. Doar ne jucăm.

Râd amuzată. Nu îmi vine să cred că o să fac asta. Îmi dau bluza jos și mă întind în pat, apoi mă pregătesc să îmi fac o poză.

Nu mi se vede fața în ea, doar umărul, partea de sus a decolteului și părul întins pe pernă. Chiar și așa, e cea mai sexy poză pe care mi-am făcut-o vreodată. Simt o doză de ezitare, dar îmi imaginez expresia lui Rory când o să vadă poza – pupilele dilatate, maxilarul încordat – și i-o trimit.

Îmi răspunde imediat.

Dumnezeule, Hartley!

Zâmbesc și simt că fața îmi ia foc.

Seara următoare, primesc o altă poză.

E la bustul gol, în oglindă, purtând doar o pereche de boxeri negri. Mă uit la mușchii lui în formă de V din zona șoldurilor, la părul care dispare în boxeri și la brațele lui puternice. Zâmbește, pentru că e conștient de cât de sexy e.

Simt că mă excit și mă duc la șifonier, ca să scot un alt set de lenjerie: un sutien bleumarin cu chilot tanga asortat din dantelă și portjartier.

Îmi tot repet că e doar o poză. Îmi pozez spatele, cu părul care îmi cade pe un umăr și lăsând breteaua la vedere. Doar ne jucăm. Mereu le spun elevilor mei că merită să se simtă bine,

așa că de ce să n-o fac și eu? Faptul că îi trimit poze sexy lui Rory și că îl văd admirându-mi corpul mă face să mă simt sexy. Asta e tot.

Nu o să scap situația de sub control. Știu ce fac.

Pulsul mi-o ia razna când primesc răspunsul lui, care mă umple de plăcere.

La naiba, Hartley!

CAPITOLUL 41

Rory

Ai jucat bine în seara asta, îmi scrie Hazel o săptămâna mai târziu, când sunt la bar cu băieții și celebrăm victoria.

Ea și Pippa sunt plecate la Harrison Hot Springs pentru tot weekendul.

Am câștigat meciul din seara asta cu patru la zero și nici unul dintre goluri nu a fost al meu. Zâmbesc când mă uit la telefon. În fața mea e o halbă de bere pe jumătate goală, pe care mi-a adus-o Owens.

O bere nu o să îmi distrugă cariera, și e așa de bună. Așa de bună.

Te-ai uitat la meci?

Tot apare că îmi scrie și șterge și scrie din nou. Sper că se fâstâcește.

Aveam televizorul pornit pe fundal.

Zâmbetul mi se mărește.

Deci te-ai uitat la meci.

*

Dumnezeule, ce dor mi-e de ea! Penisul mi se întărește când mă gândesc la pozele pe care ni le-am tot trimis. Hazel cea

mereu cu garda sus îmi trimite instantanee cu ea îmbrăcată în lenjeria pe care i-am cumpărat-o. De fiecare dată când telefonul mă anunță că am primit un mesaj de la ea, mă excit.

Nu m-am mai masturbat așa mult din adolescență. Caut în mesaje poza pe care mi-a trimis-o de dimineață, cu chiloții crem din dantelă întinși pe șoldul ei, și îmi trec mâna peste față.

Hazel Hartley mă are la degetul mic și ador senzația asta.

Ceva de pe ecranul televizorului aflat în spatele barului îmi atrage atenție. E tata. E în studio, a fost invitat drept comentator. Apar imagini din timpul meciului nostru și simt o apăsare familiară. Arată imaginile cu mine pasând unui coechipier, care înscrie.

Schema aia a inclus tot ce ador la hochei: viteză, talent și noroc. Și muncă în echipă. A fost un gol plăcut.

„Ce risipă!"

Ăsta e titlul de pe ecran, în timp ce tata analizează schema.

Mă străbate un fior de durere. Sper că Hazel nu se uită la emisiune.

– Știu că e fiul meu, dar Rory Miller e o armă a echipei, iar Ward îl folosește ca să ajute alți jucători. Ward l-a numit pe Miller căpitan, dar îl pune să le dea pase celorlalți jucători de parcă sunt la tabăra de vară.

– Nu face asta! spune Streicher lângă mine, în timp ce se uită la telefonul lui și probabil îi scrie Pippei.

– Ce anume?

Arată spre televizor, apoi ni se intersectează privirile și are expresia lui serioasă.

– Nu te uita la prostia aia! Nu contează ce spun ceilalți. Nu sunt pe gheață cu noi.

– Dar are dreptate. Am fost adus în echipă ca să înscriu și să câștig meciuri.

Streicher mă privește îndelung și se încruntă.

– De ce nu-l lași pe Ward să decidă asta?

– Nu vreau decât să fiu un căpitan bun. Tu ce ai face dacă ai fi în locul meu?

Jamie ridică din umeri.

– Aș face orice crede Ward că e cel mai bine. Am încredere în el.

– Și eu, dar nu îl înțeleg.

Dorința de a-l face pe Ward mândru se lovește cap în cap cu nevoia mea de a obține aprobarea tatălui meu.

Streicher pufnește.

– Nici eu, dar cred că are un plan.

Îmi amintesc cum a fost în seara asta în timpul meciului, după pasa mea. Mi s-a intersectat privirea cu a lui Ward, care a încuviințat.

– Cum merg lucrurile cu Hazel? întreabă Streicher.

– Bine.

Foarte bine chiar. Mă gândesc la întrecerea noastră spre semnul de pe plajă, la cum m-a împins și cum pe mine m-a pufnit râsul. Mă gândesc la cum e să adorm lângă ea. La faptul că îmi trimite cele mai sexy poze pe care le-am văzut în viața mea.

Merge chiar prea bine. Mai bine decât mi-am imaginat vreodată. Nu e vorba doar despre pozele pe care ni le trimitem sau despre faptul că mă masturbez zilnic gândindu-mă la ea. E vorba despre faptul că mă gândesc la ea neîncetat și abia aștept să mă întorc acasă, la ea.

Atunci, am o revelație. Sentimentele mele pentru Hazel devin din ce în ce mai intense și nu am simțit niciodată asta. Însă totul poate să se termine într-o fracțiune de secundă. Doar pentru că încerc să nu fiu ca Rick Miller nu înseamnă că o să-mi și iasă.

– Încă vă prefaceți? mă întreabă Streicher, uitându-se la telefonul meu.

Mă uit la o poză cu Hazel făcută de dimineață. Poartă o căciulă și are obrajii și nasul rozalii de la frig. O căldură copleșitoare îmi cuprinde pieptul.

Revelația pe care o tot evit începe să îmi atragă atenția. Nu știu ce înseamnă toată treaba asta cu Hazel. Chestia asta dintre noi are în continuare un termen-limită.

– Nu știu.

Simt o apăsare în piept.

Streicher încuviințează, de parcă nu e surprins, și îmi vine să îl iau de cămașă și să îl zgâlțâi.

– De ce nu m-ai avertizat? îl întreb încet, ca să nu ne audă băieții.

– În legătură cu ce?

Mă gândesc la Hazel plângând în mijlocul străzii, după cina cu familia ei, și la durerea insuportabilă pe care am simțit-o când i-am văzut suferința și dezamăgirea. Mă gândesc la dorința de a repara lucrurile, de a face totul mai bine. Clatin din cap, pentru că nu îmi găsesc cuvintele.

– Că o să fie așa. Expir frustrat și mă uit la el. Cu ea e altfel.

– Foarte bine. I-ai zis asta și lui Hazel?

– Nu.

– O s-o faci?

– Nu știu. Dacă ea nu simte la fel, o să stric tot ce am construit. Pentru ea, e doar prefăcătorie.

Ne uităm la televizor pentru o clipă.

– Măcar oferă-i opțiunea să te refuze, în loc să o faci tu singur.

Se aude un fluier lung și, când ridic privirea, îl văd pe McKinnon stând lângă noi și uitându-se la televizor.

– Păcat, spune el, când pe ecran apar golurile înscrise sezonul ăsta, comparate cu cele din de anii trecuți. Poate, dacă te-ai antrena mai mult în loc să plângi și să te masturbezi la poze cu Hazel, nu ai mai cădea din top.

Dacă Hazel mi-ar spune așa ceva, aș râde, dar, cum e vorba despre fostul ei, care e un idiot, doar îl fixez cu privirea și simt cum clocotește în mine o furie teritorială.

– McKinnon, ai nevoie de ceva?

Streicher îi aruncă o privire rece, dar McKinnon îl ignoră, așezându-se pe scaunul din fața noastră.

– Nu. Dar înțeleg tentația.

Vorbește ca și cum ar fi beat. Slavă cerului că lui Ward i s-a făcut milă de mine și mi-a dat propria cameră de data asta.

– Ce vrei să spui?

Tonul lui Streicher e neutru și neimpresionat, dar Connor nu face decât să rânjească.

– Miller o să afle în curând. Adu-mi încă o bere, bine? îi spune unei chelnerițe.

Îmi strâng iritat pumnul, apoi îi arunc chelneriței o privire prin care îmi cer scuze.

– Mulțumesc! îi zic. McKinnon, fii și tu mai manierat! Nu face echipa să dea prost.

McKinnon pufnește, se sprijină de spătar și se holbează la fundul chelneriței.

– E în regulă. Mă place. Dacă le dai prea multă atenție, devin disperate. Apoi râgâie în pumn. Dar, dacă le lași să-și dorească mai mult, atunci fac eforturi ca să-ți atragă atenția. Se uită la mine, plin de ură. A funcționat cu Hazel.

Deși mă simt străbătut de o furie protectoare, îmi mențin expresia relaxată și amuzată.

– A mers mai departe și ar trebui s-o faci și tu. Devine cam tristă treaba asta.

Ce idiot!

McKinnon scâncește și scoate un zgomot exagerat de durere.

– Ce mă doare zona inghinală după meci! Voi avea nevoie să se ocupe Hazel de ea toată săptămâna.

Furia care îmi clocotește în vene dă pe dinafară și scrâșnesc așa de tare, că mă dor dinții.

– Ai grijă, McKinnon!

Zâmbetul lui larg se mărește și sângele îmi clocotește. Ce bine că Hazel nu e pe aici ca să îl audă.

Mă aplec, astfel încât să mă audă doar el și Streicher.

– Dacă o s-o faci să se simt incomod, o să te distrug.

Scrâșnesc din dinți. Niciodată nu am urât pe cineva așa cum îl urăsc pe tipul ăsta.

McKinnon face ochii mari, prefăcându-se speriat.

– Cineva a mușcat din momeală. Râde, iar sunetul îmi provoacă greață. Mereu ai plăcut-o pe iubita mea, nu-i așa?

Lovitura lui mă nimerește direct în piept și furia mă copleșește.

– Nu e iubita ta, șoptesc pe un ton tăios, ridicându-mă, cu pumnii încleștați. Hazel e a mea.

– După cum am mai spus, o să vezi tu, zice el cu superioritate.

Sunt la un pas de a-mi pierde controlul, așa că inspir adânc și mă uit în jur. Fac contact vizual cu Ward, care stă în cealaltă parte a barului, împreună cu ceilalți antrenori. Antrenorul portarilor vorbește, dar Ward ne privește cu interes.

Sunt căpitanul echipei și, dacă Hazel ar fi aici, m-ar încuraja să fiu bărbatul care crede Ward că pot să fiu.

– McKinnon, du-te să bei niște apă!

Îi spun noapte bună lui Streicher și acesta mă salută.

Când ajung la lift, inspir adânc, ca să mă liniștesc. Îl urăsc pe tipul ăla, dar chestia pe care am spus-o despre Hazel, cum că e a mea, a fost adevărată.

Recitesc mesajele și mă uit la toate pozele incredibile pe care mi le-a trimis în ultima săptămână. Corpul lui Hartley e de vis, cu forme voluptoase, decolteu, șolduri curbate. Până și clavicula ei e superbă. Are un pistrui fix deasupra sânului stâng, pe care vreau să îl ling de fiecare dată când primesc o poză în care e vizibil.

Însă ce mă excită e faptul că se simte sexy și dorită în timp ce face pozele astea. Îi mai trimit o poză, iar gândurile legate de McKinnon și tata dispar.

Răspunsul ei e imediat.

E o poză cu ea din față. Părul i se revarsă peste sâni și ea stă lungită pe burtă. I se vede curba fundului și mă simt cuprins de o dorință care mă întărește.

Asta e tot ce poți, Miller? ☹ *Chiar și cu toți mușchii tăi drăguți, încep să mă plictisesc.*

Zâmbetul mi se mărește. Nu știu dacă e de la cele două beri pe care le-am băut sau de la senzația de posesivitate care m-a cuprins în seara asta, dar simt dorința să duc lucrurile cu Hartley la următorul nivel.

Chiar dacă nu știe încă, Hazel Hartley e a mea și o să îi arăt asta.

CAPITOLUL 42

Hazel

Pozele au devenit mai indecente și am pierdut cu totul controlul asupra situației. Am devenit dependentă de cele trimise de Rory și de răspunsurile lui la pozele mele.

Hartley, m-am gândit la poza aia toată ziua.

Dumnezeule, cât de sexy ești.

Am terminat în duș gândindu-mă la asta, a zis despre o poză în care port un sutien de culoarea prunei și în care îmi etalez decolteul, după care mi-a trimis la rândul lui o poză cu el la bustul gol, în care zâmbește în timp ce erecția îi întinde materialul boxerilor.

Stau întinsă în patul de hotel, lângă Pippa, și trec de poza cu el ieșind de la duș, ud, cu prosopul legat în jurul taliei și conturul erecției vizibil. Trec și de poza pe care i-am trimis-o, cu mine întinsă în pat, purtând lenjerie crem din dantelă.

Primesc o notificare că am o poză nouă. E gol, ține un prosop în fața lui și îi sunt etalați toți mușchii de la șolduri și coapse. Pieptul îi e presărat cu picături de apă și simt un fior între coapse. Răspunsul e o poză cu mine întinsă pe burtă. Nu mi se

vede fața, doar decolteul și fundul, într-un chilot tanga care are nuanța ochilor lui.

Sunt entuziasmată când mă uit la poza aia și încerc să îmi opresc un zâmbet. Mă copleșește o senzație de căldură.

Îmi dau seama că ce se întâmplă e distractiv, palpitant și jucăuș. Niciodată nu am simțit asta cu privire la sex.

Pippa schimbă canalul pe conferința de presă de după meciul echipei Storm.

Fii băiat ascultător și scapă de prosop, îi scriu, apoi mă uit din nou la poza cu el proaspăt ieșit de la duș.

Iar acum îi cer mai mult. Incredibil.

„Ești într-o relație cu Hazel Hartley, fizioterapeută a echipei Storm", îi spune un reporter lui Rory.

Are părul încă ud de la duș, obrajii roșii după meci și zâmbește.

– Jamie Streicher o să fie în curând cumnatul ei. E posibil ca în viitorul acestei familii să aibă loc o altă nuntă?

Pippa mă ia de mână, iar eu îngheț.

– Da, e posibil.

Inima îmi sare în gât. Rory spune asta presei doar ca să pară un căpitan de încredere. Nu e real. Și dacă ar fi real, nimeni nu ar putea spune asta despre o fată cu care iese de numai câteva luni.

„Rory ar face-o", șoptește o voce din mintea mea.

E intens, impulsiv și mereu obține ce dorește. E mereu cu inima pe tavă.

Chiar dacă nu e real, zâmbesc când îi mai trimit o poză.

– Ai adus un încărcător? mă întreabă Pippa. L-am uitat pe al meu și mi se termină bateria.

– Am în geantă.

Se dă jos din pat și eu recitesc mesajele mele cu Rory. Vorbim zilnic, uneori ne trimitem poze. Ale lui sunt din deplasare și ale mele de la muncă, cu Pippa sau din apartament.

Avionul băieților o să aterizeze luni noaptea târziu, deci o să îl văd abia marți. Mă umezesc când mă gândesc că o să îl revăd în sfârșit, după două săptămâni în care ne-am torturat.

– Hazel.

Pippa stă lângă geanta mea, cu o expresie acuzatoare și un zâmbet larg. Se întinde și scoate un pumn de lenjerie din geantă.

Scâncesc vinovată.

– *Hazel!*

Mă pufnește râsul.

– Pleacă de acolo!

E surprinsă, dar în privire i se citește amuzamentul.

– De ce ți-ai luat o geantă întreagă de lenjerie pentru un weekend petrecut cu mine?

– N-am nici un motiv anume, spun eu, mutându-mi privirea de la ea.

– Și toate sunt chestii de calitate, subliniază ea după ce începe să se uite printre ele.

Mă duc și îi iau lenjeria din mână, apoi o bag în geantă, în timp ce ea se așază zâmbitoare pe pat.

– Rory ți-a cumpărat-o, nu-i așa?

Simt că fața îmi ia foc și ridic din umeri.

– Da, și?

– Interesant.

Mă fixează cu privirea.

– Ce e?

– Interesant.

Simt că mă pufnește râsul și încă sunt roșie în obraji.

– Pippa!

– E foarte, foarte interesant.

Îmi încrucișez brațele la piept. Cred că zâmbesc.

– Haide, spune ce vrei să spui!

– Ai zis că e o relație falsă.

Simt un nod în gât și clipesc foarte repede.

– Chiar e.

– Atunci de ce îți cumpără lenjerie scumpă, pe care nu o s-o vadă nimeni altcineva?

Nu am nici o explicație plauzibilă, așa că tac.

– Hazel! Vă faceți cumva de cap?

– Nu știu. Oarecum. Nu chiar. Mai doarme la mine. Ne-am făcut de cap, dar nu m-a lăsat să-l ating, și ne trimitem poze.

Nu sună prea bine când spun asta cu voce tare.

Pippa se uită la mine de parcă tocmai i-am zis că există unicorni.

– Ce fel de poze?

– Sexy, recunosc eu, cu glas sugrumat.

Pipa izbucnește în râs.

– Știam eu că îl placi.

– Nu știu.

Inima îmi bate cu putere și mă forțez să ridic din umeri.

– Îl placi, recunoaște!

– Bine, îl plac.

Gata, am spus-o. Mi se pun noduri în gât. Trebuie să preiau din nou controlul asupra acestei situații, care oricum are o dată de expirare.

– Îl plac, repet, mușcându-mi buza de jos.

– De ce o spui de parcă e ceva rău?

Am un milion de răspunsuri pe care nu pot să le spun cu voce tare. Pentru că poate să aibă pe oricine, așa că de ce m-ar alege pe mine? Pentru că aștept să treacă noutatea relației și să se plictisească.

Pentru că sunt o tipă obișnuită, iar tipii ca Rory Miller sunt extraordinari.

– L-am invitat acasă de Crăciun. Însă nu pot să folosesc asta ca scuză pentru cadourile pe care i le-am luat, deoarece am făcut asta înainte să îl întreb dacă o să vină. De obicei, nu fac genul ăsta de lucruri, adaug.

Privirea Pippei e tandră și atentă. O iubesc atât de mult pentru că nu mă judecă deloc, dar, în același timp, simt că poate să vadă adânc în mine.

– Dar dacă ai face? Nu vrei mai mult?

M-am gândit la ce a spus Rory la conferința de presă de după meci și că nu părea să mintă. Dacă e să nu mă mai iau în considerație ce s-a întâmplat cu McKinnon, când sunt cu Rory totul se leagă firesc.

Ba nu, e chiar mai mult de atât. E incredibil.

Nu îi răspund Pippei, dar îmi vede expresia.

– S-a potrivit perfect cu noi la cină, îi zic. Mă gândesc la conversațiile dintre el și tata și la cât de în largul lui se simțea. Familia lui nu e ca a noastră.

Pippa îmi zâmbește, ca și cum știe ceva ce eu nu știu.

– M-am întristat după și am început să plâng pe stradă, în fața lui.

– De ce? întreabă ea surprinsă.

Simt un nod de rușine și de îngrijorare în gât.

– Din cauza mamei și a chestiilor pe care le spunea.

Pippa încuviințează.

Mă gândesc la ce a spus Rory, că ar trebui să vorbesc cu Pippa despre asta, și îmi ridic genunchii la piept, jucându-mă cu telefonul.

– Asta e de presupus că e chemarea mea, să-i ajut pe oameni să se simtă bine în pielea lor.

Pippa oftează.

– Convingerile astea au fost adevărul ei toată viața. E nevoie de timp pentru schimbare și nu știm ce se întâmplă în mintea ei. Mă strânge de genunchi/ Continuă să fii locul sigur la care poate să vină! O să te anunțe când o să fie pregătită.

Încuviințez și îmi mut privirea, în timp ce lacrimile îmi înțeapă ochii.

– Când ai devenit atât de înțeleaptă?

Pippa râde, iar eu îi zâmbesc.

– Te iubesc!

– Și eu te iubesc!

Apoi ne rezemăm de tăblie și ne uităm la *Domnișoare de onoare*. Pe la jumătatea filmului, mi se aprinde ecranul.

E un mesaj de la Rory. Fac ochii mari, pentru că e un filmuleț. Chestia asta dintre noi a escaladat la clipuri video. În prima imagine apare în camera lui de hotel, la bustul gol. Mă cuprinde adrenalina și sunt foarte curioasă să văd ce mi-a trimis.

– Ce ai acolo? mă întreabă Pippa la ureche și tresar, încercând să ascund telefonul.

Însă zâmbetul ei îmi spune că știe exact ce e.

– Nimic, îi răspund eu pe un ton sugrumat.

Sunt convinsă că arăt vinovată.

Pippa ridică din sprâncene.

– Deci acum îți trimite filmulețe?

– Nu. De fapt, nu știu. Da.

– O să te uiți?

Dumnezeule, cât îmi doresc să o fac!

– E ciudat, îi zic, arătând spre ea.

– O să ies la o plimbare.

– Nu, Pippa! spun eu amuzată. Nu pot. Toate celulele din corp mă imploră să mă uit la clip. Dacă o să mă uit, e posibil să-mi placă prea mult.

Privirea i se luminează și încuviințează, râzând de mine.

– Și e posibil să-i trimiți și tu unul?

– Nu.

Ba da. Exact asta e posibil să fac.

La naiba, chestia asta dintre noi a întrecut orice limită. Nu mai are nimic fals, lucru care mă face să intru în panică și să arunc telefonul spre Pippa.

– Ia-l!

– Nu o să mă uit eu la filmare!

– Nu asta vreau, dar ține-mi tu telefonul. Măcar până ajungem mâine acasă. Mă gândesc prea mult la el. Recitesc convorbirile în fiecare zi. Mă uit la toate pozele pe care mi le-a trimis și mă gândesc la ele tot restul zilei. Vreau să-mi limpezesc mintea și să reușesc să controlez situația asta din nou. Te rog eu, ia-mi telefonul!

Pulsul mi-o ia razna și mă gândesc la cum am alergat cu Rory prin parcul Stanley, râzând. Ar fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, după care s-ar plictisi de mine și aș rămâne doar cu amintiri frumoase și cu un dulap plin cu lenjerie.

– Te rog eu, Pippa!

Îmi pune telefonul pe modul avion, după care îl ascunde, și petrecem restul serii uitându-ne la film și mâncând gustări din minibar.

Apoi stau trează până dimineață și mă gândesc la ce e în filmulețul ăla.

CAPITOLUL 43

Rory

În seara următoare, sunt la aeroport și mă uit încruntat și agitat la telefon.

– Miller!

Ward privește când la fața mea, când la telefon.

– Hei, domnule antrenor.

– Aseară a fost totul în regulă?

– Da, zic eu, deși simt un junghi în stomac.

Se referă la situația de la bar cu McKinnon, nu la faptul că i-am trimis lui Hazel un filmuleț cu mine masturbându-mă și gemându-i numele, la care ea nu mi-a răspuns nici acum.

La naiba!

Ward continuă să mă privească, de parcă ar vrea să îmi citească gândurile.

– Ușa mea ți-e mereu deschisă, spune într-un final, apoi se duce la locul lui.

Mă uit din nou la telefon și la conversația cu Hazel. Am făcut un gest stupid. Am mers prea departe. Îmi imaginez expresia oripilată și dezgustată a lui Hazel și mormăi, apoi mă întorc spre fereastră și mă uit în gol.

O să petrecem Crăciunul împreună. Lucrurile mergeau așa de bine, dar am stricat totul pentru că m-am simțit posesiv și excitat.

– Uite unde era mica mea rază de soare! Owens se așază lângă mine, cu un roman mare de fantezie în mână. Tresare însă când îmi vede expresia. Cineva e morocănos. După ce aterizăm, o să te duci direct la Hazel, ca să te facă să te simți mai bine?

Ăsta era planul, dar tăcerea ei îmi trimite un mesaj foarte clar: „Miller, n-ai decât să te duci naibii".

Mâine o să îmi cer scuze și o să continuăm să ne prefacem, dar, pentru moment, o să îi ofer spațiu.

– Nu, nu merg la ea.

Îmi pun telefonul pe modul avion și îl arunc în geantă, în timp ce simt o apăsare în piept.

CAPITOLUL 44

Hazel

Când ajung acasă după weekendul petrecut cu Pippa, singurul meu gând e să mă uit la clipul cu Rory, în timp ce mă mângâi. Urc repede scările până la etajul trei, cu cheile în mână, dar, când ajung pe palierul meu, văd un colet pe jos, sprijinit de ușa mea.

Simt fluturi în stomac și zâmbesc. Altul? Probabil și el e la fel de dependent de pozele astea ca mine.

După ce intru în apartament, deschid coletul entuziasmată, dar, când văd ce e înăuntru, sunt dezgustată.

O ridic și pufnesc. Până acum, Rory a ales lenjerie delicată, transparentă și din dantelă. Totul a fost de calitate și atent croit dintr-un material moale, care e incredibil pe piele.

Prostia pe care o țin în mână pare că o să se destrame în orice clipă.

E neagră, cu bretele și mă derutează. Nu știu pe unde vine capul și pe unde ar trebui să bag picioarele.

– Ce naiba?

E așa urâtă. Arată ca o pânză de păianjen. Cum ar trebui s-o port? Izbucnesc în râs, apoi îi fac o poză.

Miller, nu știu ce să zic de asta. Ar trebui să vină cu un manual de instrucțiuni.

CAPITOLUL 45

Rory

– Încotro? întreabă șoferul când mă urc în taxi, în aeroportul din Vancouver.

Îi spun adresa mea și mergem în tăcere, în timp ce mă uit pe geam.

Evenimentul caritabil de patinaj e mâine. Oare o să mai vină și Hazel, după clipul pe care i l-am trimis? Deși nu ar recunoaște niciodată, știu că e mândră de faptul că a învățat să patineze. Dezamăgirea pe care o simt se intensifică.

Telefonul mă anunță că am primit un mesaj de la ea. Pulsul mi-o ia razna când îl scot din buzunar, pentru că mă aștept la ce e mai rău. Mă aștept să îmi spună că s-a terminat între noi sau că nu mai vrea să vorbească cu mine.

Doar că dau de o încâlceală de fâșii negre întinse pe pătura ei. Sau poate sunt șireturi. Privesc poza confuz.

„Miller, nu știu ce să zic de asta. Ar trebui să vină cu manual de instrucțiuni."

– Ce?

Măresc poza ca să citesc eticheta, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

Nu sunt șireturi, e lenjerie, dar nu cumpărată de mine.

„O să vezi tu", a zis McKinnon ieri.

Simt cum mă cuprinde gelozia. Idiotul ăla i-a trimis lenjerie. Acum, regret că nu i-am dat una aseară.

O să îl omor.

Dar, mai întâi, o să mă asigur că Hazel știe exact cine i-a trimis-o.

– Schimbare de plan. O să mergem acasă la iubita mea, îi spun șoferului.

Îi dau adresa lui Hazel și îmi încrucișez brațele la piept, cuprins de gelozie și de o izbucnire de posesivitate.

Hazel e *a mea.*

CAPITOLUL 46

Hazel

„Clipul ăsta e pentru iubita mea, Hazel Hartley, la care m-am gândit foarte mult în ultimele săptămâni", spune Rory pe un ton care îmi dă fiori.

Mă sprijin de tăblie și rămân fără aer când îi văd penisul erect. În clipa aia, înțeleg de ce Rory e așa arogant.

Are un penis perfect, lung și gros, cu un cap umflat, în jurul căruia îmi imaginez cum ar fi să îmi înfășor buzele. Îmi lipesc strâns coapsele. Bărbatul ăsta e definiția virilității, cu abdomenul lui sculptat, brațele lucrate și mâna mare cu care se ține de baza penisului.

Rory Miller știe cum să mă excite.

E doar o chestiune de timp până o să facem sex și simt fiori când mă gândesc la cum o să fie când o să mă pătrundă. La cum o să fie să îl simt pe mine, la intrarea în mine, înainte să alunece înăuntru și să mă întindă în cel mai amețitor mod posibil, cu penisul lui gros. Încă sunt îmbrăcată, dar simt că hainele sunt mult prea strâmte în vreme ce îl urmăresc în camera de hotel slab luminată.

„Și de care mi-e foarte, foarte dor", continuă el cu un zâmbet subtil, în timp ce se mângâie.

Îmi imaginez cum mi-aș plimba limba peste penisul lui, în timp ce el ar privi fascinat. Simt cum zona dintre coapse mi se încălzește și sfârcurile mi se întăresc.

„Și cu care abia aștept să fac sex."

Se mișcă atât de lent. Oare face asta ca să mă scoată din minți? Sau poate pentru că așa l-aș mângâia și eu, ținându-l la limita plăcerii, până când n-ar mai suporta?

Simt că mă ud și îmi plimb mâna peste coapse. În clipa în care Rory o să ajungă acasă, o să sar pe el.

„Stai un pic, cât îmi pun o poză cu mine la care să mă uit", zice el, în timp ce se uită la ceva din spatele telefonului.

Izbucnesc în râs și mă acaparează niște senzații drăguțe când face cu ochiul. Sunt singură în apartamentul meu și zâmbesc la ecranul telefonului ca o fraieră.

Aș vrea să fie aici, pe patul meu, ca să vadă cât de mult îmi place ce mi-a trimis. Îmi plimb mâna peste dantela moale a chiloților. Sunt încinsă și udă, ca să nu mai zic de fiorul care mă străbate când pun presiune pe clitoris. Îmi opresc un geamăt, în timp ce Rory se mângâie într-un ritm care mă scoate din minți.

Își dă capul pe spate, închide ochii și continuă să se mângâie.

„Mă gândesc în fiecare moment la gustul tău."

Și eu.

Mă străbate un fior și fac un cerc delicat peste materialul umed, tresărind. O să am un orgasm așa puternic.

Se mângâie mai repede, moment în care mâinile și picioarele îmi sunt cuprinse de căldură și îmi mișc degetele mai repede, ținând pasul cu el.

„O să mai facem chestia asta. O să am un orgasm așa puternic, Hazel."

Îmi scapă un geamăt și îmi arcuiesc șoldurile, în timp ce mă mângâi peste dantelă. Îmi doresc ca în locul mâinii mele să fie a lui și eu să fiu cea care îi mângâie penisul.

Dacă mi-a trimis clipul ăsta ca să mă împingă dincolo de limită și să mă forțeze să recunosc că vreau să mă culc cu el, a funcționat.

Îl aud cum geme și are o expresie delicios de serioasă, în timp ce toți mușchii i se încordează și își întețește mișcările.

„O să termin", șoptește și își dă capul pe spate.

Toate senzațiile din corpul meu se intensifică și simt plăcere când îi văd expresia încordată.

Rory masturbându-se e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată. Simt cum o senzație insistentă de plăcere se strânge între coapsele mele. Sunt atât de aproape.

Deschide ochii și se uită direct în camera video, apoi îmi aruncă un zâmbet arogant și împinge telefonul cu mâna liberă.

„La naiba, iubito!" șuieră el.

Îl ascult în timp ce se atinge.

Îl ascult doar, nu îl văd. Nu îmi vine să cred. Chiar a...

Ce nemernic! A făcut asta dinadins, ca să mă tachineze, să mă excite și să îl doresc și mai mult. Aproape urlu de frustrare. Sunt prea excitată, disperată și udă.

Trebuie să ajung la orgasm. Și tot nu l-am văzut pe Rory terminând, chestie care mă irită.

Închid ochii și îmi imaginez ce voiam să văd în filmuleț. Îmi imaginez penisul lui pulsând, abdomenul încordându-se și sperma revărsându-i-se peste abdomen. Îmi imaginez cum încearcă să își revină și îmi aruncă o privire satisfăcută și încețoșată, cam ca atunci când i-am călărit fața.

Presiunea se intensifică și sunt la un pas să termin....

Aud o bătaie la ușă și mă opresc.

– Hazel, strigă Rory de pe partea cealaltă. Deschide ușa!

CAPITOLUL 47

Hazel

Mă uit pe vizor și îl văd cu brațele încrucișate și cu o expresie criminală.

Inima începe să îmi bată cu putere, dar deschid ușa.

– Salut! Mi se face pielea de găină când își plimbă privirea peste corpul meu. Pare furios. Nu mi-a plăcut ultima chestie pe care mi-ai trimis-o și nu am de gând să o port.

– Foarte bine. Are o expresie furtunoasă, iar în ochi îi strălucește o furie posesivă. Pentru că nu eu ți-am trimis prostia aia.

– Poftim?

Simt fluturi în stomac când ni se intersectează privirile și văd furia care îi strălucește în ochi.

– Atunci, cine a cumpărat-o?

– McKinnon.

– *Poftim?*

Stomacul mi se întoarce pe dos și îmi vine să vomit.

– Ești bine? Mă prinde de brațe și mă privește îngrijorat. Ce pot să fac ca să te simți mai bine?

Sunt scârbită de ce a făcut Connor, dar corpul meu încă tânjește după Rory.

– Sunt bine. Faptul că ești aici mă ajută.

Rory închide ochii și expiră greoi.

– Hartley, sunt foarte gelos și simt că fac ceva stupid.

O plăcere perversă mă străbate și îmi mușc buza de jos.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi să-ți trimit un clip cu mine masturbându-mă. Îmi pare rău!

Își mută privirea de la mine. Are aceeași remușcare pe care o avea și când mi-a făcut cadou weekendul cu Pippa.

– Am mers prea departe.

Îl privesc confuză, după care îmi dau seama că nu i-am răspuns. El mi-a trimis filmulețul, iar eu am dispărut.

– Nu ți-am răspuns. La naiba!

Dumnezeule, Hazel! Evident că are impresia că a mers prea departe.

– Dacă vrei, putem să revenim la cum erau lucrurile înainte.

Sinceritatea cu care mă privește mă termină. Nu pot să cred că l-am considerat vreodată pe Rory Miller un nemernic, pentru că nu e.

– Abia acum m-am uitat la clip, spun eu, în timp ce îmi lipesc coapsele.

Încă sunt udă.

Mă fixează cu privirea și mă strânge de umeri.

– Serios. Nu ai mers prea departe.

Nu reușesc să respir până la capăt în timp ce ne privim.

– Doi ani te-am văzut cu idiotul ăla. Urăsc faptul că încă are impresia că ești a lui.

– Dar nu sunt.

Deja nu mai știu ce se întâmplă între noi, dar vreau să îi demonstrez că McKinnon nu mai înseamnă nimic pentru mine.

Când mă gândesc la prietenia stranie care s-a legat între noi și flirtatul care face totul mai distractiv, îmi dau seama că lucrurile cu Rory sunt foarte diferite de ce am avut cu Connor.

Mi se face pielea de găină. Ultimele două săptămâni, care au fost presărate cu poze și mesaje senzuale, m-au împins la limita excitării, iar acum am de gând să fac ceva în privința asta.

Trebuie să fac ceva în privința asta.

Mă ridic pe vârfuri și îl sărut. Îmi pun mâna pe pieptul lui și îl mângâi ușor în dreptul inimii, în timp ce îl ghidez spre pat.

– Ia loc și închide ochii! îi spun, când ajungem la pat.

Arată ca și cum abia reușește să se țină în frâu, dar îmi aruncă un zâmbet amuzat și în ochi îi revine licărirea jucăușă.

– De ce?

– Fă ce ți-am spus! O să fii fericit că ai făcut-o.

Inspiră adânc și zâmbește, apoi se așază pe marginea patului și închide ochii, rezemându-se în coate. Iau din șifonier setul preferat cumpărat de el, unul din dantelă roz, transparent, delicat și moale, cu bretele subțiri.

Mă dezbrac și îmi pun body-ul. Mă simt ireal în el. Are mărimea perfectă, ca și cum a fost făcut special pentru mine.

– Nu trage cu ochiul!

Mă întorc și își odihnește bărbia în palmă, privirea lui fiind arzătoare și intensă.

– Nu o fac, spune el, în timp ce îmi admiră corpul.

Simt că mi se face pielea de găină. Pe măsură ce mă apropii, mă trage între picioarele lui. Își plimbă mâinile peste șoldurile mele, apoi le lasă să alunece în body și pe fund, iar eu îmi înfig degetele în părul lui.

Nu știu de ce e așa de important pentru mine să îi ofer alinare și încerc să nu mă gândesc la asta prea mult. Nu mă mai gândesc la regula mea și la semnificația momentului. Nu o încalc. Nu am de gând să mă atașez emoțional. Doar îmi dau voie să mă bucur de clipa asta cu un tip cu care știu că o să mă distrez.

– Mi-a fost dor de tine, îmi șoptește în timp ce își lipește fruntea de abdomenul meu. Ție ți-a fost dor de mine, Hazel?

– Da.

Deși n-ar fi trebuit.

Mă sărută pe abdomen și își ridică privirea spre mine.

– Bun.

Apoi mă trage în poala lui. Cu o mână mă ține de coapsă, iar cu cealaltă îmi mângâie spatele, spre fund, spre fâșiile de satin. Mă prind de el și îi observ expresia plină de admirație pasională pe care o are în timp ce mă mângâie.

Faptul că o vedetă de hochei mă privește așa are un efect incredibil asupra încrederii în mine.

– Setul ăsta a fost o idee bună, spune el încet, în timp ce se joacă cu breteaua și mă mângâie pe decolteu.

Sfârcurile întărite se lipesc de materialul subțire. Îl sărut pe gât și începutul lui de barbă mă înțeapă.

– Ai gusturi bune.

Mă privește cu subînțeles, de parcă are un secret.

– Știu.

Îl trag spre mine, ca să mă sărute, și scot un geamăt când mă explorează și îmi revendică gura.

– E mai bine acum? șoptesc între săruturi.

– Nu chiar.

Mă lipește și mai tare de el și îi simt erecția lungă și tare.

Rămân fără aer și simt o fierbințeală în vintre. Îi iau mâna și i-o pun pe un sân, îndemnându-l să continue. Mă încordez când atinge vârful întărit și se joacă cu el, înnebunindu-mă.

– Sânii tăi sunt superbi, spune el privind admirativ.

Râd, deși mă zvârcolesc de dorință.

– Dar acum? îl întreb din nou, înăbușindu-mi un scâncet în timp ce el îmi tachinează sfârcurile. Ești mai bine?

– Nu.

– Atunci, spune-mi, Rory, ce te-ar face să te simți mai bine?

Nu știu de ce mă port așa și încerc să aflu ce l-ar satisface.

Mâna îi alunecă între picioarele mele și scot un geamăt când degetele lui îmi freacă ușor clitorisul peste dantelă.

– Hartley, ești așa de udă.

CAPITOLUL 48

Hazel

Încerc să îmi opresc un geamăt în timp ce mă mângâie exact cum am nevoie. Fața mea e îngropată în gâtul lui. Îi inspir parfumul, în timp ce îmi provoacă valuri peste valuri de plăcere.

– Mai ești gelos?

Vocea mea e doar o șoaptă când degetele îi alunecă sub material și gemetele ni se amestecă în vreme ce îmi mângâie clitorisul.

– Dumnezeule!

Plăcerea se intensifică sub atingerea lui și mă apropii cu pași repezi de orgasm.

Scoate un geamăt jos, în timp ce continuă să deseneze cercuri ferme în jurul zonei mele sensibile, exact cum îmi place și mie să mă ating. Nu știu de unde știe asta.

– Chestia asta mă ajută, spune el.

– Mă bucur. Atunci, continuă! îi spun, în timp ce îl sărut pe maxilar.

Își dă tricoul jos, îmi zâmbește, apoi continuă să mă mângâie.

– Să ai ceva frumos cu care să-ți desfeți privirea în timp ce-ți provoc orgasm.

E așa sigur pe el, dar asta doar mă excită și mai mult. Presiunea e din ce în ce mai mare.

– Dar un singur lucru o să ajute cu adevărat, șoptește el.

Degetele îi alunecă în mine și corpul mi se aprinde. Nu sunt în stare să gândesc, să vorbesc. Nu pot decât să îl privesc în ochi în timp ce mă pătrunde cu degetele, fără să îi dea corpului meu timp să se acomodeze.

Scot un geamăt, în timp ce trupul mi-e străbătut de fiori.

Nu e tandru și îmi place asta. Îmi privește reacția și știu că s-ar opri la orice semn de durere sau disconfort, dar ăsta e ultimul lucru pe care îl vreau.

Îmi doresc să continue. Îi ador expresia, de parcă a simțit pentru prima oară cum e să dețină controlul și vrea mai mult.

– E bine?

– Da. Faptul că Rory mă ține pe genunchi și îmi face ce vrea mă umple de plăcere. Fă ce vrei, Rory!

Mormăie și mă fixează cu privirea.

– Exact asta vreau. Vreau să te țin aici.

Privirea îi coboară spre locul în care degetele lui mă pătrund, atingând o parte din mine la care nu am putut niciodată să ajung.

– Ador când ești o fată bună pentru mine.

Plăcerea se dezlănțuie în mine și scrâșnesc din dinți. Cred că ăsta e fetișul meu: să îl privesc pe Rory cum face ce vrea cu mine.

– Ești aproape.

– Ba nu. Sunt, dar cât de departe pot să îl împing? Ultima oară doar ai avut noroc.

Își înfige mâna în părul meu, moment în care iau foc. Nu mă doare deloc, dar, având în vedere forța lui, mărimea și privirea concentrată, mesajul e clar.

– Nu o să pleci nicăieri, spune, în timp ce își plimbă privirea peste mine de parcă începe să piardă din control. O să stai în poala mea și o să termini pe degetele mele, așa cum mi-am tot imaginat în ultimele săptămâni.

Expresia lui Rory e fascinată și curioasă, de parcă s-a surprins singur. Are pupilele dilatate și buzele curbate într-un zâmbet reticent, care îmi dă de înțeles că îi place foarte mult ce se întâmplă.

Zâmbetul i se mărește când mă încordez în jurul lui.

– Așa mă gândeam și eu.

Sunt obișnuită să dețin mereu controlul. Mereu. Dar îmi place ce se întâmplă acum, cum mă ține în poală și mă pătrunde cu degetele, în timp ce urc pe culmile plăcerii. Mă trage din nou de păr, expunându-mi gâtul, și zâmbetul i se mărește.

– O, nu, sper că nu o să ai orgasm, nu? mă întreabă el pe un ton plin de tachinare.

Abia reușesc să clatin din cap, în timp ce îl privesc în ochi.

– Pentru că nu faci asta când ești cu un tip, nu-i așa?

Așa e.

Dau să închid ochii, dar mă strânge mai tare de păr.

– Deschide ochii și uită-te la mine!

Penisul lui de oțel mă împunge în șold.

– Mă înnebunești, Hartley.

Își îndoaie degetele și găsește punctul din mine care mă face să îmi pierd mințile. Îmi înfig unghiile în pectoralii lui în timp ce mă străbat valuri de plăcere.

– Îmi place cum încerci să te împotrivești, îmi spune la ureche, mușcând zona sensibilă dintre gât și umăr. Habar n-ai de câte ori m-am gândit la asta când mă meditai.

Îmi opresc un geamăt și îmi imaginez cum ar fi fost să facem asta în bibliotecă, eu încercând să fiu tăcută, în timp ce degetele lui mă pătrund și mă întind. Presiunea se intensifică și încep să tremur, lipită de el.

– Nu te opri! îi șoptesc în umăr, în timp ce îmi mângâie punctul G.

Orgasmul se apropie cu pași repezi.

– Dumnezeule, Hartley, aveam atâta nevoie de asta.

Mă încordez în jurul degetelor lui. Mă trage mai tare de păr, cât să îl privesc în ochi, în timp ce afișează zâmbetul ăla obraznic și atotștiutor, și începe să îmi mângâie clitorisul.

Nu mai pot să mă țin în frâu.

Orgasmul mă lovește cu putere, începețoșându-mi vederea și cuprinzându-mi tot corpul. Șoptesc cuvinte precum „te rog", „da", „Rory" și „Dumnezeule", în timp ce privește cum mă destram pe genunchiul lui, tremurând și scâncind de plăcere. Continuă să îmi mângâie punctul G în timp ce îmi îngrop fața în umărul lui. Aud cât de udă sunt în vreme ce mă pătrunde iar și iar.

Când mă las moale pe el, gâfâind, mă sărută pe tâmplă, pe ureche, pe gât și pe obraz. Îmi îndrept fața spre el. Mă simt amețită și epuizată, în cel mai bun mod posibil, și îmi zâmbește.

– Bravo mie! spune el, la care râd.

– Ce arogant ești!

– Exact.

Își ridică mâna și își suge degetele, mormăind de plăcere, moment în care mă străbate un alt val de pasiune. Simt cum îi pulsează penisul lipit de șoldul meu.

Dumnezeule, n-ar trebui să fie atât de sexy, dar ador să văd cât de mult îi place gustul meu.

– Care e poziția ta preferată, Rory? îi șoptesc, plimbându-mi buzele peste gâtul lui.

Dorința mea cea mai mare e să îl văd pierzându-și controlul. Îmi pun mâna pe penisul lui și îl aud cum geme când îl mângâi peste pantaloni.

– Cea care te face să ai cel mai puternic orgasm.

– Bun răspuns.

Începe distracția. Mă așez mai bine în poala lui, călărindu-l, și îi arunc un zâmbet reținut, în timp ce îl împing în pat. Penisul lui mă atinge între picioare. Îmi place expresia lui torturată.

– Dar nu o să facem asta în seara asta, adaugă.

Inspiră adânc, apoi se uită la decolteul meu și la materialul umed dintre picioare.

Mă aplec și îl sărut pe piept, în timp ce îi susțin privirea.

– Dar vreau.

Mă frec de erecția lui și simt cum mă excit din nou.

Ceva din privirea lui îmi dă de înțeles că îmi ascunde ceva. E ceva vulnerabil.

– Unde e graba?

Mă opresc. E a doua oară când îi ofer ocazia să facem sex și el mă refuză. M-aș simți respinsă dacă nu i-aș vedea expresia. Arată ca și cum o să își piardă controlul în câteva secunde. În plus, erecția lui spune altă poveste.

Își dorește asta. Atunci, de ce se ține în frâu? Nu știu cum se încadrează asta în povestea pe care mi-am tot spus-o despre Rory, cum că ar fi interesat doar de vânătoare.

Tipii nu reacționează așa. Ce se întâmplă nu are sens.

Își pune mâinile pe șoldurile mele, îmi zâmbește și, în clipa aia, am o revelație.

Trage de timp pentru că i-am spus că nu mă culc cu tipi decât o singură dată.

Nu știu ce înseamnă asta în mintea lui. Nu pot să mă gândesc la ce vrea, pentru că o să îmi vină idei.

Poate e mai bine să nu facem sex. Rory are mai multe de oferit decât credeam și, dacă o să fac sex cu el, e posibil să mă îndrăgostesc și nu îmi permit așa ceva. Oricum, asta a început deja să se întâmple, pentru că am dorința de a fi persoana iubitoare și încurajatoare de care are nevoie în viața lui.

Ar fi foarte rău dacă m-aș îndrăgosti de Rory Miller. M-ar distruge.

Însă merită lucruri bune și îmi doresc să îi fac pe plac, așa că îmi plimb degetele peste pieptul și abdomenul lui, peste mușchii în formă de V, din ce în ce mai aproape de talia pantalonilor.

– Atunci, ce vrei? De ce ai nevoie? îl întreb, în timp ce îl sărut pe gât.

Gâfâie și înghite în sec.

– Ce fantezii ai avut cât ai fost plecat?

Închide ochii și, când îi deschide din nou, privirea lui mă sfredelește.

– Cu tine stând întinsă pe marginea patului, în timp ce te pătrund până în gât.

Sunetul pe care îl scot e de dorință pură.

– Atunci, îndeplinește-ți dorința, Rory!

CAPITOLUL 49

Rory

– În sfârșit, spune Hazel când îmi dau jos pantalonii și boxerii și îmi eliberez penisul, care e tare și umed.

Tot corpul îmi e încordat de la anticipare. Hazel mi-a spus să îmi îndeplinesc dorința și impulsul de a face sex cu ea m-a întărit așa tare, că mă doare. Mă chinuiesc să găsesc un motiv pentru care să nu facem amândoi ce ne dorim.

Însă toate gândurile se opresc în clipa când își înfășoară mâna în jurul penisului meu.

– E superb, șoptește, îngenunchind pe pat și mângâindu-mă.

– Da?

Îmi înfig mâinile în părul ei. Faptul că tocmai Hazel, care are mereu replicile tăioase la ea, îmi complimentează penisul îmi dă fiori.

– Da.

Zâmbește în timp ce îl mângâie, apoi se apleacă să lingă umezeala de pe vârf, moment în care mă străbate un fior de dorință.

– La naiba, Hazel!

Nici nu am cuvinte să îi spun că abia pot să mă controlez, dar, cumva, știe. Îmi zâmbește cu subînțeles și se așază pe spate, iar capul îi atârnă dincolo de marginea patului.

Nu o să supraviețuiesc.

– Ei bine? Ce aștepți...

Geme când îmi împing penisul între buzele ei roz.

– O, da!

La naiba! Chiar dacă a trecut mult timp de când am fost cu o femeie, știu că, de obicei, nu e așa bine. Buzele i se întind când o penetrez adânc, lent și cu atenție, apoi mă retrag. Limba ei atinge toate zonele sensibile și mă înfior.

E așa bine. Gura ei e raiul pentru mine. Nu sunt în stare să leg două gânduri.

Mă sprijin de pat, lângă ea, pentru echilibru. Fiecare penetrare mă duce mai aproape de orgasm.

Hazel, care nici nu se uita la mine, nici nu mă plăcea, acum geme în jurul penisului meu.

– Ce fată bună, mă lași să-ți penetrez gura.

Duc mâna liberă între coapsele ei și simt cât de udă e. Își ridică șoldurile, în căutare de fricțiune, și zâmbesc. O pătrund cu degetele și geme în jurul penisului meu, iar eu îmi încordez abdomenul.

– Da, de asta am nevoie, Hazel, îi șoptesc, în timp ce o pătrund cu degetele în același ritm în care îi penetrez gura.

Geme în jurul meu și scot un sunet adânc și gutural de agonie și plăcere. Mă simt animalic. Toate instinctele mele primare și posesive apar la suprafață. Își pune mâna pe baza penisului și mă mângâie, iar eu mă concentrez pe felul în care i se întind buzele în jurul meu. Sunt prea mare pentru gura ei și conștientizarea acestui lucru declanșează un alt val de căldură.

Dumnezeule, sunt atât de aproape deja.

Încerc să încetinesc, dar nevoia disperată de a termina mă face să întețesc ritmul. Hazel simte că mă țin în frâu și suge cu putere. Scot un geamăt disperat și mă aplec peste ea. Găsesc punctul sensibil din ea și mă concentrez pe el, ceea ce o face să se încordeze.

Presiunea de la baza spatelui se extinde și tremur de la nevoia de a termina. Penetrările devin sacadate.

– Pot să termin pe sânii tăi? Te rog?

– Da, geme ea, iar mintea îmi explodează.

În timp ce o privesc cum stă întinsă sub mine, ca o zeiță, mă retrag din gura ei și mă mângâi. Valuri de plăcere mă copleșesc, îmi inundă sângele și termin pe sânii perfecți ai lui Hazel. Sunt tot încordat în timp ce pulsez și dorința radiază prin mine. Văd stele care explodează în fața ochilor. E cel mai puternic orgasm pe care l-am avut vreodată.

Creierul meu primar adoră cum arată ea acoperită cu sperma mea. Simt o satisfacție aparte. Hazel e a mea. Doar a mea. Poartă lenjeria pe care i-am cumpărat-o eu.

Mă așez peste ea și îi revendic gura. Limba i se împletește cu a mea. Îmi vine o idee perversă, depravată, și nu reușesc să o țin doar pentru mine.

– Iei anticoncepționale? o întreb.

– Am sterilet.

Îmi pun mâna pe pieptul ei și îmi trec degetele prin propria mea eliberare, apoi, în timp ce îi susțin privirea, o pătrund cu ele.

Închide ochii și un sunet disperat îi evadează de pe buze.

– Acum, e mai bine, îi șoptesc.

O senzație fierbinte și disperată mă cuprinde și îmi îndoi degetele, atingându-i punctul G. Îi admir fața marcată de excitare.

– La naiba! gâfâie ea, încordându-se.

Sunt controlat de nevoia de a o face a mea. Geme încă o dată în timp ce o penetrez cu degetele. Își înfige unghiile în bicepșii mei, iar eu zâmbesc satisfăcut.

Face ochii mari și simt cum pulsează în jurul degetelor mele.

– Nu mi s-a mai întâmplat, spune ea, în timp ce mă strânge mai tare de braț.

O să termine din nou. Anticiparea îmi face pielea de găină.

– Încă unul?

Încuviințează, se încordează și toate instinctele mi se ascut. Schimb poziția mâinii, astfel încât clitorisul ei să se frece de palmă. Asta era. Își dă capul pe spate și buzele i se despart. O penetrez repede și se încordează. Tot spune „Da, Rory", „Dumnezeule, e așa de bine" și „Așa, iubitule". Simt că am luat foc.

Sunt dependent de a-i oferi plăcere lui Hazel.

Îmi călărește palma și privirea îi devine disperată.

– Sărută-mă! mă imploră, iar buzele ni se ciocnesc.

Îmi geme pe limbă, îmi udă mâna și încetinesc mișcările când simt că începe să se liniștească.

– Ce a fost asta, Rory? A fost atât de....

Nu termină propoziția.

– Știu.

Înghit cu noduri și capul îmi pulsează. Simt deja cum somnolența de după orgasm îmi acaparează corpul.

După ce ne curățăm, Hazel se ghemuiește la pieptul meu în pat. Capul ei e pe pieptul meu, părul ei pe pielea mea și parfumul ei în nările mele.

– Noapte bună! șoptește.

– Noapte bună! îi răspund, sărutând-o pe creștet.

Vrea să spun mai mult. Nu știam că pot simți așa ceva. Nu pare o simplă distracție. Pare o...

Nu sunt pregătit să mă gândesc la asta. Nu când există riscul ca ea să nu simtă la fel.

Așa că stau întins în pat și sper că și ea simte ce simt și eu.

CAPITOLUL 50

Hazel

În ziua următoare, ajung la arenă mai devreme, pentru evenimentul caritabil de la patinoar. Mă așez aproape de intrare, unde o să mă întâlnesc cu Rory după ce o să termine antrenamentul.

Simt fluturi în stomac pentru că urmează să îl văd. Rory, cu care nu trebuia să îmi fac de cap pentru că toată treaba asta e de dragul aparențelor, e bărbatul la care am ajuns să mă gândesc întruna.

Îmi sună telefonul în buzunarul gecii și mă readuce în prezent.

E un mesaj de la una dintre elevele mele, Laura. Mi-a trimis un link către un studio de închiriat, pentru că i-am împărtășit visul meu.

„Proprietarul e un prieten de familie care locuiește în Iran. O să se întoarcă de sărbători și vrea să închirieze locul cât mai repede", mi-a scris.

Deschid linkul. E un studio cu două camere de mărime decentă, o intrare spațioasă și trei încăperi mai mici, dintre care două pot fi folosite pentru fizioterapie sau masaj. Chiria e mare, dar locația e minunată, aproape de Skytrain. E o clădire nouă, deci probabil oferă acces excelentă.

Interesant! Un loc ca ăsta o să se dea repede.

Dar sunt pregătită? Simt o urmă de reticență.

Îmi sună telefonul și inima îmi tresaltă când văd numele de pe ecran.

– Bună, mamă!

– Bună, draga mea! E un moment prost? mă întreabă ea pe un ton cald.

– Niciodată nu e. Mă pregătesc pentru un eveniment caritabil de patinat cu echipa, dar mai e până atunci.

– Patinat?

Mă uit la gheață, pe care angajații tocmai o pregătesc, și zâmbesc.

– Da. Rory m-a învățat să patinez.

Iar mâine după-amiază, în ajunul Crăciunului, o să mergem să petrecem sărbătorile cu familia mea. Sunt topită după el.

Mama încuviințează.

– Pozele cu voi doi de la cină sunt așa de drăguțe.

Se referă la cina de familie. Stomacul mi se întoarce pe dos când îmi amintesc ce au spus Rory și Pippa. Știu că trebuie să deschid subiectul și nu pot să îl tot evit.

„Continuă să fii spațiul ei sigur unde poate să se întoarcă“, a zis Pippa.

– Mi-ar fi plăcut să fac o poză cu tine, mărturisesc eu.

Mama pufnește.

– Facem data viitoare, după ce o să scap de kilogramele de sărbători.

Nu ar trebui să fiu surprinsă, dar, de fiecare dată când spune astfel de lucruri, simt cum inima mi se frânge. Cuvintele mi se blochează în gât, dar le forțez să iasă.

– Nu-mi place când faci comentarii despre diete și slăbit.

– Draga mea, spui asta pentru că ești slabă.

Încerc să îmi păstrez calmul.

– Ba nu. Ești frumoasă și mi-e greu să aud cum te insulți.

– Ce mare lucru că vreau să ies mai mult la alergat? Mă simt mai bine când sunt slabă.

– La asta mă și refeream. Vreau să te simți incredibil, indiferent de cum arăți. Mamă, ai atâtea calități! Ești amuzantă, deșteaptă și o mamă incredibilă. Nici unul dintre lucrurile astea nu are de-a face cu greutatea ta. E în regulă că vrei să fii slabă, dar, și dacă nu ești, asta nu schimbă faptul că ești în continuare frumoasă și minunată. Nu spune nimic și încerc să trec de reticența pe care o simt și să mă conectez la cele mai vulnerabile laturi ale mele. Te iubesc! Și vreau să te iubești la fel de mult cât te iubim. Vreau să mergi la cursuri de dans și să simți aceeași bucurie pe care o simțeai...

– Cursuri de dans?

Tonul ei încordat îmi întoarce stomacul pe dos.

– E un studio de dans în Evergreen. În fiecare seară de joi au cursuri pentru adulți.

Mama pufnește, ceea ce mă termină.

– Ca să port colanți și toată lumea să se holbeze la mine?

– Oamenii poartă haine normale de sport. Fac exerciții de balet pe muzică pop.

Vocea mea devine din ce în ce mai slabă, pentru că știu că ce fac nu are rezultatul scontat.

– Mereu vorbești despre cum suntem șefii propriului nostru corp, zice ea cu glas tăios. Așa că lasă-mă să spun ce vreau despre mine!

Închid gura și între noi se lasă tăcerea.

– Ar trebui să plec, spune ea.

– Bine. Pa! Te iubesc!

– Și eu. Pa!

Convorbirea se termină și eu rămân privind în gol. Am dat greș. Din nou.

– Hei!

Tresar când îl văd pe Rory lângă mine, în tricoul lui Storm și cu patine. Mă relaxez.

– Salutare!

Arată spre telefonul din mâna mea.

– E totul în regulă?

Cum nu îi răspund imediat, se așază lângă mine și mă ia de umeri. Mă topesc în atingerea lui.

– Am vorbit cu mama.

– Da?

Mă privește îngrijorat.

– Ne-am certat din nou.

– Îmi pare rău, Hartley!

Expiră greoi, cu o expresie îndurerată, ca și cum durerea mea e durerea lui. Deși sunt supărată după conversația cu mama și nu știu care e situația cu Rory, privirea lui îmi face inima să tresalte.

Mă sărută plin de afecțiune și toate grijile legate de mama dispar. Sunt învăluită de parfumul lui proaspăt și zâmbesc.

– Mereu mă faci să mă simt mai bine, îi șoptesc.

– Mă bucur.

Zâmbește, moment în care mă îndrăgostesc și mai mult de el.

Îmi amintesc de mesajul primit mai devreme.

– O elevă mi-a trimis asta.

Deschid linkul și îi dau telefonul.

– E mai drăguț decât studioul pe care îl văzusem eu.

– Și mai scump.

– Iar locația e mai bună. E mai aproape de apartamentul tău și de al meu.

Simt fiori. Nu ar trebui să conteze faptul că apartamentul lui Rory e aproape de spațiul ăsta – nici măcar n-am văzut locul – dar, în adâncul sufletului, contează. Îmi place că se gândește la detaliile astea, chiar dacă eu nu sunt hotărâtă.

– Nu știu ce să zic.

– Am înțeles. Nu știu cât contează, dar eu cred că ar trebui să vizitezi locul. Nu îți iei nici un angajament dacă te duci doar să vezi spațiul. Putem să mergem împreună, îmi zice, cu zâmbetul pe buze.

Îmi imaginez cum mergem să vedem apartamentul împreună, iar imaginea asta face totul mai puțin terifiant.

– O să mă gândesc.

– Bine, îmi zice, făcându-mi cu ochiul. Se uită spre locul pe unde copiii, părinții și jucătorii intră pe gheață. Ești pregătită să le arăți ce ai învățat, Hartley?

– Știi bine că da.

Apoi îi observ zâmbetul, care îmi dă de înțeles că a făcut ceva rău.

– Ce e cu privirea asta?

– Am atârnat lenjeria aia ca pânza de păianjen pe dulapul lui McKinnon din vestiar.

Izbucnesc în râs atât de tare, că oamenii se întorc spre noi, apoi îmi duc mâna la gură.

– Mă mir că ai reușit să faci asta.

O cam făcuse bucăți.

Ochii îi licăresc în timp ce leagă șireturile patinelor. Când se ridică și îmi întinde mâna, îl urmez fără ezitare.

CAPITOLUL 51

Hazel

O jumătate de oră mai târziu, patinez. De fiecare mână mă ține câte un copil, în timp ce Rory patinează cu spatele în fața noastră. În cealaltă parte a gheții, Jamie îi învață pe copii cum să păzească poarta folosind o minge de plastic, în timp ce Pippa face poze. Muzica răsună în difuzoare și toată lumea pare să se distreze de minune.

– Încercați să-mi furați iubita? îi întreabă Rory pe băieții care mă țin de mână, iar aceștia chicotesc.

Are zâmbetul lui de „Hazel e drăguță", care mă face foarte fericită.

Copiii vor să patineze cu Rory, așa că mă duc spre margine și îl privesc cum îi pune să țină crosa de hochei în timp ce îi trage pe gheață. E incredibil de simpatic cum râde și îi tachinează.

Ar fi un tată bun, complet diferit de propriul lui tată. Ideea de a avea copii care seamănă cu Rory îmi dă fiori. Ar fi mereu puși pe șotii, ar avea ochii albaștri și inimi de aur. Mi-l imaginez

alergându-i prin casa noastră, jucându-se cu ei, iar asta mă umple de afecțiune.

Casa *noastră?* Dumnezeule! Oare mă gândesc la copiii noștri?

Niciodată nu m-am gândit că aș vrea copii. Ideea părea așa de îndepărtată și, având în vedere tipii cu care ieșeam, părea imposibil de îndeplinit.

Simt din nou o emoție în piept. Nu ar trebui să mă gândesc la Rory în postura de tată, e un drum periculos.

Cineva îmi atrage privirea și încerc să nu mă strâmb. Connor e pe gheață și face poze cu părinții, în timp ce femeia cu care a venit se uită la el. Are păr blond cârlionțat, un zâmbet luminos și poartă tricou cu numele lui. Când un copil îi pune o întrebare, se apleacă să îi răspundă și are zâmbetul blând.

Pare drăguță. Oare știe cât de nașpa e Connor?

Încep să se audă clopoței și copiii se înghesuie spre intrare, unde apare Alexei îmbrăcat în costum de Moș Crăciun. Hayden e îmbrăcat în elf și apare în spatele lui. Copiii își pierd cumpătul când Hayden scoate cadouri din sacul mare și roșu al lui Alexei.

Darcy patinează cu un zâmbet timid și mă bucur când se așază lângă mine și mă îmbrățișează.

– Mă bucur să te văd! Nu știam că ești în oraș. A venit și Kit cu tine?

Uneori, mai vin și jucători de la alte echipe la astfel de evenimente.

– E acolo.

Mi-l arată. E îmbrăcat în ren și îi ajută pe Hayden și pe Alexei.

– Are ruj pe vârful nasului?

Ea râde.

– A trebuit să improvizăm pe ultima sută de metri. Hayden nu ne anunță niciodată din timp când are idei de astea.

– O să stai aici de Crăciun?

Îmi amintesc că Hayden a pomenit că Darcy e din Vancouver, ca el.

– Da. Au jucat cu Seattle aseară, deci Kit o să stea în seara asta aici, ca să ne vedem cu familia mea, apoi o să plece în Ontario de Crăciun. Seattle e la două ore de mers cu mașina de Vancouver. Eu și Hayden probabil o să petrecem cea mai mare parte din pauză jucând Legend of Zelda, cum făceam pe vremuri. Atunci jucam cu orele. Kit ne ascundea controlerele,

ca să mai și învățăm. Abia aștept să petrec timp cu el. Nu apucăm să-l vedem destul în timpul sezonului.

Mă gândesc din nou la faptul că Rory o să vină acasă la mine de Crăciun. Mă bucur că l-am invitat. În nici un caz nu aveam de gând să îl las să stea aici singur.

– Tu și Kit sunteți împreună din studenție, nu-i așa?

– Din prima săptămână de școală. Parcă a trecut o eternitate. Dar alteori am impresia că abia ieri ne-am întâlnit.

În timp ce vorbește, se uită la Kit și la Hayden, care patinează. Hayden îi zâmbește, iar ea îi face cu mâna.

O analizez pentru o clipă. Niciodată nu am văzut-o fără Hayden și Kit în apropiere, dar cred că e timidă. Felul prietenos de a fi al lui Hayden îi face însă pe oameni să se simtă în largul lor și cred că, atunci când e în preajma lui, iese din carapace.

– Ai ieșit vreodată cu Hayden? o întreb, pentru că sunt băgăcioasă de fel.

Darcy face ochii mari.

– Nu, *nu,* în nici un caz. Lui îi plac supermodelele înalte, brunete, iar eu sunt fata care are o diplomă în matematică. Râde din nou, își dă ochii peste cap, apoi face o pauză mică și se încruntă.

– Credeam că o să mă invite la întâlnire în prima săptămână de școală, dar... Mă rog, după cum am spus, nu sunt genul lui. Tipii precum Kit sunt de mine.

Ridic dintr-o sprânceană, pentru că nu asta am întrebat-o. Acum sunt însă foarte curioasă, dar se oprește.

– Și îl iubesc pe Kit. Da, sigur, e greu ca întreaga mea viață să se învârtă în jurul lui. Da, uneori pare că suntem colegi de apartament, dar ne cunoaștem atât de bine și nu îmi imaginez viața fără el.

Răspunsul ei mi se pare ciudat, de parcă evită să spună ce vrea de fapt.

– Cred că asta se întâmplă când ești cu cineva de șapte ani. E în regulă. Hai că am bătut câmpii. Poți să spui și tu ceva acum, ca să nu devină ciudată atmosfera?

Mă pufnește râsul, pentru că Darcy e adorabilă, deși ce a spus m-a îngrijorat puțin.

– Despre ce vrei să vorbim?

– Despre tine și Rory. Vreau să aflu toate detaliile. Serios. Vreau să știu tot. Hazel, viața mea este plictisitoare. Trăiesc prin tine.

Îmi amintesc cum am călărit mâna lui Rory seara trecută. Clar nu pot să îi povestesc asta, deși sunt sigură că ar aprecia.

– E foarte distractiv. E diferit de cum credeam că e.

– Se uită la tine de parcă ești desertul pe care se pregătește să-l devoreze.

Fața îmi ia foc.

– Bucură-te de ce aveți! Asta e partea distractivă, când nu vă mai săturați unul de celălalt.

Mă gândesc la faptul că etapa asta ar putea să se termine și mă doare când mi-l imaginez pe Rory privindu-mă dezinteresat. Înainte, tachinările lui mă iritau, dar acum le-aș duce dorul.

Un amestec de roșu și verde se oprește brusc în fața noastră, aruncând cu gheață în panouri.

– Vai, vino aici!

Darcy se întinde și își plimbă mâna peste maxilarul lui Hayden. Abia îi ajunge la umăr.

– Ai sclipici peste tot. De unde?

Hayden se lasă în atingerea ei.

– Pippa mi l-a dat. Nu-i așa că sunt cel mai simpatic elf pe care l-ai văzut vreodată? o întreabă el, aruncându-i un zâmbet plin de tachinare.

Darcy roșește.

– Clar ești cel mai mare elf. Ai îngreuna sania.

Hayden își umflă pieptul.

– O să iau asta ca pe un compliment.

Își zâmbesc, dar observ ceva în privirea lui Hayden când se uită la Darcy. Are aceeași dorință caldă și afectuoasă pe care o are Rory când se uită la mine.

Kit se oprește lângă Darcy.

– Arătați de parcă puneți ceva la cale.

O ia de talie și Hayden își coboară privirea spre mâna lui Kit, apoi se uită în altă parte.

– Nimic special. Văd că vă distrați pe gheață, îi zice Darcy lui Kit.

– Da. Abia aștept, îi zice Kit, zâmbindu-i.

– Să înveți copiii cum să patineze? îl întreabă Darcy.

– Nu. Să avem copii. Mai mulți. Să patinez cu ei și tot tacâmul.

Lui Darcy îi dispare imediat zâmbetul de pe față, de parcă e ultimul lucru pe care se aștepta să îl audă.

Hayden râde, dar pare un râset forțat.

– Nu crezi că te grăbești puțin, amice?

– Da. Mai e până atunci, adaugă Darcy.

– Nu chiar așa mult.

Expresia ei se încordează, iar în ochi i se citesc îngrijorarea și teama. Hayden se uită, la rândul lui, la ei de parcă ar fi văzut o fantomă.

– Mai întâi ne-am căsători, adaugă Kit.

Darcy clipește, de parcă nu știe ce să spună, și pare ușurată când Connor și prietena lui vin la noi.

Connor îi salută pe toți, apoi se uită la mine.

– Hazel. Îmi privește dezgustat tricoul. Ai întâlnit-o pe iubita mea, Sam?

Probabil că Darcy, Hayden și Kit simt atmosfera ciudată dintre noi, pentru că inventează o scuză cum că trebuie să îl ajute pe Ward și pleacă. Mă pufnește râsul, dar mă abțin. Sam îmi zâmbește într-un fel care îmi dă de înțeles că e un om minunat și bun și nu vreau să fiu nepoliticoasă.

„Am văzut asta și m-am gândit că ți-ar sta bine în ea." Asta scria pe bilet. Mi-a trimis lenjeria aia dezgustătoare când cel mai probabil avea iubită.

Oribil, absolut oribil. Dar nu e vina ei.

– Bună, Sam! Eu sunt Hazel. Încântată de cunoștință!

Îi zâmbesc și dau mâna cu ea.

– Asemenea.

E foarte luminoasă și nu înțeleg ce caută cu McKinnon. Nu vede cum e de fapt?

Nici eu n-am văzut inițial, deci nu pot s-o învinovățesc.

– Locuiești în Vancouver? o întreb.

Observ că McKinnon se întunecă la față.

Nu îi place că sunt prietenoasă cu iubita lui, dar îl ignor. Pe măsură ce vorbim, Connor tușește și o ia de umeri, dar eu continui să le zâmbesc.

Idiotul ăsta încearcă să mă facă geloasă, dar mie îmi vine să râd.

După câteva minute de conversație prietenoasă, în timpul cărora Connor ne fixează cu privirea nemulțumit, acesta îi aruncă un zâmbet crispat.

– Mai vrei să patinezi, iubito?

Ea încuviințează și, fără să se mai uite la mine, el o trage spre centrul patinoarului. Sam îmi face cu mâna.

Îi răspund la gest, sătulă de jocul ăsta pe care îl jucăm. Când mă gândesc la ce a făcut Connor, nu mai simt furie. Nu vreau

decât să merg mai departe.

Rory vine lângă mine, uitându-se la Connor și la Sam.

– Ce naiba s-a întâmplat?

– A venit cu o fată, care e chiar de treabă. Îl iau de mână și el se uită la mine. Nu-mi pasă de ei, îi spun, zâmbindu-i.

Îmi amintesc ce s-a întâmplat aseară între noi. Cum am stat în poala lui, în timp ce degetele lui erau în mine și el mă țintuia cu privirea. Îi arunc un zâmbet seducător.

Ridică insinuant dintr-o sprânceană.

– Ce faci diseară? îl întreb.

– Pe tine.

Îmi face cu ochiul și izbucnesc în râs.

– Bun așa.

În sfârșit.

Mai mulți copii vin peste noi, întrerupându-ne.

– Poți să mă înveți să patinez cu spatele? îl întreabă unul dintre ei pe Rory.

– Sigur că da. Apoi se uită la fata care stătea lângă băiețel. Vrei să înveți și tu?

– Da, dar vreau să mă învețe ea, zice cea mică, arătând cu degetul spre mine.

– Nu se pricepe prea bine, spune Rory.

În clipa aia, izbucnesc în râs.

– Asta doar pentru că nu am avut un profesor bun.

Rory zâmbește.

– Mereu încearcă să mă țină de mână, le spun copiilor, în timp ce mă strâmb.

– Ce scârbos! exclamă băiețelul, iar fetița chicotește.

Eu și Rory ne zâmbim, iar în ochi i se citește afecțiunea.

– Ia zi, Miller, îți surâde o întrecere prietenească?

Cinci minute mai târziu, conurile portocalii sunt aranjate pe gheață și jucătorii și părinții stau în spatele nostru, așteptându-și rândul să participe la cursa cu obstacole. Rory și coechipierul lui, un băiat cu ochelari și strungăreață, termină în aplauzele publicului.

Îi zâmbesc fetiței care mă ține de mână.

– Ești pregătită?

Încuviințează și pornim. Patinăm cât de repede poate ea, în timp ce toată lumea ne susține. Mă uit la Rory și scot limba, iar copiii râd. Ocolim conurile și fetița nu e foarte stabilă, așa că patinez cu spatele și o țin de mâini, așa cum a făcut și Rory cu mine prima oară.

– Ce mișcări ai, Hartley! Cred că ai avut un profesor incredibil, strigă Rory.

Râd, dar imediat simt cum ceva îmi rămâne blocat sub patină. E unul dintre conuri. Îmi țin respirația, mă împiedic și îi dau drumul la mână fetei când alunec din nou.

Cad pe gheață, mă lovesc și rămân fără aer când o durere copleșitoare îmi săgetează glezna.

CAPITOLUL 52

Rory

Oamenii se strâng în jurul lui Hazel.

– Dați-vă laoparte! le zic disperat, în timp ce mă îndrept iute spre ea.

Oamenii mă ascultă, dar nu destul de repede.

– Dați-vă naibii laoparte!

– Omule, sunt și copii aici! îmi spune Owens.

Nu îmi pasă. Pulsul îmi bubuie în urechi când mă aplec peste Hazel și o cercetez.

Nu văd sânge. Glezna îi e încă dreaptă. Nu pare să își fi rupt ceva.

– Rory, sunt bine, spune ea, dar scâncește.

Hazel are dureri, scâncește și totul e din vina mea.

Am spus că nu o să o las să cadă. Dintr-odată, mă cuprinde frica și îmi provoacă dureri în piept.

– Are nevoie de o targă.

Vocea mea e diferită. Tensionată, tăioasă și puternică.

Hazel își pune mâna pe umărul meu și simt că privirea mea e sălbatică. Încearcă să mă liniștească.

– Rory, nu am nevoie de targă. Sunt bine. Doar am alunecat.

Îi iau mâna cu care și-a atenuat căderea și o analizez. Are podul palmei roșu. Îi controlez oasele delicate ale încheieturii, dar totul pare în regulă. E inflamată, dar nu are nimic rupt.

– Ia zi, ce te doare? întreabă doctorul, ghemuindu-se lângă noi.

– Sunt bine, zice ea.

– Glezna și încheietura, răspund eu. Și probabil noada. Trebuie să mergem la spital.

S-a lovit atât de tare de gheață, că i-am auzit dinții cum s-au lovit unii de alții. Îmi aduc aminte cum a făcut ochii mari când a căzut și felul în care i s-au despărțit buzele de îngrijorare. Simt din nou o apăsare pe piept.

– E posibil să aibă o contuzie, adaug.

Observ schimbul de priviri dintre ea și doctor.

– Nu am nici o contuzie și clar nu trebuie să merg la spital.

– Ba da, trebuie. E posibil să ai o fractură.

Mi se pune un nod în gât.

Hazel e rănită din cauza mea.

Aud cât de nebunesc sună ce spun și cât de supărat sunt, dar, în momentul ăsta, nu îmi pasă decât să o fac pe Hazel să se simtă mai bine. Vreau să mă asigur că e bine. Instinctele mele protectoare preiau conducerea.

La naiba!

În spatele nostru sunt copiii, părinții și jucătorii, care mă privesc cum îmi pierd mințile. Ward se uită la mine și ridică dintr-o sprânceană.

Mă uit la Volkov, care așteaptă în apropiere.

– Sun-o pe doctorița Greene!

Volkov se strâmbă. Georgia Greene e unul dintre doctorii echipei, iar Volkov nu o suportă, dar nu-mi pasă.

– Sun-o acum!

Se încruntă, dar își scoate telefonul.

– Poți să te ridici? o întreabă doctorul pe Hazel.

– Nu, nu poate.

Deja o ridic în brațe și o țin strâns lipită de mine, în timp ce patinez spre bancă. Sunt condus de instincte. Nu vreau decât să o fac să se simtă mai bine, să fie în siguranță, să o încălzesc și să o ajut se simtă confortabil. Să îi iau durerea.

– Rory!

Își pune mâna nerănită pe pieptul meu și mă mângâie.

Hazel e întreaga mea lume și am lăsat-o să cadă. Scrâșnesc din dinți.

– O să mergem la doctorița Greene. Îi văd expresia exasperată și o fixez cu privirea. Nu vreau să aud comentarii.

Oftează când ies de pe gheață și ne îndreptăm spre cabinetul medical.

CAPITOLUL 53

Hazel

În seara asta, Rory intră cu mine în brațe în Filthy Flamingo, în uralele tuturor.

– Ați ajuns!

Pippa ne privește zâmbitoare și Streicher ridică dintr-o sprânceană când Rory mă așază ușor pe scaunul de lângă sora mea. Kit, Darcy, Hayden și Alexei ne salută.

E ultima oară când o să fim toți împreună înainte de pauza de sărbători și majoritatea jucătorilor și a partenerelor lor sunt aici, vorbind și râzând. Jordan a pus luminițe de Crăciun pe un brad mic din colțul din spate al barului și beteală pe ramele pozelor.

– O să stăm doar o oră, după care o s-o duc acasă, să se odihnească, spune Rory, apoi se apleacă să îmi inspecteze glezna.

Îl privesc cum verifică bandajul. A făcut asta și când m-a consultat Georgia și a rugat-o să ceară o a doua părere, ca să se asigure că nu e o entorsă. În ultimele două ore, Rory a avut o expresie îngrijorată. Deși e adorabil, mă doare inima, deoarece știu că se consideră vinovat.

Îmi pun mâna pe umărul lui și îl strâng ușor.

– Ia loc lângă mine!

Mă privește cu ezitare și îmi opresc un zâmbet, căci, pentru o clipă, pare că Rory ar prefera să stea pe jos, lângă glezna mea, ca să o protejeze, dar, într-un final, se ridică și, după ce ia o pungă cu gheață de la Jordan și o pune peste gleznă, se așază lângă mine.

Simt fluturi în stomac când mă ia de talie și mă trage aproape.

– De ce te porți așa? îl întreb încet, în timp ce îi admir șuvița care i-a căzut în ochi.

– Am spus că nu o să te las să cazi, zice el îngrijorat.

Dumnezeule!

– Nu e vina ta. Nu te învinovățesc. A fost un simplu accident.

– Nu-mi place să te știu rănită.

Se încruntă când se uită la încheietura mea, care e și ea bandajată. Mă doare, dar e o nimica toată în comparație cu efectul pe care îl are expresia lui îndurerată asupra mea.

– Te asigur că sunt bine, zic și mișc din degete ca pentru a-i demonstra. Te-ai simțit bine azi?

– Lăsând laoparte faptul că am îmbătrânit un an?

Râd și, într-un final, zâmbește și el, iar asta îmi provoacă fiori.

– Da, m-am distrat.

Îmi face cu ochiul, deși i se mai citește o urmă de reticență pe față.

– Mulțumesc că ai venit!

Îl privesc cu căldură. Îl văd pe Connor la altă masă, cu câțiva jucători, dar fără Sam, fata cu care a apărut azi. Privirile ni se intersectează și văd că are ochii roșii și privirea pierdută cât bea restul de bere.

Stomacul mi se întoarce pe dos. E beat. Unii oameni sunt simpatici și glumeți când sunt beți, dar nu și Connor. Dacă îmi amintesc bine, devine infantil și insistent.

Dau însă laoparte gândurile despre el, deoarece Connor nu mai înseamnă nimic pentru mine.

– Mi-a plăcut să te văd cu copiii, îi spun lui Rory. Știi cum să te porți cu ei.

– Dacă nu aș fi devenit jucător de hochei, cred că aș fi fost profesor de sport. E distractiv să-i înveți pe copii să patineze și să te joci cu ei. Mă privește cu tachinare, dar observ și ceva vulnerabil și sincer în privirea lui. Ți-ar mai plăcea de mine dacă aș fi profesor de sport?

Simt un junghi în piept.

– Bineînțeles. Ai arăta așa bine în pantaloni scurți.

– Adevărul e că am picioare frumoase, nu-i așa?

Ne zâmbim, iar ochii îi licăresc sub luminițele de Crăciun din bar. În sfârșit începe să se relaxeze și să își revină.

– Dar chiar te-aș plăcea, să știi, și dacă ai fi profesor de sport.

Expresia îi devine tandră și mă privește în ochi.

– Ești un bărbat special și ai fi și dacă nu ai juca hochei.

Rory Miller e mult mai mult decât un jucător de hochei, dar nu știu cum să îi spun asta fără să îi dezvălui tot ce simt.

Inspiră adânc, de parcă ar vrea să spună ceva, dar alege doar să îmi zâmbească. Nu știu cum să descriu acest zâmbet: e dulce, plin de afecțiune și visător. E superb când îmi zâmbește așa.

Rory mă mușcă ușor de lobul urechii și mă lasă fără aer.

– Ador când îmi gâdili egoul așa, Hartley.

– De parcă ai nevoie de asta.

Mă sărută pe tâmplă și zâmbește.

– De la tine mereu am nevoie.

Vocea lui joasă îmi dă fiori.

– Poate mai târziu în seara asta o să-mi arăți la ce altceva te mai pricepi în afară de hochei.

În ochi i se citește pasiunea, dar, cu toate astea, clatină din cap.

– Nu facem asta diseară.

– De ce nu?

– Trebuie să te odihnești.

Îi susțin privirea și îi zâmbesc.

– Mai vedem noi! Apoi îi șoptesc la ureche: Mai am câteva piese pe care mi le-ai trimis și în care nu m-ai văzut încă.

Privirea îi coboară spre buzele mele și i se întunecă, dar apoi el se retrage și inspiră profund, ca și cum încearcă să blocheze toate amintirile despre seara trecută.

– Hartley, te rog eu, nu îmi provoca o erecție în public!

Doar chicotesc și îmi îndrept atenția din nou spre conversația de la masa noastră.

– O să plecăm mâine-seară, îi spune Pippa lui Hayden, în timp ce arată spre Jamie, Rory și mine. Deși nu cred că ar mai trebui să vii, spune ea, în timp ce mă privește.

– Poftim? Nu o să ratez Crăciunul.

– Pippa are dreptate. O să ningă în Silver Falls și nu vreau să aluneci, spune Rory pe un ton ferm, în care se aude îngrijorarea.

Sunt dezamăgită. Nu am ratat nici un Crăciun cu familia mea și toate imaginile la care am visat și care îl includeau și pe Rory acum nu vor mai putea deveni realitate.

Mă ține strâns de talie.

– O să stau cu tine și o să te îngrijesc.

Inima îmi tresaltă. Îmi ridic privirea spre el, dar nu știu ce să spun.

– Haide, Hartley, nu fi încăpățânată!

– Bine, mi-ar plăcea asta.

A zis că o să stea cu mine. Nu doar că o să doarmă în patul meu. Toată treaba asta devine din ce în ce mai reală pe zi ce trece.

Rory zâmbește din nou, de data asta mai tandru, și mă sărută.

– Bun. O să te oblig să te odihnești, chiar dacă va trebui să te leg de pat.

Îl privesc cu subînțeles și îi zâmbesc. La cum râde, sunt convinsă că îi place ideea la fel de mult ca mie.

După ce l-am convins pe Rory că nu am nevoie să mă ducă în brațe la și de la toaletă, îmi fac loc prin mulțime spre masa noastră.

Mă lovesc de cineva și simt cum un miros de bere caldă mă izbește în față.

– Hei!

Mă dau în spate când văd privirea încețoșată a lui Connor. Se leagănă pe picioare și e încruntat.

– Salut!

Totul, de la tonul meu la expresia pe care o am și la limbajul corpului, îi spune să plece.

– Ai primit cadoul meu? Nu mi-ai mulțumit.

Mi se face greață.

– Să nu-mi mai trimiți așa ceva!

Rory ne privește de la masă, în alertă.

– Nu e în regulă. Chiar dacă nu aș fi cu Rory, tot nu ar fi în regulă. Lucrăm împreună. Poartă-te profesionist. Sau ai uitat ce mi-ai zis?

Încerc să îl ocolesc, dar oftează și își pune un braț în fața mea, blocându-mă.

– Am văzut cum te uitai la mine azi, bălmăjește el.

Greața se intensifică. Respirația lui cu miros de bere îmi întoarce stomacul pe dos și mă uit la Rory, care se ridică. Connor se leagănă și îmi zâmbește, iar eu fac un pas în spate cu cârjele, dar mă lovesc de tejghea. Am un scaun în spate, care mă blochează.

Mă panichez și simt că nu mai am aer. Rory vine spre mine, încearcă să ocolească oamenii, dar barul e aglomerat și foarte zgomotos.

– Nu mă uitam la...

– Erai geloasă, lasă că știu eu. Connor continuă de parcă nu m-a auzit și îmi zâmbește ciudat. Este în regulă. Ăsta e micul nostru joc.

– Nu eram geloasă. Nu îmi pasă că ai iubită. Tonul meu e tăios și strâng cârjele mai tare decât ar fi cazul. Dă-te laoparte!

Nu mă ascultă și se apropie, doar că eu nu am unde să mă retrag. Sunt lipită de tejghea. Pulsul mi-o ia razna și îmi răsună

în urechi. Mă uit după Rory, dar Connor îmi blochează vederea. Se apropie de mine și mă sărută...

Scot un sunet oripilat și mă încordez. Barul e invadat de agitație, zgomot, mișcare și energie. Ridic instinctiv o cârjă și îl lovesc în gleznă. Nimeresc osul și simt impactul.

– Să nu îndrăznești să mă atingi! șuier eu, tocmai când Rory îl trage pe Connor de pe mine.

Dacă e să mă iau după expresia lui, e la un pas să îl omoare.

– La naiba! strigă Connor, în timp ce Jamie și Hayden îl trag înapoi. M-a lovit!

– Luați-l de lângă ea! strigă Rory, privindu-mă îngrijorat. Ești bine, iubito?

Își pune mâna pe maxilarul meu și încuviințez.

– M-a sărutat, spun eu, mai mult pentru mine.

Îmi simt buzele curbându-se de dezgust când îmi amintesc mirosul de bere și senzația buzelor lui peste ale mele. Înghit cu noduri și pulsul mi-e în continuare haotic. În spatele lui Rory Connor încearcă să îl dea pe Hayden laoparte, dar acesta îl ține bine. E prima oară când Hayden nu zâmbește. Are aceeași expresie furioasă ca Jamie.

– Știu. Vocea lui Rory e tăioasă ca un cuțit, dar nu își ia privirea de la mine. O să îl omor!

CAPITOLUL 54

Rory

Mă copleșește o furie protectoare.

Nu ar fi trebuit să venim aici. Ar fi trebuit să mergem direct acasă la Hazel, ca să o bag în pat și să o știu în siguranță.

Observ roșeața din obrajii ei, provocată de furie, și felul în care respiră. Nu vreau decât să îndrept situația.

Ar trebui să previn genul ăsta de lucruri, ăsta era scopul înțelegerii noastre.

– Sunt bine. Furioasă, dar bine.

Toți din bar se uită fie la noi, cât o ajut să ia loc, fie la McKinnon, care încă încearcă să îi dea pe Owens și pe Streicher

laoparte. Aceștia sunt aproape la fel de furioși ca mine. Dincolo de furia geloasă, mă simt recunoscător. Știu că, și dacă nu aș fi fost aici, ei tot i-ar fi luat apărarea lui Hazel. Știu ce înseamnă pentru mine, deși nu le-am zis niciodată explicit, și țin la ea.

După ce Hazel ia loc, o sărut pe creștetul capului.

– Ești în regulă să stai aici o clipă?

Încuviințează și o mai sărut o dată, apoi o iau spre McKinnon.

– McKinnon, ai făcut mișcarea greșită, îi zic, în timp ce clatin din cap și simt că nu mai am nici urmă de control.

A rănit-o pe Hazel a mea. Hazel *a mea*. Credea că are acces la ea după bunul lui plac. I-a trimis *lenjerie*.

Toată treaba asta o să se termine acum.

Connor clatină din cap și are un zâmbet stupid, care mă face să vreau să îi rup toate oasele.

– Te are sub papuc.

– Taci din gură! Hazel e fizioterapeuta ta și el e căpitanul tău, mormăie Streicher.

McKinnon râgâie. E beat mangă.

– Cum zici tu.

Îl iau de cămașă și îl ridic, ca să îl privesc în ochi. În bar s-a făcut liniște. Toți se uită la noi, în timp ce pe fundal se aude muzică de Crăciun.

– Nu o s-o mai atingi, îi zic pe un ton calm și letal. Nu o să te mai apropii de ea. Nu o să te uiți la ea. Nu însemni nimic pentru noi. Nu o să mai vii la adunările astea. Dacă ai de gând să continui așa, nu mai faci parte din echipă.

Respiră greoi și are o expresie plină de ură.

– Nu pot să te dau afară din echipă, dar pot să mă asigur că nu o s-o mai deranjezi niciodată pe Hartley. Să ceri un fizioterapeut nou, altfel o s-o fac eu pentru tine. Între noi se lasă tăcerea și observ ceva în privirea lui McKinnon. Cred că e înfrângere. Ai înțeles?

Îl zgudui puțin și se leagănă.

– Du-te naibii!

Toate instinctele primare și masculine din mine mă îndeamnă să îi dau una.

Dar e beat și nu ar fi o bătaie corectă. Streicher m-a numit căpitanul echipei. Încerc să fiu omul pe care îl vrea Ward și nu pot să lovesc un tip care nici măcar nu e în stare să stea drept. Hazel ne privește cu o expresie îngrijorată, iar asta mă ajută să iau o decizie.

– Du-te acasă! îi zic, pe același ton calm.

Streicher și Owens îl conduc afară din bar, iar eu mă duc lângă Hazel.

– Rory, ce faci?

O iau pe sus, atent să nu îi lovesc glezna.

Cu un braț o țin pe Hartley, iar Volkov îmi dă cârja ei în mâna liberă.

– O să te duc acasă, iar tu nu o să comentezi, îi zic.

Trebuie să o scot din locul ăsta. Sângele îmi bubuie. Trebuie să o duc pe Hazel acasă, în siguranță, și să o am doar pentru mine.

Hazel nu spune nimic, iar Pippa face ochii mari în timp ce ne privește ieșind din bar. Până și Jordan pare surprinsă.

– Vacanță plăcută și ați făcut treabă bună azi! strig eu în barul tăcut, în timp ce ies cu Hazel pe ușă. Și Crăciun fericit!

CAPITOLUL 55

Hazel

Mă trezesc în dimineața ajunului Crăciunului și îl văd pe Rory punându-mi o pernă sub gleznă, pentru ca piciorul să îmi stea fix. Deschid un ochi și îl văd că se duce în bucătărie. Îi analizez spatele musculos și umerii lați, în timp ce caută prin dulapuri și scoate cafeaua. Fundul îi arată așa bine în boxerii ăia strâmți.

Îmi place să îl urmăresc mișcându-se prin bucătăria mea ca la el acasă. M-am trezit în miezul nopții și m-am întins după el, iar el era chiar acolo. Mă ținea în brațe, cald, solid și ferm.

Se uită la mine.

– Neața, Hartley!

Vine spre mine, timp în care îi admir corpul sculptat.

Simt o zvâcnire între picioare când îi amintesc ce am făcut acum două nopți și ce orgasm puternic am avut. Când mă uit însă la fața lui, văd că e îngrijorat.

Se așază pe pat și îmi verifică încheietura.

– Cum te simți azi?

– Mai bine.

Îmi testez glezna, o flexez și o întind cât de mult pot. Simt o durere ascuțită când ajung la limita mișcării, iar Rory face ochii mari când îmi țin respirația.

– Este în regulă, nu o să o pun jos azi. Poți să mă servești dacă vrei.

Rory bombăne, iar eu râd.

– Nu e deloc amuzant, Hartley! Crezi că o să mai vrei să patinezi vreodată?

– Evident. După tot timpul pe care l-ai investit ca să mă înveți? În plus, e chestia noastră.

– Chestia noastră? întreabă el zâmbind. Inima îi tresaltă și încuviințez, zâmbindu-i. Și a fost adorabil să te văd panicat din cauza mea. Cred că le-ai zis la vreo șase copii să se ducă naibii.

Rory râde și se cutremură.

– Chiar am făcut asta, nu-i așa?

– Da.

Dumnezeule, e așa simpatic fără bluză și cu părul ciufulit.

– Ai grijă, Miller, e posibil ca oamenii să creadă că mă placi cu adevărat!

Se uită la mine și zâmbește, ca și cum ar avea un secret.

– Chiar te plac.

Îi susțin privirea.

– Și cred că și tu mă placi, îmi zice, în timp ce zâmbetul i se lărgește și mă privește de parcă nu mai există nimic altceva pe lumea asta.

Îmi place când se uită la mine așa.

– Poate așa și e.

Încuviințează, încă zâmbind, apoi îi apare o expresie tăioasă.

– Legat de McKinnon....

Mă strâmb și îmi scapă un sunet dezgustat.

Rory inspiră adânc și văd o frântură din versiunea lui furioasă și protectoare pe care am văzut-o ieri. Mă strânge de coapsă.

– Ești bine?

Am senzația că, dacă aș spune că nu sunt, ar face orice ca să schimbe asta. Felul în care și-a pierdut cumpătul ieri a fost...

Nu știu cum să îl descriu. Nu ar trebui să îmi placă așa mult, dar îmi place. Ador să îl văd pe Rory Miller pierzându-și controlul din cauza mea.

– Sunt bine. Connor nu contează. E scârbos și mă bucur că i-ai zis să își găsească alt fizioterapeut. Și, pentru a nu știu câta

oară, mă întreb ce naibii am văzut la el.

Rory își încordează maxilarul. E amuzant că, deși ne prefacem, e un iubit mai bun decât a fost Connor vreodată. Cu toate că, în momentul ăsta, nu prea mai pare că ne prefacem.

– Dar sunt bine. Serios.

– Bun.

Se apleacă în față, atent să nu își lase greutatea pe glezna sau încheietura mea, și mă sărută.

Când se ridică, se încruntă.

– De ce e așa frig aici? Tot modific temperatura la termostat, dar e rece. Se duce la calorifer, îl verifică și mă privește oripilat. Nu funcționează.

Arăt spre dulapul de pe holul din față.

– E un radiator acolo.

– Hazel, spune el scandalizat.

– Ce e?

Se ridică, își pune mâinile în șold și privirea mea rămâne ațintită asupra mușchilor în formă de V care dispar în talia boxerilor. Simt cum se strânge căldură între coapse și mi le lipesc.

Apropierea de Rory mă excită cu fiecare secundă care trece. E vorba despre mirosul lui, vocea lui de dimineață, felul protector în care m-a ținut în brațe toată noaptea.

Până și părul lui ciufulit e sexy.

– Uau!

Își încrucișează brațele la piept, amuzat.

– Serios?

– Ce?

– Te holbezi la mine.

Îmi înăbuș un râset, în timp ce corpul mi-e acaparat de fiori.

– Nu pari prea deranjat de asta.

– Bineînțeles că nu sunt.

Îmi aruncă zâmbetul lui leneș, care îmi face pulsul să se întețească, după care zâmbetul îi dispare.

– Bun, dar totuși e foarte frig aici. Se uită pe geam. Azi e de așteptat să fie sub zero grade.

Mă uit din nou spre dulap, dar mă întrerupe.

– Nu o să folosim un radiator.

Are o expresie serioasă, așa că îmi opresc un zâmbet.

– Îmi place când ești autoritar.

Îmi ia telefonul de pe noptieră și mi-l întinde.

– Sună-ți administratorul!

– E plecat în Grecia o lună.

– Atunci, sună persoana care se ocupă de lucrurile astea cât el e plecat.

După expresia mea, Rory pricepe că nu e nimeni care să se ocupe de lucrurile astea în lipsa administratorului.

– *Hazel.*

– De ce crezi că e așa ieftin locul ăsta?

Își dă capul pe spate și mormăie, de parcă sunt cea mai frustrantă persoană din lume. Eu doar îi zâmbesc.

– Ochii tăi sunt așa frumoși în lumina dimineții!

Mă privește îndelung și oftează, dar începe să zâmbească.

– Nu-mi distrage atenția!

– Funcționează?

Își dă ochii peste cap și cred că îi place noua noastră dinamică.

– Cred că ăsta e un da.

Își trece degetele prin păr și se uită în jur.

– Unde e geanta ta de petrecut noaptea undeva?

– De ce?

O găsește în șifonier, o scoate și o pune pe pat.

– Pentru că mergem la mine.

CAPITOLUL 56

Hazel

– Uau!

Rămân cu gura căscată când pășesc în holul apartamentului lui Rory. Fac câțiva pași în față, cu ajutorul cârjelor, ca să mă uit în jur.

– Miller, ai ascuns superbitatea asta de mine!

Rory stă în spatele meu, cu geanta mea, și mă privește nesigur.

– Așa crezi?

Încuviințez și privirea mi se plimbă de la podeaua de lemn la canapeaua imensă în formă de L și la ferestrele imposibil de înalte prin care se revarsă soarele. Afară începe să ningă. Pe un

perete e un televizor imens, așezat între două corpuri de bibliotecă ce ajung până la tavan, doar că nu e nimic pe ele.

Mă încrunt, apoi mă uit la sufrageria cu două lămpi, canapeaua mare și măsuța de cafea, apoi la bucătăria mare, cu o insulă imensă și electrocasnice impecabile.

– Știi că ar fi de dorit să pui chestii pe rafturile alea?

– Cum ar fi?

– Poze, cărți, nimicuri.

Nici pe pereți nu are nimic. Nici poze, nici tablouri. Pe canapea nu sunt pături. Înaintez pe holul lung. Ușa din capăt duce la ceea ce pare să fie dormitorul principal. Aud pașii lui Rory în urma mea.

Mă opresc în ușă și admir patul matrimonial acoperit cu o cuvertură verde. Simt un fior de căldură, pentru că, în seara asta, o să dorm aici și o să fie cel mai bun somn din viața mea. Ferestrele au vedere spre oraș, iar pe balcon e o cadă.

Nu are nici aici poze, plante, mobilă pentru terasă. Doar o lampă, o noptieră și geanta lui de hochei.

În fața patului e un șemineu pe care o să îl aprind mai încolo, dar locul ăsta pare atât de anost. Tăcut. Gol. Rory Miller are o personalitate imensă, însă apartamentul său nu reflectă acest lucru.

Observ ceva strălucitor pe noptieră.

– Ce....

Se oprește când vede spre ce mă aplec și pe față îi apare o expresie vinovată.

Ridic dragonul de cristal, care e identic cu al meu, doar că e verde, nu albastru. Inima îmi tresaltă și zâmbesc.

– Ce e ăsta?

– Un dragon, zice el, cu un zâmbet reticent pe buze.

– Asta văd și eu, Rory. Încă zâmbesc ca o fraieră, dar îl fixez cu privirea. Ești cumva dependent de cumpărături?

– Nu, zice el amuzat, așezându-se pe pat.

Întorc dragonul și admir felul în care acesta aruncă lumină pe perete.

– Atunci, de ce îl ai?

Cred că știu răspunsul, dar vreau să îl aud pe Rory spunând asta.

Mă fixează cu privirea. Ridică din umeri și are cea mai dulce și mai inocentă expresie.

– Îl iau cu mine când sunt în deplasare pentru că îți duc dorul.

Inima îmi tresaltă. Omul ăsta e prea mult și nu știu ce să fac cu senzația asta încântătoare din piept. Încerc să îmi controlez zâmbetul care amenință să îmi apară pe față.

– Deci vrei să spui că dragonul ăsta a văzut niște lucruri teribile și depravate?

– O, da. Dragonul ăsta îmi știe toate fetișurile, spune el amuzat.

Simt cum mă străbate un val de căldură. Și eu aș vrea să îi știu toate fetișurile. Îmi amintesc cum m-a lins între picioare de parcă eram cel mai bun lucru pe care l-a gustat vreodată și mă străbate un alt fior.

Pun dragonul jos și caut în geantă ceva ce am împachetat în șosete când Rory nu era atent. Apoi îl pun lângă al lui.

– L-ai adus pe al tău?

Ridic din umeri, ca și cum nu e ceva important. Adevărul e însă că ador dragonul ăsta exagerat de scump. Ochii roșii mă amuză și, de fiecare dată când îl văd înainte de culcare, mă gândesc la Rory.

– Nu e mare lucru, zic eu.

– Îți știe fetișurile? mă întreabă el insinuant.

Fața mi se înroșește când mă gândesc la toate dățile când mi-am folosit jucăriile sau m-am atins gândindu-mă la Rory și zâmbesc.

– O, da!

– Poate dragonii noștri o să facă schimb de informații, spune el, în timp ce își linge buza de jos.

– Poate.

Îi zâmbesc detașată, iar interesul din ochii lui se intensifică.

În clipa aia, am o revelație. Noi flirtăm acum. Când îi arunc zâmbetul meu detașat, flirtez cu el.

Fac asta de ani de zile, de când eram adolescenți și studiam în bibliotecă.

– Ești bine, Hartley?

Vocea lui e ca un tors și are un zâmbet atotștiutor.

Dumnezeule, îl doresc. Inima îmi bate cu putere.

– Vrei să tragem un pui de somn? îl întreb, în timp ce îmi trec mâinile prin părul lui.

E așa moale și des, iar șuvițele sunt raiul pe pământ când le simt între degete. Tresare și își dă seama din tonul vocii că, dacă o să ne băgăm în pat, ultimul lucru pe care o să îl facem o să fie să dormim.

Se lasă în atingerea mea și cred că o să accepte, dar apoi mormăie.

– Crede-mă, vreau.

Apoi se uită la glezna mea și oftează frustrat, lucru care mă face și mai mult să vreau să mă joc cu el.

Să îl împing la limită.

– Dar tu trebuie să...

– Da, știu. Trebuie să mă odihnesc.

Însă ăsta e ultimul lucru pe care doresc să îl fac. Ar fi așa sexy să îl văd pe Rory Miller pierzându-și controlul.

Se duce spre șifonier și eu iau dragonii, ținând câte unul în fiecare mână.

– Te rog eu, fă sex cu mine! îl pun să zică pe dragonul meu, pe o voce feminină.

Apoi îl ridic pe al lui și folosesc o voce masculină.

Rory se întoarce spre mine cu un hanorac în mână.

– Nu, pentru că ești o femeiușcă mică și fragilă și nu vreau să te rănesc cu imensul meu...

– Gata cu distracția! zice Rory amuzat, în timp ce îmi ia dragonii, iar eu râd. Treci aici!

Îmi face semn să îmi ridic brațele și, când trage hanoracul pe mine, îi inspir adânc parfumul.

– Acum, încerci să mă și îmbraci? îl întreb.

E imens și moale.

– Nu am vrut să ți se facă frig.

Simt cum mă acaparează dorința. De ce e așa sexy faptul că bărbatul ăsta are grijă de mine? Ceva din atitudinea lui dulce și atentă mă face să vreau să îl fac al meu și să facem sex până uită de el.

Mă întind în pat și se așază lângă mine, sprijinit într-un cot, privindu-mă cu intensitate.

– Te excită faptul că sunt în patul tău?

– Da.

– Bun. Și ce o să faci în privința asta?

Privirea îi coboară spre buzele mele și scoate un sunet torturat.

– Ai spus că o să ai grijă de mine.

– Asta am spus, nu-i așa? oftează el.

– Da.

Îmi pun mâna pe penisul lui, care e deja tare, și îl mângâi.

Mormăie, șoldurile îi zvâcnesc la atingere și privirea îi arde.

– La naiba! Nu pot să te refuz.

– Atunci, n-o face!

Simt cum se strânge presiunea între coapse.

– Vino aici!

Mă așază pe o parte și vine în spatele meu. Mă ia în brațe, învăluindu-mă cu umerii lui lați și cu pieptul ferm. Mă afund în căldura lui și trage pătura peste noi.

E atât de confortabil, că scot un geamăt, dar apoi îmi țin respirația când își pune un braț sub mine și își strecoară mâna pe sub bluza mea. Buzele lui sunt pe gâtul meu, respirația lui îmi gâdilă pielea în vreme ce el îmi trage de sutien, ajungând la sfârc.

– E mai bine așa? mă întreabă.

– Oarecum.

Simt un val de căldură și mă frec de erecția lui, ceea ce îl face să geamă. Simt că mă umezesc deja de la felul în care se joacă acum cu sânul meu.

Își strecoară cealaltă mână în colanți și mă mângâie. Simt fiori și mă arcuiesc în el.

– Dar acum?

Tonul e atât de arogant și de îngâmfat.

Îl prind de braț și îmi țin respirația când îmi mângâie sfârcul. Parcă trecem la un alt nivel. Mă simt incredibil de confortabil și plină de dorință, inspirând parfumul lui masculin și proaspăt.

– Știi bine că îmi place. Vreau mai mult.

Mâna lui e în continuare între picioarele mele și degetele i se odihnesc pe clitorisul meu. Doar mă atinge ușor. Mă lipesc de el, în căutare de fricțiune, dar se retrage, abia atingându-mă.

– Rory! mă plâng eu.

– O să te porți frumos zilele următoare?

Mormăi și îi simt zâmbetul pe obraz.

– O să îți ferești glezna și o să mă lași să am grijă de tine?

– Rory, jur pe ce am mai sfânt că...

Îmi atinge clitorisul și scrâșnesc din dinți când simt dorința care mă străbate.

– Da, bine, o să mă port frumos.

Nu e corect că joaca asta cu el e cel mai bun și cel mai distractiv sex pe care l-am făcut vreodată.

– Ești sigură? întreabă el, după care mă mușcă de gât.

– *Rory!*

Râde și începe să își miște degetele. Mă lipesc de el, în timp ce mă cuprinde căldura și mușchii mi se încordează.

– Cum e?

– Tare bine.

Pulsul mi-a luat-o razna, iar mâna lui Rory se mișcă mai repede, atingându-mă exact cum îmi place, nici prea repede, nici prea apăsat.

– O să termini pentru mine?

– Evident.

Deja simt orgasmul cum se apropie cu pași repezi.

– Bun, spune el satisfăcut.

Simt cum se strânge presiunea între picioare și îmi afund fața în pernă. Când inspir adânc, parfumul lui Rory mi se duce direct la creier și mă încordez. Mormăie de plăcere în urechea mea în timp ce continuă să mă atingă, iar senzația fierbinte dintre picioare se revarsă, mă acaparează și radiază din mine. În tot timpul ăsta, Rory mă ține lipită de el și îmi șoptește la ureche cât de încântat e că sunt aici, ce drăguță sunt și cât îi place să mă vadă având orgasm.

– Dumnezeule, ești așa bun la asta!

Rory zâmbește, dar, când mă întorc și mă întind spre erecția lui, se dă imediat jos din pat.

Îl privesc întrebătoare. Deja mi s-a făcut frig fără el aproape.

– Treci înapoi aici!

– Nu.

Se apleacă să mă sărute, dar se îndepărtează când mă întind din nou după el.

– Am niște lucruri de rezolvat, iar tu o să te odihnești, așa cum ai promis.

Oftez frustrată și arăt spre erecția lui.

– Dar ești tare!

– O să supraviețuiesc, Hartley. De ani întregi ai efectul ăsta asupra mea și încă n-am murit din cauza asta.

Răspunsul lui mă amuză și simt, deodată, că îmi lasă gura apă când mă gândesc că aș putea să îl simt din nou între buze.

– Am avut o înțelegere. Are o expresie serioasă, dar zâmbește când mă sărută din nou. Așa că fii o iubită înțelegătoare și protejează-ți glezna, ca să nu-mi fac griji pentru tine.

A spus „iubită", nu „iubită falsă".

– Am fost constrânsă să fac promisiunea aia, strig după el.

Îmi face cu ochiul și iese din cameră.

Ar trebui să mă gândesc la faptul că relația noastră are termen de expirare și încă nu am discutat despre situația noastră. Ar trebui să mă panichez pentru felul perfect în care Rory se potrivește în viața mea și pentru faptul că, dacă

lucrurile vor merge prost, o să lase un gol imposibil de umplut. Aș putea să îmi fac tot felul de scenarii și să îmi spun că nu a vrut să spună asta, că a fost o simplă scăpare.

Dar, în loc să fac toate astea, zâmbesc și mă uit pe geam, apoi aud cum închide ușa de la intrare. Abia aștept să se întoarcă!

CAPITOLUL 57

Rory

În magazinul alimentar se aud colinde, iar eu umplu căruciorul.

Vreau să mă asigur că Hazel e hrănită și fericită și stă la căldură. Mă las ghidat de latura mea protectoare și îmi place. Mi se pare firesc și potrivit să am grijă de ea.

În mod normal, petrec Crăciunul la sală sau profit de patinoarul gol, dar ideea de a sta pe canapea cu Hazel în brațe le întrece pe toate. În trecut, nu îmi plăcea apartamentul meu gol și singuratic, cu vedere spre oraș, dar acum, că știu cine mă așteaptă acasă, abia aștept să mă întorc.

Încarc alimentele în mașină, cu ninsoarea căzând în jurul meu, când primesc un apel. Mă aștept să fie ceva legat de cina pe care am comandat-o pentru noi de la un restaurant local, dar stomacul mi se întoarce pe dos când văd numele de pe ecran.

E tata.

Nu am mai vorbit de câteva săptămâni și am uitat de senzația asta care mă acaparează de fiecare dată când interacționăm.

– Rory, ți-am revizuit ultimele meciuri.

Închid ochii. Mereu vorbim doar despre hochei.

– O să vin la un antrenament. Vreau să văd ce îți bagă Ward în cap.

– Nu, zic eu, cuprins de anxietate. Nu primește pe nimeni la antrenamente, nu-i plac spectatorii. Spune că ne distrag atenția.

Nu știu dacă e adevărat, dar n-am văzut niciodată pe nimeni din afară să vină la antrenamente. În plus, clar nu îl vreau pe tata acolo, luându-și notițe.

– Atunci, o să vin la meciul League Classic de săptămâna următoare.

Abia aștept meciul din ajunul Anului Nou. Am rezervat un apartament foarte drăguț, pentru că, da, chiar și acum încerc să o impresionez pe Hazel. Meciul e termenul-limită pentru înțelegerea pe care am făcut-o, dar lucrurile dintre noi au escaladat în mod neașteptat.

Știu că are sentimente pentru mine. Weekendul cu meciul League Classic o să fie special, așa că nu-l vreau pe tata acolo, doar ca să-mi enumere toate motivele pentru care nu sunt destul de bun.

– Nu e o idee bună, îi zic.

Urmează o pauză lungă.

– Ce se întâmplă cu tine în ultimul timp?

Hazel, asta se întâmplă cu mine. A devenit toată viața mea, dar tata nu ar înțelege niciodată asta.

– Sezonul ăsta te porți diferit, spune el frustrat. Joci diferit, te porți diferit, nici nu mai știu cine ești. Unde e comportamentul tău de vedetă, Rory?

A dispărut, iar asta mă face fericit.

– Nu știu ce să-ți spun.

– E din cauza fetei ăleia.

– Hazel. O cheamă Hazel, spun eu.

– Îți distrage atenția.

– Nu e adevărat.

Oare sunt distras dacă simt că tot ce mi-am dorit vreodată se așază la locul lui? Conversația asta nu are nici un rost.

– Trebuie să închid.

– De ce? Ai planuri mari diseară?

Ceva din vocea lui mă face să mă încrunt. Simt resentiment sau singurătate în ea.

– Da. Vorbim mai târziu!

Ne spunem la revedere și termin de pus cumpărăturile în mașină. Mintea îmi zboară la fata care mă așteaptă acasă, iar anxietatea dispare.

Tata are dreptate, chiar sunt diferit, iar asta doar datorită ei. Cu Hazel alături, nu semăn deloc cu el. Poate niciodată nu am semănat, iar ea doar mi-a arătat asta.

Aud pași pe zăpadă și două femei trec pe lângă mine, cu un brad.

– Crăciun fericit! spune una din ele, cu un zâmbet larg.

– Crăciun fericit! îi răspund, uitându-mă la brad.

În celălalt capăt al parcării, zăpada se așază pe brazii care au mai rămas, iar asta îmi dă o idee.

Hazel ratează Crăciunul cu familia ei, așa că o să mă asigur să aibă unul memorabil.

CAPITOLUL 58

Hazel

Cât Rory e plecat, mă plimb prin apartamentul lui și trag cu ochiul prin debara și baie, apoi cumpăr lucruri pentru el folosind cartea de credit pe care mi-a lăsat-o în bucătărie. Am aprins șemineul, iar apartamentul e cald și confortabil acum, dar tot simt o durere în piept pentru că nu e și el aici.

Mă întorc în patul lui și mă uit pe geam, în timp ce îi inspir parfumul. Afară, zăpada învăluie orașul în alb.

Mai târziu, când mă trezesc, afară s-a întunecat. Focul din șemineu umple camera cu o lumină caldă și aud zgomote în camera vecină. Mi-e cald și bine, sunt somnoroasă și parfumul lui Rory de pe hanoracul lui îmi invadează nările. Mă uit la telefon. E abia trecut de cinci după-amiaza. Sunt învelită cu o pătură și pe noptieră e un pahar cu apă.

– Rory?

Mă îndrept spre sufragerie, dar mă opresc, șocată.

– Cum naiba funcționează asta? îl aud bombănind pe Rory, care stă cu spatele la mine.

Nici nu știu unde să mă uit mai întâi. La pătura de lână de pe canapea sau la ghirlanda de luminițe întinse pe polița șemineului.

Mai multe lumânări aprinse în pahare colorate se află pe măsuța de cafea și prin bucătărie, iar Rory poartă un pulover oribil cu verde și roșu, în care reușește să arate sexy. Peste tot sunt crăciunițe. Tot apartamentul miroase a cidru de mere, pe care familia mea îl face în fiecare an, și văd ace de brad peste tot.

Între bibliotecă și geam e un brad imens, care ajunge până la tavan.

Când se întoarce, Rory are din nou o expresie îngrijorată, care îmi face inima să bată mai repede.

– Ai cumpărat zece crăciunițe și porți un pulover urât de Crăciun.

Zâmbește și arată spre o sacoșă de lângă piciorul meu.

– Ți-am luat și ție.

Se apropie de mine și, într-adevăr, arată foarte sexy în puloverul ăla stupid.

– Doar nu credeai că o să port numai eu unul, nu-i așa, Hartley? Trebuie să ne asortăm.

– Ai cumpărat și un brad. Parcă a vomitat Crăciunul peste apartamentul tău.

– Asta e de bine?

Oftez și admir totul. Mă uit spre bucătărie și inspir mirosul familiar și dulce de scorțișoară care umple apartamentul.

– E aceeași rețetă pe care o folosim acasă, nu-i așa?

– Da. I-am sunat pe părinții tăi mai devreme.

Versiunea mea de acum câteva luni, care îl ura pe Rory Miller, clatină din cap și pleacă, pentru că îl plac prea mult ca să mai pot fi ajutată.

A luat ornamente de Crăciun. Pe toate chiar, dacă e să mă iau după cutiile din colț. Inima îmi explodează într-un milion de bucăți.

– De ce? îl întreb, în timp ce încerc să nu plâng.

Rory vine în spatele meu, mă ia cu un braț de talie și mă sărută pe ceafă.

– Pentru că tu ai vrut asta, Hartley.

Dacă inima mea e o casă, atunci Rory locuiește în ea.

CAPITOLUL 59

Rory

Sunt îndrăgostit de ea.

Hazel privește sufrageria cu ochii mari și luminoși și zâmbește, ceea ce mă umple de fericire.

Sunt îndrăgostit de ea și aș face orice ca să fie fericită. Iar expresia pe care o are în timp ce îmi zâmbește e tot ce mi-am dorit vreodată.

– Mulțumesc! E incredibil, Rory, spune ea, în timp ce își lipește palmele de pieptul meu. Faci...

Privirile ni se întâlnesc și pe buze îi apare un zâmbet. Cred că mereu am iubit-o, pentru că ce simt acum nu e ceva nou. Doar că acum știu cum se numește.

– Faci totul mai frumos, șoptește ea.

Vorbele ei mă emoționează și mă întreb dacă i-a zis cineva vreodată asta și lui Rick Miller. Dacă mama a simțit asta vreodată pentru el.

O mângâi pe păr și o sărut cu tandrețe.

– Și tu, Hartley.

Când se retrage, o privesc cu atenție, căutând semne că și ea simte ce simt eu. În spatele afecțiunii, observ îngrijorare.

Foarte bine. E îngrijorată pentru că ce simte e real și nu a mai trăit asta cu un bărbat. Simt un alt fior, de ceva ascuțit și dulce, și îi dau o șuviță pe după ureche.

Știe ce simt. Sigur știe până acum, iar, când o să fie pregătită să audă cuvintele, o să i le spun.

– Spune-mi, vrei să decorăm bradul împreună? o întreb, iar ea încuviințează.

– Nu sunt prea grea? întreabă Hazel în seara aia, când o car în spate pe faleză.

În jurul nostru ninge, zăpada acoperă totul, iar traficul e aproape inexistent. Suntem doar noi și câțiva oameni care au ieșit la plimbare. Ne bucurăm de priveliște, fiind înconjurați de apă și de pădurea înzăpezită.

Toată după-amiaza, Hazel a oscilat între a mă implora să ieșim și a mă amenința că o să poarte doar lenjerie în următoarele două zile, ca să îmi testeze limitele autocontrolului. Iar acum o car în spate, pentru că nu am de gând să o las să se folosească de cârje pe zăpadă. E destul de alunecos peste tot.

Pufnesc și o privesc peste umăr.

– Hartley, nu mă insulta! Ești ușoară ca o pană.

Hartley chicotește. Ghetele scârțâie pe zăpadă și inspir aerul rece care vine dinspre apă.

– M-a sunat tata azi, îi zic.

– Cum a mers conversația?

– Nu prea bine. A spus că sezonul ăsta sunt diferit.

– Așa și e.

– Da, dar eu n-am nici o problemă cu asta. Mi se pare că joc mai bine. Băieții din echipă sunt ca frații mei. Înseamnă mult pentru mine.

Mă gândesc la clipele de dinainte să dau o pasă și la fericirea de pe fețele coechipierilor mei.

Continuăm să mergem în tăcere, timp în care mă gândesc la echipa mea și la nevoia mea de a fi cel mai bun căpitan.

– Lasă-mă jos puțin! îmi cere Hazel.

O ascult și o las ușor jos, apoi Hazel mă întoarce cu fața spre ea. Are nasul roz de la frig și, în timp ce îmi zâmbește, pe căciulă, păr și gene i se așază fulgi de nea.

– Sunt așa mândră de tine!

Memorez momentul, ca să îl reține pentru totdeauna. Ador liniștea asta pe care o simt cu Hazel și pe care n-am crezut că o să o trăiesc vreodată.

– Parcă suntem într-un glob de zăpadă, șoptesc.

Hazel îmi zâmbește și mă aplec să o sărut.

– Hayden o să vină într-o oră să îmi ia cheile, spune Hazel, când suntem aproape de casă.

Acasă. Nu locuiește acolo, dar poate într-o zi. Inima îmi tresaltă când îmi imaginez viitorul – dragonii noștri de cristal, stând unul lângă altul, produsele ei pentru păr în baie, hainele ei în șifonier. Parfumul ei pe pat.

Mă gândesc la vorbele ei și o privesc peste umăr.

– De ce? Dacă ai nevoie de ceva din apartamentul tău, o să mă duc eu să-ți aduc. Serios, Hartley. Spune-mi! Orice ar fi, o să-ți aduc.

Încerc să îmi mențin tonul relaxat, ca să nu creadă că sunt un nemernic teritorial.

– Nu poți, pentru că vreau să ia cadourile tale de Crăciun.

– Cadouri de Crăciun? Pentru mine? o întreb eu zâmbind.

Hazel râde.

– Da, iubitule. Pentru tine.

Mi-a spus „iubitule". Zâmbetul mi se mărește și simt un fior de căldură în piept.

– Ce mi-ai luat?

– N-o să-ți spun. Trebuie să ai răbdare până mâine.

– Hmm.

Sunt foarte curios.

Mă pregătesc să încep să ghicesc, când o femeie mai în vârstă, cu păr blond lung, iese dintr-un magazin și aproape că se izbește de noi.

– Mă scuzați, spune ea, dar apoi ni se intersectează privirile.

Stomacul mi se prăbușește și mă încordez.

– Mamă!

CAPITOLUL 60

Rory

Inima îmi bate cu putere, în timp ce eu și mama ne uităm unul la altul.

– Rory! șoptește ea, de parcă nu îi vine să creadă că sunt în fața ei.

Are ceva mai multe riduri în jurul ochilor și e mai trasă la față, dar părul ei e neschimbat. E lung și ondulat. Iar irisurile ei au aceeași nuanță de bleumarin ca ale mei.

Simt un junghi în inimă.

– Eu sunt Hazel, spune Hartley din spatele meu.

Mama își ridică privirea și clipește, ca și cum tocmai a observat-o pe femeia care se ținea de spatele meu. Zâmbește când o așez pe Hazel jos.

– Eu sunt Nicole.

Cele două dau mâna și mi se blochează mintea. Hazel mă ia de talie și mă ține strâns. Mama observă asta și ceva din privirea ei se îmblânzește.

– Încântată de cunoștință, Hazel! Apoi se uită la piciorul ei. Ce ai pățit?

– Rory m-a pus la pământ.

Mă pufnește râsul și Hazel îmi zâmbește.

– Nu am făcut asta. Eram la un eveniment cu echipa, pe patinoar, și a căzut. Și-a luxat glezna. Îi arunc o privire serioasă lui Hazel, dar ea continuă să îmi zâmbească. Încerc să am grijă de ea, dar n-are stare să stea locului și să se odihnească, așa cum ar trebui.

Hazel își dă ochii peste cap.

– Rory, afară ninge. Nu te poți aștepta să stau în casă, în condițiile în care aici ninge de două ori pe an.

Glumește, dar privirea ei are ceva protector. Încearcă să destindă atmosfera și să ne facă să ne simțim confortabil.

Nu știam că e posibil, dar o iubesc și mai mult.

Mama ne privește amuzată, surprinsă, dar și sfâșiată.

– De acord. Dacă ninge, trebuie să mergi afară. Îți plăcea să te bucuri de perioada asta a anului. Făceai câte un om de zăpadă în fiecare an.

Simt un fior de durere și un nod în gât. Ea a renunțat la toate astea când a plecat și eu am distrus orice speranță a unei posibile relații cu mama.

Am un milion de întrebări despre viața ei. Vreau să îi povestesc tot despre Hazel și hochei și să îi mărturisesc că sunt de părere că relația noastră s-a stricat din cauza mea, dar cuvintele mi se blochează în gât și mă răsucesc spre Hazel.

– Ar trebui să ne întoarcem acasă.

Mama clipește și se îndreaptă.

– O să dau o petrecere de Crăciun. Vorbele ei au o nuanță disperată, frenetică, de parcă nici ea nu vrea ca întâlnirea asta să se termine. Mâine după-amiază, doar câțiva prieteni. Nu trebuie să aduceți nimic, doar să veniți. Pare a se pregăti pentru un refuz și inspiră adânc. Mi-ar plăcea să vii, îmi spune. Și tu, Hazel, aș vrea să veniți amândoi. Dacă vreți, adaugă, privindu-mă în ochi.

Hazel mă privește cu îngrijorare și înflăcărare, ca și cum e pregătită să lovească dacă am nevoie să facă asta.

„Vrei?“ mă întreabă din priviri.

Nu ar trebui, pentru că am stricat destul relația cu mama, dar simt din nou o durere în piept.

Însă poate lucrurile nu trebuie să fie așa. Poate pot să îi arăt că nu sunt ca tata.

Când încuviințez ușor, Hazel se luminează la față.

– Ne-ar face mare plăcere să venim, îi spune mamei.

Mama expiră ușurată și ne zice ora și adresa.

– Îmi amintesc, îi spun eu.

– Bineînțeles.

Mai inspiră o dată adânc și se uită la mine. Pare că vrea să adauge ceva.

– Ei bine...

Fără să mă gândesc, mă duc și o îmbrățișez. Pentru o clipă, se încordează, apoi se relaxează, mă strânge în brațe și parfumul ei

dureros de familiar mă face să simt un junghi în piept. Mă retrag înainte să fac ceva stupid, cum ar fi să îi spun că îmi e dor de ea.

– Ne vedem mâine!

– Ne vedem mâine! șoptește ea, când mă aplec să o iau pe Hazel din nou în spate.

Apoi o luăm spre apartamentul meu. Inima îmi bate cu putere și, înainte să trecem de colț, mă uit peste umăr și o văd pe mama stând locului și privindu-ne.

CAPITOLUL 61

Hazel

În dimineața de Crăciun, mă trezesc cu Rory aducându-mi micul-dejun pe tavă în dormitor.

– Bună dimineața! spune el, zâmbindu-mi.

E la bustul gol, poartă pantaloni negri eleganți și papion negru. Izbucnesc în râs.

– Ce porți? îl întreb, când pune tava pe masă.

– Ce e, nu-ți place?

Își încordează pectoralii și zâmbetul mi se mărește. Are părul ciufulit și privirea somnoroasă, dar plină de afecțiune.

Cum de nu am observat până acum acest bărbat bun, amuzant și blând? Viața mea cu Rory e așa plină și colorată.

– Arăți ca un stripper.

– Am nevoie de o opțiune de rezervă, în caz că n-o să-mi iasă treaba cu hocheiul.

Își încordează bicepșii, îmi zâmbește și beau fericită din cafea. Latte cu lapte de migdale, preferatul meu. Așa e să fii într-o relație? Pare prea frumos ca să fie adevărat.

– Mulțumesc pentru cafea! Stai un pic! Tu nu ai aparat de făcut espresso.

Mă uit apoi la croasantul cu ciocolată de pe tavă.

Rory ridică din umeri și îl așază pe pat, pe partea lui.

– Am găsit un local din apropiere deschis azi.

– Nu era nevoie să faci asta. De cât timp ești treaz?

– De câteva ore.

Se uită pe geam și în ochi i se citește îngrijorarea.

Îmi amintesc de întâlnirea de ieri cu mama lui și de felul în care se priveau, ca și cum aveau atâtea să își împărtășească. Rory părea așa pierdut.

Instinctele mele protectoare s-au activat când am văzut-o pe femeia care ar fi trebuit să îl iubească cu toată ființa, dar care l-a părăsit. Însă expresia ei era plină de regret și de dor.

Le este dor unul de celălalt și vor să aibă o relație mai bună, dar nu știu cum să facă asta. Sunt sigură că Rory își face griji pentru reuniunea de după-amiază.

Pun cafeaua deoparte. Nevoia de a-i oferi confort și de a-i distrage atenția mă împinge mai aproape de el și îl mângâi pe păr.

– Ai părul ciufulit.

– Și tu.

– Îmi place.

– Și mie, spune el, privindu-mă cu tandrețe.

Căldura pulsează în mine și mă inundă dorința de a avea grijă de Rory, așa cum are și el grijă de mine. Să îi distrag atenția de la grijile lui și să îi umplu sărbătorile cu amintiri frumoase.

Îl mângâi pe gât, ating papionul și îl fac să zâmbească. Îl mângâi apoi pe piept, pe abdomen și ajung la talia boxerilor. Apoi îmi plimb degetele peste erecția lui.

Își încordează abdomenul și își ține respirația, uitându-se la încheietura mea.

– E în regulă, îl asigur.

Desfac nasturele de sus al pantalonilor lui și îmi strecor mâna în boxerii lui, mângâindu-i erecția.

– La naiba! șuieră el, lipindu-se de mâna mea.

Ador felul în care i se despart buzele și privirea fascinată cu care mă fixează.

– La ce te gândești? îl întreb în timp ce îl mângâi.

– La cum ar fi să ți-o trag.

– Amândoi știm că nu ai rezista nici măcar un minut în mine.

Râde și îi simt penisul cum îmi pulsează în mână.

– La naiba! Bineînțeles că nu aș rezista. Pot să te ating?

– Nu.

Scoate un sunet frustrat și zâmbesc. Mă cuprinde căldura, care se strânge între picioarele mele, dar e așa distractiv să mă

joc cu Rory.

– Dă-ți pantalonii jos!

Mă ascultă și îi dă jos, precum și boxerii, apoi îi văd penisul, al cărui vârf e deja umed. Privirea îi licărește în timp ce își scoate papionul.

Când mă urc pe el, zâmbetul îi dispare.

– Glezna ta...

– Rory. Îmi înfig mâna în părul lui și îl forțez să se uite la mine, nu la piciorul meu. Taci! îi spun cu tandrețe.

– Bine.

Îi zâmbesc din nou. E distractiv.

– Ador când faci ce spun, îi zic, în timp ce îmi dau tricoul jos.

Ador felul în care i se întunecă privirea când se uită la pieptul meu. Sfârcurile mi se întăresc sub privirea lui. Își încordează maxilarul când îi iau mâinile și i le pun pe sânii mei.

– Ai cei mai frumoși sâni, șoptește el, în timp ce mă mângâie și se joacă cu sfârcurile.

– Știu.

Își ține respirația când îi ating penisul din nou, mângâindu-l cu mișcări lente și ferme. Îl sărut pe gât, iar pielea lui e încinsă, pulsul rapid și respirația sacadată. Mă sărută înfometat. Ca și cum s-ar îneca fără mine. Zgomotele disperate pe care le scoate mă excită.

Dar îmi place prea mult să mă joc cu el, așa că întețesc ritmul.

– Mai lent!

– Nu.

– Te rog! mă imploră, în timp ce mă ciupește de sfârcuri și îmi trimite fiori în vintre.

– Nu.

– Hazel! mă imploră el. Încă nu vreau să termin.

O senzație de putere îmi umple sângele și îi zâmbesc.

– Atunci, nu termina!

Își lasă capul pe spate și mormăie. Zâmbetul mi se mărește și mă mișc mai repede.

– Ești așa sexy, îi șoptesc. Ești superb, Rory, îi spun, în timp ce îi admir obrajii înroșiți și maxilarul încleștat.

– Nici măcar nu știi cât de frumoasă ești. Din clipa în care te-am văzut anul trecut, nu am mai fost interesat de nici o altă femeie de pe planetă.

Mă cuprinde o senzație de încântare. Nu mă pot abține, ador să aud asta.

– Bun.

Apoi îmi apare un gând. Nu știu dacă vreau să aflu răspunsul, dar, cu toate astea, îl întreb:

– Când ai făcut sex ultima oară?

Gâfâie în timp ce ni se intersectează privirile și pe față i se citește ezitarea.

– Când? îl întreb, strângându-l de penis.

– Vara trecută.

Se apleacă și își lipește buzele de gâtul meu, inspirându-mi mirosul.

– Acum un an și jumătate?

Încuviințează și mă mușcă de zona sensibilă dintre gât și umăr, moment în care mă cuprinde o emoție intensă. Cred că e speranță sau poate afecțiune. Posesivitate. Ideea că Rory e numai al meu e așa dulce și necesară, că mi-e teamă și doar să mă gândesc la asta.

Mă dau în spate, mă așez în genunchi între picioarele lui și îi ling penisul. Scoate un mormăit torturat și disperat, apoi îmi plimb limba peste vârf.

Rory își încleștează pumnii.

– Te descurci așa de bine, îi șoptesc, apoi îl înconjor cu buzele și îi simt penisul pulsând pe limbă.

Îmi înfășor mâna liberă în jurul testiculelor lui, ceea ce îl face să geamă. Îi simt degetele în păr și sug cu putere.

– La naiba, la naiba, la naiba, Hazel! Nu pot...

Se oprește și geme când îl iau cu totul în gură.

Nota disperată din vocea lui îmi dă de înțeles că e aproape.

Cum îmi place să mă joc cu el, mă retrag pentru o clipă. Privirea îi e înfometată, părul ciufulit și fruntea îi e transpirată.

– Nu termina! îi reamintesc.

Apoi îl iau din nou în gură, în timp ce scoate sunete torturate.

Sug cât de tare pot și se încordează. Testiculele i se umflă și, peste o clipă, un lichid fierbinte și sărat îmi umple gura. Șoldurile îi zvâcnesc, împingând în gura mea, și îi înghit lacomă eliberarea. Dorința îmi pulsează între picioare, umplându-mă cu satisfacție și mândrie.

– Scuze, n-am rezistat! spune el, trăgându-mă la pieptul lui.

– Știu. Am vrut să termini.

– Ești malefică.

Încă gâfâie, dar zâmbește.

– Îți place asta.

– Da.

Expresia lui satisfăcută se umple de pasiune și mâinile îi alunecă între picioarele mele.

– E rândul meu?

Încuviințez și mă arcuiesc în atingerea lui. Își pune mâna pe talia mea și se lasă în jos, pe pat, până când buzele îi ajung pe clitorisul meu.

– La naiba!

– Exact.

Închide ochii în timp ce își plimbă limba peste mine.

Simt că iau foc când îi călăresc fața. Sunt atât de excitată de la ce i-am făcut lui Rory, că nu o să îmi ia mult să termin. Îmi mișc șoldurile în ritm cu gura lui și presiunea dintre picioare se intețește. Gura lui e umedă, fierbinte și face mișcările perfecte. Când mă privește, ceva se deblochează în pieptul meu.

– Rory, gem eu.

Își pune mâinile peste ale mele și degetele ni se întrepătrund. Acest moment plin de afecțiune mă împinge pe culmi și mai înalte. E mult mai intens decât orice aventură pe care am avut-o vreodată și încă n-am făcut sex.

Mintea mi se golește de gânduri când își înfășoară buzele în jurul clitorisului meu și suge. Mă încordez, el geme și simt o explozie de plăcere, care mă face să mă mișc incontrolabil peste gura lui. Plăcerea îmi inundă picioarele, dar el mă ține de mâini, puternic și ferm.

Când îmi mai revin, mă ridic și mă prăbușesc la pieptul lui.

Amândoi gâfâim și inimile ne bat cu putere.

– E cel mai tare Crăciun din lume, șoptește el cu zâmbetul pe buze, moment în care izbucnesc în râs.

CAPITOLUL 62

Hazel

După ce Rory mă duce în brațe la duș și insistă să mă spele pe păr, ca să îi dea o pauză încheieturii mele, ne mutăm în sufragerie.

Sunt foarte entuziasmată când îi pun în poală șoseta cu cadourile pe care i le-am luat.

– Tu ai făcut asta? mă întreabă, în timp ce își plimbă degetele peste numele lui, pe care i l-am cusut cu fir auriu.

– Bineînțeles.

Stau pe canapea, lângă el, și îmi trag pătura peste picioarele goale, privindu-l în timp ce așază cadourile pe masă. Deodorant, gumă de mestecat, ciocolată Lindt, șosete de lână, o portocală și balsam de buze.

Râde când vede brelocul de plastic pe care i l-am luat săptămâna trecută – un dragon mic cu o expresie iritată și flăcări care îi ies pe gură.

– Asta ești tu? întreabă el amuzat.

Mă dor obrajii de la cât am râs în dimineața asta.

– Ți l-am cumpărat ca să îl iei cu tine în deplasare, dar asta înainte să văd că ai deja dragonul tău.

– Îl ador, spune el, în timp ce analizează bucata de plastic. Apoi scoate din șosetă o doză de bere la temperatura camerei și pare surprins. Îmi place asta.

– Știu.

Îl sărut pe obraz. Mama pune mereu bere în șoseta lui tata, iar acum înțeleg de ce.

– Mulțumesc, Hartley!

Oftează și se uită la toate lucrurile de pe masă, apoi clatină din cap.

– Nu mă așteptam la asta.

Mă simt copleșită de emoție. Chiar dacă chestia asta nu o să dureze, dacă Rory nu o să mai fie interesat de mine și o să pună ochii pe altcineva, o să îmi amintesc astfel de momente.

Nu regret nimic. Rory merită să se simtă iubit.

Mă sărută din nou și îi zâmbesc.

– Mulțumesc! spune el.

– Cu plăcere! Arăt spre cadoul mai mare, înfășurat în hârtie albastră cu reni dansatori. Deschide-l pe ăla acum!

Rory se duce la brad, cu un zâmbet amuzat, și îl aduce pe canapea. Rupe hârtia și vede un tricou cu bleumarin și gri, un tricou vechi al echipei Storm. Îl privește cu atenție și analizează autograful de pe număr.

Inima îmi bate cu putere. Sper că o să îi placă.

– Ai înrămat tricoul lui Ward pentru mine?

Nu îmi dau seama ce părere are despre asta.

– Nu trebuie să-l expui sau ceva de genul ăsta. Nu trebuie să știe nimeni că îl ai. Doar am... Încerc să îmi amintesc de ce am ales ca ăsta să fie unul dintre cadourile lui. Ai spus că e idolul tău și că e important pentru tine să fie mândru de tine anul ăsta. Am vrut să-ți iau ceva care să-ți reamintească ce contează cu adevărat.

Un zâmbet imens îi apare pe față și se uită la mine, apoi la tricoul înrămat.

– Îl ador, Hartley!

Inima mi se umple de fericire, iar în ochi i se citește admirația, în timp ce studiază autograful.

– L-a semnat pentru tine?

– Da, a fost încântat s-o facă.

Rory pare fericit, apoi îl pune jos și mă sărută.

– Mulțumesc!

– Cu plăcere!

Simt că am o expresie fericită și toantă, în timp ce mă cuprinde o senzație caldă.

– Acum, e rândul meu, zice el.

– Nu.

Mă uit la el emoționată și am fluturi în stomac. Rory mă privește întrebător. Îmi frec degetele și mă uit spre brad, arătând spre un alt cadou.

– Mai am un cadou pentru tine.

– Mă răsfețI, spune el și se duce să îl ia.

Când ajunge pe canapea, începe să îl desfacă.

E poza cu noi din biblioteca liceului. Stăm unul lângă celălalt la una dintre mese, cu cărți și hârtii împrăștiate în fața noastră, eu cu un zâmbet reticent și Rory cu un zâmbet larg, cu brațul în jurul umerilor mei.

Rory studiază poza cu o expresie pe care nu reușesc să o interpretez.

– Poți s-o pui pe raft.

Mă foiesc sub pătură. Poate e un cadou ciudat. Ar fi trebuit s-o întreb pe Pippa dacă i-ar plăcea așa ceva.

– Te plăceam încă de atunci, îmi spune el.

– Cred că și eu.

Ne zâmbim.

Se ridică și se duce spre bibliotecă, așezând fotografia la nivelul ochilor. Când se uită la mine, îmi zâmbește și îmi face cu ochiul.

– E perfectă, spune el.

Sunt așa ușurată și fericită, că aș putea să mă topesc aici, pe canapea.

O clipă mai târziu, îmi pune un cadou mic în poală și se așază lângă mine, privindu-mă entuziasmat.

– E rândul tău.

Cutia e micuță, cam cât palma mea, și, după ce o desfac, dau peste o cutie de bijuterii.

Pulsul mi-o ia razna.

– Sper că nu e un inel fals de logodnă, îi zic, deși știu că nu e asta.

Cred.

Privirea lui mă sfredelește și zâmbetul îi devine viclean.

– Și dacă e?

– Rory!

Fața îmi ia foc și zâmbetul îi devine tot mai lat.

– Hartley, te fâstâcești așa ușor. Deschide cutia!

Îl ascult și văd înăuntru o pereche de cercei cu pietre de culoarea ochilor mei. Rămân fără aer și, pentru o clipă, nu sunt în stare decât să mă uit la ei.

– Îi urăști.

– Nu. Cum aș putea? Sunt superbi.

Simt ceva în piept când mă uit la el. Ceva care mă încălzește.

– Nu spune că e prea mult sau prea scump! Privirea lui e blândă și catifelată, precum cutia de catifea. Mă gândeam la tine când i-am văzut și îmi place să cumpăr lucruri pentru tine și să te fac fericită. Expiră lent și continuă să îmi analizeze fața. Și meriți ceva frumos.

E un clișeu faptul că mă îndrăgostesc de un tip bogat căruia îi place să îmi cumpere lucruri. Sunt mai evoluată de atât. Pot să îmi cumpăr singură lucruri.

Însă nu e vorba despre preț, ci despre faptul că s-a gândit la mine. E vorba despre gest, pentru că Rory Miller se dovedește atât de atent, afectuos și dulce.

– Te gândeai la mine?

Zâmbesc și mă uit din nou la cercei. Sunt superbi. Nu am avut niciodată astfel de bijuterii și deja mi-e teamă că o să îi pierd.

– Mereu mă gândesc la tine, zice el, aproape reticent, de parcă ar fi vrut să nu îmi spună adevărul.

Inima îmi tresaltă.

– Sunt prea frumoși ca să fie purtați.

– Hartley, te rog să-i porți! Dacă o să pierzi unul, o să-ți cumpăr alții. O să-ți cumpăr încă zece.

Pufnesc. Nu știu cum de reușește să îmi citească gândurile.

– Haide, probează-i! Să ne asigurăm că-ți vin.

Rory se sprijină de canapea și, pentru prima oară, pare să se simtă în largul lui în propria casă.

Pufnesc amuzată când scot cerceii și mi-i pun. Când mă întorc spre el, observ că mă privește cu afecțiune.

– Ești superbă! spune el.

– Cred că și Pippa are niște cercei asemănători.

Îmi place ideea că cerceii mei se asortează cu ai ei.

– E aceeași piatră, dar alt design. Sunt făcuți de același bijutier.

I-a cerut lui Jamie o recomandare de bijutier. A făcut eforturi și a plănuit totul.

Simt fluturi în stomac și îmi înăbuș un zâmbet, sărutându-l pe obraz.

– Mulțumesc!

– Cu plăcere!

Se apleacă să ia un plic verde de pe măsuța de cafea și mi-l dă.

– Un alt weekend cu Pippa? îl întreb.

Rory zâmbește. Scot o foaie și îi citesc scrisul masculin.

Sunt cinci sesiuni cu femeia care a deschis studioul de dans din New York, cel care mi-a inspirat visurile și care se concentrează pe a-i ajuta pe oameni să își accepte corpul.

Mă uit la el. Am pomenit-o o singură dată acum câteva luni, când Rory mă învăța să patinez. Nici măcar nu i-am spus numele.

Tocmai când credeam că am văzut tot ce ține de Rory, reușește să mă surprindă.

– Nu știam că dă lecții.

– Nu o face. Dar nu a fost greu să o conving după ce i-am explicat ce vrei să faci și ți-a văzut website-ul.

– S-a uitat la website-ul meu?

Nu îmi vine să cred.

– Am mers prea departe? întreabă el precaut.

Sunt copleșită de emoții. Chiar dacă încă nu sunt sigură pe abilitățile mele, Rory crede în mine și în visurile mele. Nimeni nu a mai făcut așa ceva pentru mine.

– Nu, n-ai mers prea departe.

Rory se reazemă de spătar. E atât de chipeș în lumina dimineții și aș vrea să îi spun un milion de lucruri.

– Vino aici!

Mă urc cu atenție în poala lui. E cald și îmi pun mâinile pe pieptul lui, pe gât, apoi îmi afund degetele în părul lui ciufulit.

– Mulțumesc! îi șoptesc, apoi îl sărut. Ador cadoul.

Scoate un sunet satisfăcut, moment în care mă afund și mai mult în chestia asta cu Rory Miller.

CAPITOLUL 63

Rory

– Ar fi trebuit să știu că ai o astfel de mașină, spune Hazel după-amiază, când ies din garaj.

Îi zâmbesc și pornesc încălzirea în scaunul pasagerului.

– Adică ceva rapid, puternic și incredibil de frumos?

– Ceva care epatează și e scump. Și doar tu ai conduce o *astfel* de mașină când ninge.

– Am cauciucuri de iarnă.

Schimb viteza mașinii sport, îi fac cu ochiul în vreme ce motorul toarce, iar Hazel își dă ochii peste cap, ascunzându-și zâmbetul.

– Știi să conduci o mașină manuală?

– Nu. Tata a vrut să ne învețe, dar eu și Pippa am refuzat.

Străzile sunt liniștite.

– Vrei să te învăț?

– Rory, nu am de gând că conduc mașina asta.

– De ce nu? Se pregătește să protesteze că e prea scumpă sau ceva de genul ăsta. Poate o să ai nevoie de o mașină pentru ceva.

E adorabilă când e emoționată și clipește repede. Ca de dimineață, când a văzut cutia și a crezut că i-am luat un inel de logodnă. Mai că vreau să îi cumpăr unul, doar ca să văd ce reacție o să aibă.

Pe cine încerc să păcălesc? Nu ăsta e motivul pentru care vreau să cumpăr unul.

– Dacă o să am nevoie de o mașină, o să-mi închiriez una.

– Bine. O să-mi iau altă mașină. Intru pe podul din North Vancouver și încep să am emoții. Ce mașină vrei?

– Nu te potolești, spune ea amuzată.

Mă gândesc la mama și mă cuprind din nou emoțiile. Tot bat în volan cu degetele. Oare prietenii ei știu de mine? Are un partener? Mai merge în drumeții? E ca o străină. Dar, judecând după cum s-a uitat la mine ieri, am simțit că nu își dorește ca lucrurile să stea așa între noi.

Dar ea a fost cea care a plecat, deci acum nu știu ce să mai cred. Nu știu de ce merg să o vizitez.

Hazel își pune mâna pe coapsa mea. Mă cunoaște și știe că am emoții în legătură cu ziua de azi.

Mă întreb ce mai știe Hartley. Oare știe că sunt îndrăgostit de ea?

– Mă bucur că vii cu mine azi, îi spun.

Fără Hazel, aș fi inventat o scuză să nu merg și apoi aș fi ridicat greutăți la sală până aș fi fost prea obosit ca să mai gândesc. Însă, cu Hazel alături, nu am mai avut senzația aia sâcâitoare că nu fac destul pentru hochei. Dacă aș întreba-o de asta, ar spune să pot să îmi iau trei zile libere fără să îmi distrug cariera, și aș fi de acord.

– Am nevoie de tine, adaug, apropiindu-mă de secretul pe care îl am față de ea.

Hazel mi-a schimbat viața în moduri pe care nu mi le puteam imagina, iar faptul că sunt cu ea e mai mult decât mă așteptam.

Hazel se uită la mine și mă tem că am mers prea departe, dar îmi aruncă zâmbetul ei dulce specific, pe care l-am descoperit în ultimele luni.

– Și eu mă bucur că vin, spune ea, strângându-mă de picior.

CAPITOLUL 64

Rory

În timp ce mama face pe gazda, umplând pahare și vorbind cu oameni, eu stau lângă Hazel în sufragerie. Mama a cumpărat

casa asta la câteva luni după ce a plecat și am venit aici de două ori. De fapt, nu, de trei ori. Am petrecut majoritatea vizitelor exersând lovituri pe alee și ignorând-o.

– Hazel, cu ce te ocupi? întreabă mama, așezându-se lângă ea.

– Sunt fizioterapeuta echipei, spune Hazel, luându-mă de mână.

Cele două vorbesc despre munca lui Hazel și cursurile de yoga. Apoi îi arată mamei cerceii pe care i i-am cumpărat și mama îmi aruncă o privire caldă.

– Cum e să joci pentru echipa Vancouver? întreabă ea, iar în încăpere pare să se lase tăcerea.

– Îmi place! Streicher face și el parte din echipă și e plăcut să joc cu o persoană cunoscută. Mă foiesc, conștient că toți cei prezenți ne ascultă conversația. Și îmi place să joc pentru Ward.

Mama încuviințează.

– Nu aveai un poster cu el pe perete?

Hazel îmi zâmbește și încerc să îi răspund la fel, dar expresia mea pare rigidă.

– Ba da.

Mama încuviințează din nou și se lasă tăcerea. Se uită în poală, la mâini, apoi din nou la mine.

– Jamie și mama lui sunt bine?

– Da.

– E logodit cu sora mea, adaugă Hazel, iar mama se luminează la față.

– Am văzut că s-a logodit, dar nu știam că e cu sora ta. Mama se uită când la mine, când la Hazel, ca și cum ar vrea să spună mai mult. Să le transmiteți felicitări!

Hazel mă mângâie pe mână și mă mai relaxez. Nu știu cum aș trece prin asta fără ea.

– Jamie e mai morocănos, dar nu mi-aș putea dori un cumnat mai bun, îi spune Hazel mamei.

– Mereu a fost tăcut și serios, foarte diferit de Rory. Cred că de asta s-au înțeles așa de bine.

Nu știu ce să spun. Toate chestiile despre care vorbim fac parte din trecut, dar nu vreau să discutăm despre hochei. Mama urăște hocheiul.

Atmosfera e ciudată. Mă pregătesc să o întreb dacă mai face bijuterii, dar se aude soneria și mama tresare, ca și cum aștepta un motiv să plece. Deschide ușa și apar și mai mulți prieteni de-ai ei.

– Mă bucur așa mult c-am ajuns! spune prietena ei. Când m-ai sunat ieri...

– A, da, da, o întrerupe mama, uitându-se spre mine și Hazel. Mă bucur să te văd!

Prietena ei mă vede și pare luată prin surprindere.

Îi arunc un zâmbet rigid.

– Bună!

– Dumnezeule, e leit Rick.

Mama scâncește și simt o împunsătură în inimă.

– Mă duc să iau niște apă, spun și mă ridic, evitând să o privesc pe Hazel în ochi.

Îi simt privirea ațintită asupra mea când mă îndrept spre bucătărie. Dau drumul la robinet, pun apă, o arunc, apoi mai torn încă o dată și mă uit pe geam.

Ce caut aici? Nu fac decât să deschid niște răni vechi. Reacția mamei când prietena ei i-a zis că semăn cu tata mi-a spus tot ce era de spus.

Faptul că am venit aici a fost o mare greșeală. Nu știu unde mi-a fost mintea. Ce credeam, că o să fim, dintr-odată, oameni diferiți? Că o să o putem lua de la capăt?

Rick ar spune că sunt patetic.

Îmi amintesc ziua când a plecat, când m-a întrebat dacă vreau să merg cu ea. Totul ar fi diferit dacă aș fi acceptat. Mi-aș cunoaște mama. Dar nu aș mai juca hochei.

– Rory.

Mama intră în bucătărie cu o expresie stranie.

Dintr-odată, încăperea pare prea mică pentru amândoi, dar, în același timp, nu pot să îmi iau privirea de la ea. E mama mea. Mă doare capul. Mi-e dor de ea, deși e fix în fața mea.

Aș vrea să o putem lua de la început, doar că nu știu cum.

Mama arată peste umăr.

– Îmi pare rău pentru ce a spus Erica. Că arăți ca tatăl tău.

Iau o gură de apă, doar ca să am ce face cu mâinile.

– Toată lumea spune asta.

– Mereu mi s-a părut că semeni mai mult cu mine.

Între noi se lasă tăcerea. Îi simt parfumul, același cu care se dădea când eram mic.

– Ce face tatăl tău?

Îmi frec ceafa și mă gândesc la convorbirea noastră de ieri.

– E bine.

– A venit în oraș de sărbători?

– Nu, e în Toronto. Nu îi place să sărbătorească Crăciunul.

Mama încuviințează, ca și cum își amintește, apoi expresia i se schimbă.

– Când erai foarte mic, îi plăcea să facă toate chestiile de Crăciun cu tine.

Nu îmi vine să cred. Nu pare a fi ceva ce să fi făcut tata.

– Serios, Rory, chiar îi plăcea. Tatăl tău te iubește. Sper că știi asta. Îți arată asta în singurul mod în care știe s-o facă.

Tata adoră hocheiul. Adoră ca el să fie cel mai bun și ca oricine care are o legătură cu el să fie la fel, dar dau toate astea laoparte.

– Ar trebui să mă întorc la...

– Ești fericit?

Întrebarea mă înjunghie direct în inimă și nu știu de ce. Mama așteaptă, analizându-mi fața.

– Da, sunt, Hazel e... Mă opresc și mă uit spre sufragerie, unde lumea vorbește și râde. Hazel e incredibilă.

Expresia îngrijorată a mamei se transformă într-una plină de afecțiune.

– E minunată! Păreți perfecți unul pentru celălalt.

Încuviințez. Vreau să îi mărturisesc faptul că o plac pe Hazel încă din liceu și că ne-am prefăcut că avem o relație doar ca să îl enervăm pe fostul ei iubit, dar că m-am îndrăgostit de ea și nu știu ce să fac sau când să îi spun.

Dar, în loc de asta, doar mă uit la paharul de apă de pe masă și încuviințez din nou.

– Asta sper și eu.

Se lasă din nou tăcerea în bucătărie și fac un pas spre sufragerie.

– Am un cadou pentru tine, spune ea repede.

O privesc surprins în timp ce se duce în sufragerie și se întoarce cu o cutie mică.

– Nu e mare lucru, dar... Mi-o întinde. Deschide-o!

Deschid cutia și dau peste un pulover tricotat, bleumarin cu pete gri, exact ca ochii lui Hartley. Când îl ridic, pare să aibă mărimea potrivită.

– Tu l-ai făcut?

Încuviințează, deși pare jenată, și simt o apăsare în piept. De ce îmi mai face pulovere, dacă a plecat? De ce mă invită la petreceri de Crăciun cu prietenii ei, vorbește cu iubita mea și mă întreabă de tata?

– L-am făcut anul trecut. Am vrut să ți-l dau atunci, dar n-am avut curaj.

– Anul trecut? întreb eu șocat.

– M-am gândit că ai deja tot ce îți trebuie și că nu l-ai vrea.

Durerea dulce din piept e probabil sentimentul despre care a vorbit Hazel la un moment dat, care ne face să ne simțim valoroși. Pun cutia pe masă și o îmbrățișez strâns. Parfumul ei liniștitor, de scorțișoară, ne învăluie, și mama îmi răspunde la îmbrățișare.

– Mulțumesc! Îmi place foarte mult, spun eu pe un ton încordat.

Ne despărțim și mama nu se uită în ochii mei.

– Am vrut să-ți fie cald. Știu că mergi cu echipa în locuri reci.

Replica ei, care e tipică pentru o mamă, mă face să zâmbesc.

Când mă întorc în sufragerie, mă așez lângă Hazel și o iau de mână.

– E totul în regulă?

Încuviințez și ea se apropie de mine.

– Nu o să plec nicăieri, adaugă.

În clipa aia, simt că pot să respir din nou.

CAPITOLUL 65

Hazel

Mai târziu în seara aia, stăm întinși pe canapea, în fața șemineului, și bem cidru cald de mere în timp ce afară ninge și luminițele din brad strălucesc. Sunt îmbrăcată în hanoracul lui, lipită de el, acoperită cu pătura pufoasă pe care mi-a cumpărat-o și Rory mă mângâie pe păr.

– Ce ai decis cu privire la studio? mă întreabă.

Mă încordez. Au trecut două zile de când mi-a scris Laura și încă nu i-am răspuns. Mă simt prost că nu i-am răspuns imediat, dar m-am tot gândit și răzgândit.

– Încă nu am luat o decizie.

Rory încuviințează și continuă să se joace cu părul meu. Știu că, dacă i-aș spune că nu vreau să fac asta, mi-ar respecta decizia și ar renunța la subiect.

Mi-e teamă. Miza e așa mare. Dacă aș eșua, ar fi penibil și o mare risipă de bani. Dar, mai presus de orice, mi-e teamă de ce ar spune asta despre mine.

Doar că nu pot să rămân în același loc numai pentru că mi-e teamă. Iar acum, cu sesiunile de mentorat pe care mi le-a luat Rory de Crăciun, o să am pe cineva care să îmi răspundă la întrebări. Inspir adânc și mă îndrept.

– Vreau să vizitez spațiul.

– Da? întreabă el, luminându-se la față.

Încuviințez și zâmbesc.

– Scrie-i acum!

– Acum?

– Da, ca să nu-ți pierzi curajul.

Are dreptate. Inspir adânc, iau telefonul și îi scriu repede Laurei.

– Probabil spațiul a fost închiriat deja, ceea ce e în regulă.

Primesc răspunsul imediat: „Super! Ești liberă în dimineața ajunului Anului Nou? Poți să vezi spațiul atunci".

Rory se uită peste umărul meu și citește mesajul. În dimineața aia ar trebui să mergem în Whistler, pentru meciul League Classic.

– Putem să ne descurcăm, spune el, iar eu îmi mușc buza. Haide, Hartley!

Sunt reticentă, mă sperie ideea de a face ceva așa important, dar Rory s-a dus acasă la mama lui în ciuda neliniștii.

„Sună grozav", îi scriu Laurei și expir ușurată.

– Bravo! mă felicită Rory.

Roșesc și pun telefonul laoparte.

Se uită la poza înrămată cu noi doi, apoi mă privește și zâmbește.

– La asta te așteptai când ai făcut pariul ăla că o să fim împreună? Credeai că o să stăm pe canapea, ca un cuplu căsătorit?

Privirea pe care mi-o aruncă îmi dă fiori.

– E și mai bine.

Trebuie să îi spun ce simt. Niciodată nu am crezut că o să se întâmple așa ceva și clar nu mă așteptam să simt lucruri precum posesivitate, mândrie și fericire năucitoare în preajma lui Rory Miller. Ezitarea de care dau dovadă mă înfurie.

– Mulțumesc c-ai venit azi cu mine! spune el.

– Sigur că da.

Tipul ăsta habar nu are de ce sunt în stare pentru el.

Mă gândesc la Nicole și cât de fericită a fost să îl vadă azi. Cum a fost evident că a organizat petrecerea după ce ne-a invitat, pentru că voia să îl revadă pe Rory. Când baia de jos era ocupată, m-a trimis la etaj și am trecut pe lângă biroul ei.

– Biroul mamei tale e plin cu chestiile tale de hochei.

– Dar urăște hocheiul.

– Avea articolul din ziua în care ai fost ales la profesioniști, toate tricourile tale și câteva obiecte Storm. Îi e dor de tine, Rory.

Mi se rupe sufletul pentru ei doi.

– Și mie mi-e dor de ea, îmi șoptește el la ureche și mi se pune un nod în gât.

E așa sincer cu mine, chiar și când e dificil, așa că mă forțez să îi ofer mai mult din mine.

– Connor a spus că tipii ca el nu rămân cu fete ca mine.

Nu pot să îi spun adevărul despre ce simt, dar pot să îi ofer asta. Pot să fac un pas mic către el.

Privirea lui devine tăioasă când aude numele lui Connor. Îmi încrucișez brațele la piept, privesc încruntată podeaua și îmi amintesc rușinea pe care am simțit-o acum câțiva ani, la petrecere, pentru că nu eram îndeajuns pentru cineva.

– Nu am fost îndeajuns pentru el.

Abia pot să verbalizez asta. Simt că vorbele mă zgârie pe gât chiar în timp ce le pronunț.

Rory îmi ia fața în mâini, în vreme ce mă privește cu o expresie disperată, sinceră și furioasă.

– S-a înșelat, Hartley. S-a înșelat, îmi spune el în timp ce mă privește în ochi.

Inima îmi bate cu putere. Vreau să îl cred. Când stăm acolo, îmbrățișați, ca și cum nimic altceva nu mai există, vreau să cred că nu o să se sature niciodată de mine.

Cred că aș muri dacă s-ar întâmpla așa ceva.

În ce m-am băgat? Simt cum mă cuprinde panica în timp ce îl privesc în ochi. Nu am cum să ies din situația asta fără să fiu rănită.

– Se înșală. Rory mă privește ca și cum trebuie să îl cred. Nu a fost niciodată destul de bun pentru tine și era conștient de asta. Ești perfectă, Hartley.

Ceva pulsează în mine, disperat să iasă la suprafață. E foarte dificil să țin toate sentimentele astea în mine.

– Încă ne prefacem, nu-i așa?

– Nu, Hartley, nu ne mai prefacem. Îmi analizează fața, de parcă încearcă să memoreze toate detaliile, și înghite cu noduri. Nu m-am mai prefăcut de foarte mult timp.

Simt că nu mai am aer și nu pot să îmi mut privirea.

Connor a spus că nu sunt îndeajuns, dar poate s-a înșelat. Pentru că Rory mă privește ca și cum aș fi. Nu știu exact ce e între noi, dar vreau să experimentez totul.

– Pot să-ți spun ceva? mă întreabă, în timp ce îmi dă o șuviță pe după ureche.

Expresia lui sinceră și emoționată îmi dă fiori, dar încuviințez și îmi mușc buza.

Se uită adânc în ochii mei și apoi își ține respirația.

– Te iubesc!

În clipa aia, totul din jur dispare. Nu mai existăm decât eu și Rory.

– Poftim?

Vocea îmi tremură, ca și cum aș fi speriată, deși nu e cazul.

– Te iubesc!

Mă privește în ochi și mâna îi alunecă în părul meu.

Acum două luni, ăsta ar fi fost ultimul lucru pe care aș fi vrut să îl aud. Acum însă, vreau ca Rory să repete vorbele astea de o mie de ori.

– Nu fi surprinsă, Hartley! Cum aș putea să nu mă îndrăgostesc de tine? Era doar o chestiune de timp.

Zâmbetul lui e blând.

Încerc să spun ceva, dar nu am cuvinte. Fata de acum câțiva ani, a cărei inimă a fost distrusă, e șocată că am avut norocul să îl întâlnesc pe Rory. În același timp, sunt înspăimântată că ce avem nu o să dureze.

– Nu trebuie să spui nimic. Știu că, la un moment dat, o să-mi răspunzi la fel.

Rory e amuzat de tăcerea mea și spune asta cu convingere. Ca și cum vede prin mine și știe că o să simt și eu același lucru.

– Ce arogant! șoptesc.

Am tot evitat emoția, i-am întors spatele, dar nu mai pot s-o ignor.

Sunt foarte îndrăgostită de Rory Miller. Niciodată nu am spus cuvintele astea unui tip. Mereu am simțit că nu ar fi primite bine de Connor, așa că le-am ținut pentru mine.

„A mai rănit pe cineva", șoptește vocea urâtă din mintea mea. Nu a vrut, dar a fost nechibzuit cu sentimentele lui Ashley, frângându-i inima.

Ar putea să îmi facă și mie la fel, chiar dacă mă iubește. Chiar dacă îl iubesc și eu și suntem foarte fericiți împreună. Dragostea dintre oameni dispare.

Mă gândesc la ziua de ieri, când Rory a spus că Jamie îi e ca un frate. Vor fi mereu unul în viața celuilalt, ceea ce înseamnă că Rory o să fie mereu în viața mea.

Dacă i-aș oferi tot și lucrurile n-ar merge între noi, aș fi distrusă să îl văd tot timpul.

– E în regulă, repetă el.

Mă mângâie pe păr și îmi dau seama că înțelege. Zâmbește ca și cum mi-ar citi gândurile. Un alt motiv pentru care țin la el e felul lui de a fi, răbdător și blând. Știe că am suferit și încerc să mă vindec pentru el.

– O să aștept, spune el.

Dumnezeule. Chiar îl iubesc. Cred că îl iubesc de mult timp. De mai mult timp decât sunt dispusă să recunosc. Am încercat să evit asta, dar cred că să încerc să nu mă îndrăgostesc de el a fost cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată.

Mă mut și îl călăresc, fără să ne luăm privirea unul de la celălalt. Își pune mâinile pe talia mea și îmi apropii buzele de ale lui.

– Cum ți-e glezna? întreabă el încet.

– Nu-mi pasă de ea acum.

Rory încuviințează. Probabil o să-mi spună că trebuie să o menajez, dar îl sărut înainte să facă asta.

CAPITOLUL 66

Hazel

În timp ce ne sărutăm, Rory mă ridică și mă duce în dormitorul lui, așezându-mă ușor pe pat, apoi îngenunchind pe podea, în fața mea. Aerul scapără când își plimbă gura peste mine, retrăgându-se pentru o clipă cât ne dezbrăcăm, până când, într-un final, stau pe pat îmbrăcată doar în sutienul de culoarea lavandei și chilotul tanga asortat.

– Chiar am avut nevoie de tine azi, șoptește el.

Privirea lui e atât de vulnerabilă, că simt cum pulsează emoțiile în mine.

Știu asta. Știu că se simte pierdut când vine vorba despre mama lui. Nu vreau decât să îl țin de mână și să mă asigur că e bine.

Vreau să fiu sprijinul lui.

– Spune cuvintele alea din nou! Știi tu, alea de mai devreme.

Îmi zâmbește și îmi ia fața în mâini, în timp ce mă sărută.

– Te iubesc!

Oftez. Simt că plutesc și Rory se urcă peste mine în pat. Așa cum se întâmplă de fiecare dată când ne sărutăm, uit de orice altceva în afară de senzația gurii lui, mâna lui care se afundă în părul meu și genunchiul care se strecoară între ale mele. Se face comod între picioarele mele și îi simt penisul impresionant pe clitoris, iar atingerea scoate scântei. Limba lui alunecă printre buzele mele și, când o sug ușor, aud geamătul lui de plăcere.

– Dumnezeule! șoptește Rory, în timp ce mă gustă din nou.

Mă arcuiesc spre el, pentru că din cuvântul ăla am înțeles exact cât mă iubește și că ar înnebuni dacă nu ar putea avea mai mult. Își îndreaptă șoldurile către mine, își trece degetele prin părul meu și simt fiori de excitare.

– Hartley, aș putea să termin doar din asta.

Simt o presiune care începe să se strângă între coapse și protestez.

– Dar nu o s-o fac. Urmează un alt sărut lent și leneș. Sunt udă. Nu înainte să îți ofer și ție ce îți trebuie.

Sărutul nostru trece de la lent și atent la disperat.

– De fiecare dată când mă masturbez, mă gândesc la gustul tău. Niciodată nu rezist.

Scot un geamăt și mă arcuiesc spre el, în căutare de fricțiune. Penisul lui atinge zona sensibilă dintre picioare și tot corpul mi se încordează.

Se lipește din nou de acel punct și mă face să îmi pierd mințile. Un zâmbet satisfăcut îi apare pe față și mă fixează cu privirea. Mă sărută pe gât, apoi suge punctul sensibil de la baza gâtului și scot un geamăt, îndreptându-mi șoldurile spre el.

– Facem asta acum?

– Da, sper că da.

Scâncesc când face cercuri cu limba peste claviculă.

– Bun.

Privirea i se întunecă și își lipește fruntea de pieptul meu, în timp ce inspiră adânc. Expresia lui îmi dă de înțeles că ăsta e cel

mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

Și pentru mine e la fel.

Îl doresc. Nu îmi pasă de consecințe și nu îmi pasă că risc să fiu rănită.

Mâna îi alunecă între picioarele mele și pune presiune cu palma. Îmi arcuiesc spatele, în timp ce mă străbat fiori de plăcere.

– Dumnezeule! șoptesc, în vreme ce admir zâmbetul lui Rory.

– Hazel, ador cât de tare te uzi pentru mine! zice el, roșind.

Încuviințez și îl mângâi pe piept, în timp ce continuă să mă mângâie între picioare, excitându-mă din ce în ce mai mult, însă, când mă întind spre penisul lui, clatină din cap.

– Nu încă.

– Te rog!

Râde încet și ridică din sprâncene, în timp ce continuă să îmi ofere plăcere.

– Nu o să rezist dacă o să îți dau ce vrei.

Privirea îi coboară spre sânii mei și se încordează. O clipă mai târziu, e în genunchi, se întinde să îmi desfacă sutienul și îmi dă pantalonii jos.

– Așa e mai bine, spune el, apoi se concentrează din nou pe zona dintre picioare și mă arcuiesc către atingerea lui.

Mă sărută pe sfârc și senzația limbii lui îmi dă fiori.

Mă întind din nou spre penisul lui, dar mă ia de încheietură și mi-o țintuiește de pat, deasupra capului.

– Dă-mi și cealaltă mână! cere el, în timp ce continuă să îmi maseze clitorisul.

Sunt disperată să nu se oprească, așa că îl ascult.

Îmi ține ambele mâini cu mâna lui mare și zâmbește.

– Nu știu de ce îmi place să fac asta cu tine, dar îmi place. Respiră greoi și îmi studiază fața, în timp ce mă mângâie între coapse. Te vreau doar pentru mine.

Simt cum se intensifică presiunea.

– Și eu vreau asta. Îmi place când te porți așa.

Zâmbește din nou, ca și cum i-am dat răspunsul perfect. Un nou val de plăcere mă cuprinde, pentru că i-am dat ce avea nevoie. Vreau să îi ofer lui Rory tot ce își dorește.

Își încordează maxilarul și îmi mângâie umezeala.

– Știi că ești a mea, nu-i așa?

Încuviințez din nou și închid ochii, deoarece plăcerea pe care o simt e copleșitoare.

– Ești numai și numai a mea.

Niciodată nu am crezut că o să aud cuvintele astea posesive de la Rory, dar acum le sorb cu încântare.

– Spune-o!

Tonul lui amuzat e presărat cu posesivitate și mă fixează cu privirea.

– Sunt a ta și numai a ta. Trebuie să termin.

Inspiră adânc și îmi dă drumul la încheieturi.

– Întinde-te pe abdomen!

– Poftim?

Îmi înalț capul, iar el așteaptă. Penisul îi tresaltă, implorându-mi atenția, și e umed pe vârf. Mă aplec și îl ling, iar Rory își înfige mâna în părul meu.

– Hazel!

Tonul lui e întunecat și plin de tachinare, în timp ce mă trage de păr, îndepărtându-mă de penisul lui.

– Ce ți-am spus?

Chiar dacă sunt foarte excitată și disperată să am orgasm.

– Nu-mi amintesc, îl mint și îi zâmbesc.

Rory clatină din cap, cu privirea luminoasă și un zâmbet obraznic.

Obraznic și al naibii de sexy.

– Mă pregăteam să ți-o trag, spune el cu voce ușor amenințătoare, în timp ce continuă să îmi țină părul în pumn. Dar acum m-am răzgândit, pentru că te porți ca o răsfățată.

CAPITOLUL 67

Hazel

Sunt foarte entuziasmată. Ăsta e momentul, nu-i așa? Exact de asta am avut mereu nevoie de la un tip. Ce este între mine și Rory se prelinge în tot ce e între noi. El reprezintă tot ce am avut nevoie vreodată de la un bărbat. Pulsul mi-o ia razna.

– Așază-te în patru labe!

Abia mă întorc, că își pune mâinile pe șoldurile mele și mă trage în genunchi, umedă și expusă. Simt o urmă de ezitare. Nu

am mai fost în poziția asta de câțiva ani. Mă face să fiu supusă și vulnerabilă, motiv pentru care nu îmi prea place.

Rory pare să îmi audă gândurile și mă mângâie pe spate.

– Ești bine, iubito?

Mă concentrez pe căldura mâinii lui și inspir adânc.

– Da.

Nu m-ar împinge niciodată prea departe. Mereu e atent la reacțiile mele.

Mă sărută pe spate.

– Hazel, ai încredere în mine?

– Da.

– Ești sigură?

– Da. Am încredere în tine.

Sunt udă și excitată. Aștept să îmi provoace orgasm, iar în ton mi se simte frustrarea.

Rory scoate sunetul ăla jos pe care îl ador.

– Bun.

Îi simt limba în jurul anusului și sunt surprinsă de senzația caldă și umedă. Îmi scapă un sunet de plăcere și degetele i se încordează pe șoldul meu.

– Ai mai făcut asta? șoptește el în timp ce mă mângâie.

Toată atenția mea e concentrată asupra locului în care limba lui mă atinge, în timp ce mă cuprind valuri de plăcere.

– Nu.

– Îți place?

– Da.

Simt cum mă ud și mai mult.

– Rory, trebuie să termin. Am nevoie de mai mult.

– Știu.

Cu toate astea, limba lui desenează cercuri lenețe în jurul anusului meu.

– Cât de tare vrei să termini?

– O să te omor mai târziu.

– N-am nici un dubiu.

Limba lui mă pătrunde și scot un geamăt puternic. Simt fiori pe spate.

– La naiba, Hazel! Tocmai te-ai încordat în jurul limbii mele. E așa bine, iubito. Te descurci așa bine.

Scrâșnesc din dinți și gâfâi. Mai am puțin și o să explodez.

– Dacă vrei mai mult, trebuie să îți câștigi acest drept.

Scâncesc și sunt la limita nebuniei. Ce se întâmplă acum e tortură pură, dar ador fiecare moment.

– Ce vrei?

– Să stai cu mine aici până la meciul League Classic.

– Poftim? Până de Anul Nou?

Nu sunt în stare să gândesc limpede când mă atinge așa.

Face o pauză, apoi mă sărută pe spate și îi simt respirația pe piele.

– Îmi place să te știu aici. Pare că așa ar trebui să fie lucrurile.

Cuvintele lui sunt blânde și sincere, la fel ca tonul, și îmi străpung inima.

– Bine. O să stau aici.

Aș fi în stare să spun orice acum, la cât de excitată sunt, dar ultimele zile au fost un vis. Parcă am fost noi doi în propriul nostru glob de zăpadă.

– Spune-mi că e ce trebuie!

– E ce trebuie.

– Spune-mi că, dacă o să facem asta, nu o să fie ultima oară!

Se referă la regula mea stupidă, care trebuia să mă împiedice să mă atașez.

– Nu e ultima oară.

– Ce fată bună! Mi se pare mie sau am auzit ușurare în tonul lui? Bine, Hartley.

Mâna lui revine între picioarele mele și îmi freacă clitorisul cu mișcări ferme, exact cum îmi place.

– Mi-ai flatat egoul destul în seara asta.

Capul mi se afundă în pat pe măsură ce mă apropii de orgasm. Sunt tot mai aproape pe măsură ce el își plimbă mâna peste mine, iar limba lui îmi atinge anusul, revendicându-mă. Un val puternic de dorință mă cuprinde și îmi încinge sângele, iar corpul îmi e acaparat de plăcere.

– O să termin, șoptesc în saltea, în timp ce Rory se joacă cu trupul meu.

Mușchii din centrul meu se încordează și pulsează, în vreme ce mâna lui se mișcă din ce în ce mai repede. Aud cât de udă sunt, dar continui să mă încordez în jurul limbii lui.

Mă simt murdară și depravată, dar nu îmi pasă. Dacă Rory își dorește asta, și eu îmi doresc.

Pulsul îmi răsună în urechi, în timp ce cobor de pe culmile extazului. Mă afund în pat, dar Rory se urcă peste mine și îi simt erecția pe spate, în timp ce mă sărută pe umăr.

– Cum ești, Hartley?

– Bine, șoptesc eu, iar el râde.

– Ești epuizată pentru seara asta?

Mă sprijin în coate și clatin din cap.

– Nu, nu am terminat.

Fața lui e roșie și ochii îi sunt luminoși. Părul îi e ciufulit, exact cum îmi place. Zâmbește și arată ca și cum abia reușește să se controleze.

– Bun. Rory se întinde spre noptieră, deschide o cutie cu prezervative și își pune unul. Întoarce-te!

Îl ascult.

Se așază între genunchii mei. Îi simt penisul pe clitoris și îmi țin respirația. Mă sărută pe gât, pe umăr și îmi înfig mâna în părul lui.

– Nu fi tandru! îi șoptesc, în timp ce îi simt lungimea. Ia ce vrei, Rory! Îmi place.

Mormăie ca și cum exact asta voia să audă și apoi îl simt la intrarea în mine. Își încordează maxilarul și gâfâie, după care mă pătrunde și se uită la expresia mea. Simt cum se apropie al doilea orgasm imediat ce mă întind în jurul lui. E prea mare pentru mine, dar senzația arzătoare e incredibilă, provocând scântei, pentru că mă simt atât de plină și de strâmtă. Când își lipește șoldurile de ale mele și e cu totul în mine, îmi dau ochii peste cap.

– Rory!

Aș putea să termin doar privindu-i expresia. Are maxilarul încordat, ca și cum abia mai rezistă, iar privirea îi e încețoșată. Dorința de pe fața lui intensifică presiunea din mine.

– Ești așa strâmtă. Știam că nu o să rezist.

Se retrage și mă pătrunde din nou, moment în care gemetele noastre se amestecă. Mâine o să am dureri, dar nu îmi pasă, vreau mai mult. Mâinile mele sunt peste tot pe Rory, în părul lui, pe brațe, pe spatele lui.

– Pot să...

Mă pătrunde mai repede și mai dur de data asta.

– Poți să ce?

Abia am aer în timp ce mă ține lipită de pat și mă folosește ca să termine.

– Ce anume?

Își pune mâna la baza gâtului meu și mă privește întrebător.

– E bine așa?

Nu mă strânge, nu mă rănește, doar își ține mâna acolo. Încuviințez. Faptul că Rory vrea să mă țină lipită de pat și să mi-o tragă mă face să îmi pierd mințile.

– Da. E bine.

– Bun.

Își mișcă șoldurile mai repede, într-un ritm necruțător, iar corpul începe să mi se încordeze din nou.

CAPITOLUL 68

Rory

Să fiu în femeia pe care o iubesc e cea mai intensă experiență a vieții mele.

Hazel mă privește de parcă sunt totul pentru ea. În sfârșit are încredere în mine. În sfârșit facem asta. Știu că mă iubește și o să am răbdare până o să recunoască asta. Am deja multă experiență cu asta când vine vorba despre ea.

Își mușcă buza.

– Mai tare.

– Ești sigură?

Abia mai rezist. Îmi încordez degetele în jurul gâtului ei.

Ador când renunță la control pentru mine și mă lasă înăuntru. Are încredere în mine să o folosesc așa.

Încuviințează și își înfige unghiile în spatele meu. Senzația duce momentul la un alt nivel – parfumul ei în nările mele, umezeala ei în jurul penisului meu, felul în care arată sub mine, atât de maleabilă, catifelată și deschisă.

Dumnezeule, nu o să supraviețuiesc momentului. O să am un orgasm atât de puternic, că o să mă omoare. Presiunea se intețește și încep să iasă scântei.

Hazel începe să pulseze în jurul penisului meu și o privesc surprins.

– O să ai orgasm din nou?

– Îmi atingi clitorisul și totul din mine.

Mă cuprinde o satisfacție tipic masculină. Sânii perfecți i se mișcă în timp ce o penetrez iar și iar, presiunea din mine amenințând să explodeze. Se încordează, căutându-mi privirea, arcuindu-se, și buzele delicate i se despart. Pulsul îmi răsună în urechi și eliberarea mă lovește cu putere.

Mintea mi se destramă într-o mie de bucăți. Mă revărs în ea și îmi îngrop capul în gâtul ei în timp ce îi șoptesc numele.

Hazel a mea. Doar a mea. Cu fiecare penetrare, numele ei îmi pulsează în sânge. O iubesc și e a mea. Acum, că o am, nu o să îi mai dau drumul niciodată.

Pe măsură ce ne revenim, mă lipesc de ea, o sărut pe frunte și o mângâi pe păr. Sunt încă în ea, dar nu sunt pregătit să mă retrag.

– Ești bine? Nu am fost prea dur?

– Nu. A fost perfect.

Se uită la mine și îmi aruncă un zâmbet satisfăcut. Nu îmi vine să cred cât de frumoasă e.

– Dacă nu vrei să stai aici până la meciul League Classic...

– Vreau să stau.

„Stai pentru totdeauna", îmi spun.

Își pune mâna pe pieptul meu.

– Îmi place aici.

Oare a simțit cum mi-a tresăltat inima când a spus asta?

– Inima încă îți bate așa de repede, șoptește ea.

– E atât de bine cu tine, Hazel.

Nu e doar sex. E extaz.

Face ochii mari și parcă trece o eternitate înainte să spună ceva.

– Și eu mă îndrăgostesc de tine. Spune asta atât de încet, că abia o aud. Mi-e teamă.

Dumnezeule!

– Știu. Cred că așa trebuie să fie, înspăimântător, și o să-ți fiu alături tot timpul.

În clipa aia, ni se întâlnesc privirile.

– Bine?

– Bine.

Hazel Hartley mă iubește, iar, într-o zi, o să mă căsătoresc cu ea.

CAPITOLUL 69

Rory

E ziua de după Crăciun, iar eu stau în Filthy Flamingo cu Owens, Volkov și alți băieți, când primesc o poză de la Hazel.

E în cadă, acoperită cu bule, fața înroșită de la căldură și privirea insinuantă.

Micul meu dragon vulcanic.

Te gândești la mine? o întreb, în timp ce zâmbesc.

Poate.

Gata, vin acasă.

Să nu îndrăznești! Stai cu băieții și distrează-te măcar acum!

Măcar acum? Amuzant. Fiecare moment petrecut cu Hazel e distractiv.

– Mulțumesc că m-ai luat la meciul de amatori, spune Owens.

Ceilalți jucători – atât profesioniști, cât și din liga de amatori – dezbat dacă Storm o să ajungă în play-offuri sezonul ăsta.

– Streicher n-a ajuns?

– Tocmai au aterizat, dar a spus că o să vină la un pahar.

Owens s-a integrat perfect printre băieții din liga de amatori, dar asta nu e o surpriză. Hayden Owens ar putea să fie răpit de extratereștri însetați după sânge și, într-o oră, i-ar face pe toți să râdă și să se simtă bine. În clipa în care a pășit pe gheață, a înțeles dinamica echipei și a respectat-o. Băieții i-au dat pase, dar nu a înscris. Ca să fie mai corect pentru amatori, ne-au pus pe noi, profesioniștii, să jucăm cu o singură mână și în diferite poziții. Volkov a fost un portar groaznic, primind gol după gol, în timp ce noi, restul, râdeam, dar Owens a fost perfect ca atacant.

Mă gândesc la meciul Storm de săptămâna trecută.

– Tragi foarte bine la poartă pentru un apărător.

Ridică din umeri și se uită în jur.

– Da, am făcut asta doar de distracție.

– E de bine. Ești un jucător talentat și o parte importantă a echipei.

Mă simt ca Ward când spun acest lucru, iar asta mă face mândru.

Owens zâmbește și are o expresie satisfăcută.

– Mulțumesc, căpitane! A fost totul în regulă cu chestiile pe care le-am adus?

– Da. Mulțumesc că ai făcut asta pentru ea! apreciez, îi spun, gândindu-mă la cadourile pe care mi le-a luat Hazel.

– Îi sunt dator, pentru că m-a suportat în timpul fizioterapiei. O să stea la tine diseară?

Mă gândesc la Hazel, care îmi zâmbea din tribună în timpul meciului de amatori din seara asta, apoi la poza pe care mi-a trimis-o cu ea în cadă. În doar câteva zile, apartamentul meu a început să fie al nostru.

Mă gândesc la noaptea trecută, când m-am afundat în ea, și la cât de bine a fost. Și din nou de dimineață. Mă gândesc la felul în care îmi geme numele. La cum arată când se trezește în patul meu, lipită de pieptul meu.

Owens îmi analizează expresia și câțiva jucători se uită la noi.

– Deci da, spune el zâmbind.

– A stat la mine toată vacanța. Nu o s-o las să stea singură cât are glezna luxată.

Owens mă privește cu o expresie pe care nu reușesc să o identific.

– Hazel e cea mai tare, spune el într-un final.

– Știu.

– Și merită ce e mai bun.

Privirea mea devine tăioasă și îmi amintesc fața pe care a făcut-o mama când prietena ei i-a zis că semăn cu tata.

– Știu.

Owens îmi aruncă un zâmbet blând.

– E bine că te are pe tine, atunci.

Îmi dă un ghiont și ceva din pieptul meu se deschide.

– Ai stat aici de sărbători?

– Da. Părinții lui Kit s-au mutat în Toronto ca să fie mai aproape de sora lui, așa că am stat în mare parte cu Darcy.

Așa e, iubita lui Kit. Cea la care se uită mereu. Îl fixez privirea și observ o nuanță de vinovăție în ochii lui.

– Nu se întâmplă nimic între noi. Nu îmi fac de cap cu fete care sunt luate.

– Și Darcy e luată.

– Da.

– Ați fost la universitate împreună, nu-i așa?

– Eu și Kit am fost prieteni în liceu și am întâlnit-o pe Darcy în primul an de universitate. Am stat toți în același cămin și eu și Darcy am avut mai multe cursuri împreună.

– Nu e actuar?

Asta mi-a spus Hazel alaltăieri.

– Ce căutai la cursurile de matematică?

– Ea venea la cursurile mele de engleză.

Mă sprijin de spătar și îmi încrucișez brațele la piept.

– O placi.

– Suntem prieteni. Cei mai buni prieteni. Iar acum, Kit a început să spună că se vor căsători. Dă pe gât restul de bere. Nu vreau să fie lucrurile ciudate între noi. Și nu i-aș face niciodată așa ceva lui Kit, adaugă, ca pentru a încheia subiectul. Poate o să-ți urmez exemplul și o să găsesc o fată care să se dea drept iubita mea falsă, ca să o fac geloasă pe Darcy.

Aproape mă înec cu berea.

– Fii serios! Hazel te ura, apoi, dintr-odată, ați început să ieșiți tocmai când a apărut McKinnon? Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama.

M-a pufnit râsul.

– Știu toți?

– Nu, nu am zis nimic.

Jordan îmi mai aduce o bere și îi mulțumesc.

– Ești un tip de treabă, Owens.

– Și tu ești un căpitan bun. Noroc, nemernicule!

Îmi termin berea și, pentru că sunt încă în vacanță, îi fac semn lui Jordan să îmi mai aducă una.

Sunt sărbătorile și mă simt bine cu prietenul meu. Hazel mi-ar spune că merit să mi se întâmple lucruri bune.

– Întrebarea e: Hazel știe că nu te prefaci? mă întreabă Owens, cu zâmbetul pe buze.

Îi zâmbesc larg când îmi amintesc cum mi-a zis „Repetă ce ai spus".

– Da, i-am zis aseară.

Sunt așa entuziasmat, abia aștept să mă întorc acasă la ea.

Owens vine lângă mine și mă ia în brațe în timp ce râd.

– Mă bucur pentru tine, omule!

Streicher intră în bar și o salută pe Jordan, apoi se îndreaptă spre noi.

– Ia uite-l! strigă Owen. Haide, ia-ți de băut, pentru că avem de sărbătorit.

După ce ne luăm rămas-bun de la Jordan, ieșim din bar, în frigul nopții.

Sunt amețit, așa că trag aer în piept și închid ochii.

– Băieți, aerul miroase așa de bine.

Mă gândesc la cum m-am trezit de dimineață cu fața îngropată în gâtul lui Hazel. Hazel a mea.

Îl iau pe Streicher de geacă în timp ce mergem.

– Hazel miroase incredibil. Pippa miroase bine? Cum se face că fetele miros atât de bine?

Streicher mă privește zâmbind, iar Owens și Volkov râd.

– Ești beat, spune prietenul meu din liceu.

– Așa e. N-am mai fost beat de câțiva ani.

– Stai liniștit, Miller, o să te ducem acasă la Hazel, zice Owens.

Fredonez și gândurile îmi plutesc în minte.

– E așa drăguță.

Scot cheile din buzunar, care au brelocul din plastic în formă de dragon.

– V-am arătat ăsta? Ea mi l-a luat. Hazel mi-a făcut o șosetă pentru cadouri.

Cuvintele mi se amestecă.

– Da, ni l-ai arătat. L-ai arătat tuturor de la bar.

Mă uit la micul dragon și zâmbesc. E așa drăguț. Îl ador.

– O iubesc pe Hazel. O iubesc mult. Bag brelocul la loc în buzunar și îi arunc un zâmbet stupid lui Streicher. O să ne căsătorim.

Streicher zâmbește din nou. Volkov își dă ochii peste cap, iar Owens râde atât de tare, că nu mai are aer.

– Ea știe asta?

Îmi scot telefonul să mă uit la poza cu ea din liceu și zâmbesc reticent.

– Încă nu, dar o să afle într-o zi.

A venit cu mine acasă la mama. Mă cunoaște. Vede cine sunt cu adevărat și, cu toate astea, doarme în continuare în patul meu și îmi spune că nu o să plece nicăieri.

Văd un salon de tatuaje deschis.

– Stați! Îl opresc pe Owens și mă uit la literele strălucitoare care ne anunță că e deschis. Îl aud pe Volkov înjurând în spatele meu. Hai să mergem înăuntru! spun eu amuzat.

CAPITOLUL 70

Hazel

Un sunet ascuțit mă trezește în miezul nopții, urmat de un zgomot puternic. Mă ridic în patul lui Rory, pe jumătate adormită.

Îmi sună telefonul, iar, când mă uit la ecran, văd numele lui Hayden, așa că răspund.

– Hayden? Ce se întâmplă?

– Poți să deschizi ușa?

– Nu o trezi! spune Rory în fundal, moment în care mintea mi se limpezește ceva mai mult.

– Sunt acasă la Rory.

Se aude din nou zgomotul puternic. Cineva bate în ușă.

– Știu. Am o surpriză pentru tine, zice Hayden amuzat.

Mă duc și deschid. Rory are un braț în jurul umerilor lui Hayden și se luminează la față când mă vede.

– Bună, iubito!

Limba i se împleticește când vorbește și zâmbetul i se mărește.

Hayden îmi aruncă o privire amuzată și intră cu Rory în apartament.

– E al tău. Nu a mai știut care cheie e de la ușă.

– Hazel.

Rory îmi zâmbește și se leagănă pe picioare.

Îi văd ochii roșii și încețoșați și izbucnesc în râs.

– Te-ai distrat în seara asta, iubitule?

Alintul îmi scapă, dar pare potrivit.

– Da.

Zâmbetul i se lărgește când mă ia de talie.

– Ați făcut ceva probleme?

Îl mângâi pe abdomen și tresare.

Hayden pufnește și Rory îmi aruncă o privire plină de subînțeles.

– Ăsta e semnul meu că trebuie să plec, spune Hayden și o ia spre lift.

– Mulțumesc că l-ai adus acasă! îi zic amuzată, în timp ce închid ușa.

Rory mă tot sărută.

– Hai să te bagi în pat, apoi o să-ți aduc apă și electroliți...

Rory se apleacă și mă ridică pe umărul lui.

– Rory, lasă-mă jos!

Îmi dă o palmă peste fund, apoi mă mușcă de șold.

– Nu!

Îi dau și eu una peste fund.

– Ești așa drăguță, șoptește el, în timp ce mă mângâie pe coapsă. Te plac atât de mult și miroși așa de bine și îmi place când ești răutăcioasă cu mine.

Îmi dau ochii peste cap, dar inima mea mai are puțin și explodează.

– Ești beat.

– Da. Când ajungem în dormitor, mă pune jos și mă sărută pe gât. Și te plac atât de mult. Mai mult decât pe oricine altcineva. Îmi ia fața în mâini și mă privește adorabil de serios. Te plac și te iubesc.

E așa simpatic și nu spun asta doar pentru că e chipeș, ci și pentru a avut grijă de mine, a decorat apartamentul de Crăciun și mă face să râd. În plus, chiar îmi place să petrec timpul cu el.

Ca să nu mai zic că e incredibil de chipeș.

– Și eu te plac mai mult decât pe oricine altcineva, îi șoptesc. Și îl iubesc. Ar trebui să te bagi la somn, adaug.

Își dă bluza jos și fac ochii mari. Dintr-odată, mi-a pierit somnul.

– Rory, ce ai făcut? îl întreb, în timp ce mă uit la tatuajul proaspăt de pe coastele lui.

Oftează fericit și zâmbitor și îmi spune simplu:

– Ești tu.

E un dragon. Mă uit la liniile negre care i se întind pe mușchii sculptați și încep să mă panichez, dar Rory îmi ia fața în mâini și îmi zâmbește.

– Pentru că tu ești dragonul meu vulcanic. Al meu.

Îmi acopăr gura cu mâinile, fiind în continuare în stare de șoc. Tatuajul se întinde pe toată partea laterală. Simt un amalgam de emoții. Șoc și panică, dar și fericire. Speranță.

La naiba!

Ador faptul că Rory mă place așa mult, că s-a tatuat la beție pentru mine, dar, în același timp, e foarte ciudat.

A spus că sunt a lui, iar inima mea a tresăltat.

– Trebuie să îl îndepărtezi. Ți-ai pierdut controlul.

El doar îmi zâmbește din nou.

– Asta simt pentru tine, Hartley. Sentimentele mele mă fac să-mi pierd controlul. O să-l păstrez.

Chestia asta e reală. Cât se poate de reală.

– O să-l vadă toată lumea.

– N-au decât.

Nu e cel mai urât tatuaj pe care l-am văzut vreodată, dar clar nu e nici cel mai reușit. Arată ca un tatuaj făcut la beție, în miezul nopții.

– Hazel, nu-ți place? mă întreabă el îngrijorat.

– Nu.

Eu mă îndrăgostesc de el și el și-a făcut un tatuaj cu dragon pentru mine. Sunt deja copleșită de situație, dar reușesc să râd. Rory ridică dintr-o sprânceană, confuz și amuzat de reacția mea.

– Ești nebun. De ce ți l-ai făcut?

– Știi bine de ce.

Inima îmi bate cu putere și toate sentimentele care se adună în mine cer atenție.

Rory e beat și e posibil ca mâine să regrete ce a făcut, dar nici măcar eu nu pot să ignor dovezile din ultimele săptămâni. E epuizant să tot țin zidurile astea ridicate în jurul meu.

Îmi amintesc că, la petrecerea de logodnă a Pippei, m-am întrebat cum e să fii totul pentru cineva.

Nu e atât de înspăimântător pe cât am crezut că o să fie.

Vreau să îi spun că îl iubesc. Rory mi-a oferit totul și nu mai vreau să mai țin sentimentele astea doar pentru mine.

– Nu mi-e teamă și nu o să plec nicăieri, șoptește el.

– Nu știu ce să fac cu tine.

Omul și-a făcut un tatuaj!

– Păstrează-mă!

Cum aș putea să n-o fac, având în vedere cât de bun, amuzant, dulce și special este? L-am ținut la distanță cât de mult am putut, dar, cu toate astea, nu a renunțat.

El e locul meu sigur și o să îi spun asta, la momentul potrivit, când o să fie destul de treaz cât să își și amintească.

CAPITOLUL 71

Hazel

În dimineața meciului League Classic, în ajunul Anului Nou, eu și Rory ne întâlnim cu proprietarul studioului.

Nadir, prietenul de familie al Laurei, ne face turul spațiului și abia pot să vorbesc, pentru că sunt atât de emoționată.

Locul e perfect.

– Cablurile arată bine, îmi șoptește Rory.

Încerc să nu pufnesc. Sunt sigură că nu s-a uitat la fire în viața lui, dar aseară l-am văzut căutând pe Google la ce trebuie să fii atent când închiriezi un spațiu pentru yoga și dans.

– O să vă las să vorbiți. Nu vă grăbiți! Dacă aveți întrebări, mă găsiți afară, spune Nadir.

– Și e mult loc pe hol unde să își pună oamenii lucrurile. Crezi că va trebui să faci multe renovări?

Până la finalul lui ianuarie, locul ăsta o să fie un studio de yoga.

– Poate să dau o mână de vopsea. Să adaug niște bare de balet într-una dintre încăperi. În cele mai mici va trebui să pun rafturi și echipament. Îmi place.

– Da?

– Da. Foarte mult.

Îmi mușc buza de jos și țopăi de fericire. Chiar o să fac asta? Pare prea frumos ca să fie adevărat.

Nadir ne-a spus că spațiul ar fi disponibil începând cu întâi februarie. În primele sesiuni de consiliere cu femeia din State, am discutat despre cum ar decurge următoarele luni dacă aș închiria spațiul. Probabil aș avea nevoie de o lună pentru renovări, iar, în timpul ăsta, m-aș ocupa și de partea administrativă a afacerii, cum ar fi crearea unui program, marketing, website și angajarea unor ajutoare.

Până o să fim gata de deschidere, o să pot să lucrez cu echipa Storm și mi-ar veni bani și din celelalte sesiuni de yoga pe care le mai am. Aș fi foarte ocupată, dar m-aș descurca.

Mă uit pe geam, la munți. Pentru locul ăsta, clar m-aș descurca.

Îmi vine în minte situația cu mama și îmi amintesc discuția pe care am avut-o înainte de Crăciun. Oare pot să fac asta? Vreau să fie mult mai mult decât un studio de fitness, dar dacă nu sunt pregătită?

Și totuși, dacă sunt? Simt o explozie de entuziasm. Dacă o să iasă totul bine și o să fie tot ce mi-am dorit vreodată?

Rory își pune mâinile pe umerii mei și mă masează. Mă relaxez sub atingerea lui, în timp ce mintea îmi gonește.

Dacă Pippa ar avea ezitările mele, i-aș spune să scape de sindromul impostorului și să nu își mai pună singură obstacole.

Mă frec peste piept, în timp ce admir spațiul.

Chiar e perfect. Chiria e puțin cam mare, dar pot să mă descurc.

Rory crede în mine, iar zâmbetul lui încurajator e imboldul de care am nevoie. Îl iau de mână și mă strânge ușor.

– Nadir? O să-l iau.

E după-amiază și suntem în Whistler, în sala de ședințe a hotelului, iar Ward stă în fața noastră cu o expresie curioasă. Încălzirea echipei începe într-o jumătate de oră, dar l-am rugat să ne vedem.

Chestia cu Connor a durat prea mult. Dacă i s-ar întâmpla unei colege sau prietene, aș îndemna-o să vorbească cu cineva și să pună punct situației. Între asta și semnarea contractului de închiriere, azi fac o groază de lucruri dificile.

– Mulțumesc c-ai acceptat să ne întâlnim așa din scurt! îi zic și inspir adânc.

Inima îmi bate cu putere, dar îmi amintesc că McKinnon e cel care m-a sărutat. A fost neprofesionist, dezgustător și împotriva tuturor lucrurilor promovate de echipă. Nu știu de ce sunt așa emoționată.

Poate pentru că tot sezonul l-am tot înghiontit pe Connor și l-am făcut gelos. O parte mică din mine crede că e vina mea, dar o dau laoparte.

Ce a făcut nu a fost în regulă, chiar dacă e gelos.

Rory mă ia de mână, iar în momentul ăla mă calmez.

– În seara evenimentului caritabil, Connor McKinnon s-a îmbătat foarte tare și m-a sărutat. I-am spus să mă lase în pace și nu a făcut-o.

Simt un nod de repulsie în gât, care îmi lasă un gust oribil în gură. În ochii lui Ward se citește îngrijorarea.

– Nu mai vreau să fiu fizioterapeuta lui.

– Clar nu o să mai fii. Privirile ni se intersectează și citesc în ochii lui furie și regret. Îmi pare foarte rău, Hazel! McKinnon o să fie pedepsit, o să stea pe bancă până rezolvăm situația asta. Trebuie să mă gândesc serios la viitorul lui în echipă. Cum putem să te susținem? Îți punem la dispoziție orice resurse ai nevoie.

În clipa aia, expir ușurată. Reacția îngrijorată a lui Ward mă liniștește.

– Sunt bine. Mulțumesc că iei toată situația în serios!

– Sigur că da. Dacă o să te răzgândești, știi unde mă găsești. O să te susțin. Îmi pare foarte rău că ai trecut prin asta!

– Știu. Mulțumesc!

Îi arunc lui Ward un zâmbet crispat și îl strâng pe Rory de mână.

Când ieșim pe hol, Rory mă prinde de umeri și mă oprește, analizându-mă cu atenție.

– Ești bine?

– Aș fi vrut să nu se întâmple chestia asta și nu a fost deloc distractiv să vorbesc cu Ward, dar mă bucur că am făcut-o.

– Și eu. Sunt mândru de tine!

Mă strânge în brațe, iar eu îmi lipesc capul de pieptul lui sculptat și îi ascultat bătăile inimii.

– De ce?

– Pentru că ai făcut ceva greu.

– Mulțumesc că ai venit cu mine!

– Bineînțeles, doar asta facem unul pentru celălalt.

În curând o să înceapă patinajul de încălzire, așa că Rory o ia spre arenă, iar eu mă întorc în apartamentul nostru și mă gândesc la alt lucru dificil pe care l-am tot amânat. Aprind focul în șemineul din sufragerie și mă așez pe canapea, admirând munții acoperiți de zăpadă care se văd pe geam.

Eu și mama nu am mai vorbit despre situația dintre noi de când mi-am pierdut cumpătul cu ea, înainte de evenimentul caritabil. Părinții mei au sunat de Crăciun, dar eu și Rory am vorbit pe difuzor cu ei, Pippa și Jamie, așa că am abordat doar subiecte ușoare.

O sun înainte să mă răzgândesc.

– Bună, draga mea!

– Bună!

– Probabil ești deja la meci.

– Da.

O pasăre țopăie pe terasa apartamentului, apoi își ia zborul.

„Continuă să fie plasa ei de siguranță", mi-a spus Pippa.

„Fiecare are ritmul lui", mi-a zis mentorul meu la prima întâlnire.

– Îmi pare foarte rău pentru ce am spus! Nu ar fi trebuit să insist așa mult și ai dreptate, poți să ai ce părere vrei despre tine.

– Nu, Hazel... Face o pauză. Parcă îi văd expresia îndurerată de la celălalt capăt al telefonului. Nu mi-am dat seama că te afecta. Uit că faptul că nu mai ești mică nu înseamnă că nu

absorbi tot ce spun. Nu vreau să te simți vreodată prost sau să crezi că nu ești frumoasă.

– Chiar nu cred asta.

– Mă bucur!

Între noi se lasă din nou tăcerea și, pentru prima oară, simt că nu am dezamăgit-o. I-am oferit spațiu să simtă ce simte și nu o fac să se simtă prost din cauza asta.

– Să spunem că o persoană ar vrea să aibă o părere mai bună despre ea însăși. Ce ar putea face în privința asta? întreabă ea, ușor reticentă.

– Un început simplu ar fi să spună doar lucruri bune despre ea însăși. Când i se pare că arată bine, să spună asta cu voce tare. Chiar dacă e singură în casă.

Mama chicotește.

– Aș mai zice să țină un jurnal și, de fiecare dată când are un gând negativ cu privire la corpul ei, să scrie ce a declanșat acea senzație, la ce se uita la televizor, ce citea sau gândea, ca să vadă care e tiparul. Și, poate după o lună sau două de făcut asta, să întocmească o listă cu toate lucrurile pe care își dorește să le facă, dar are senzația că nu poate. Și cu motive. Haine pe care vrea să le poarte, locuri pe care vrea să le viziteze, activități pe care vrea să le încerce.

Mi-o imaginez pe mama dansând. Nu la 20 de ani, ci acum, când e trecută de 50. Puternică, înaltă, fericită și frumoasă.

– Și, când se simte destul de puternică, să enumere motivele pentru care consideră că nu poate face toate aceste lucruri și să se întrebe dacă sunt adevărate. Mă opresc, pentru că nu vreau să o copleșesc. Și i-aș reaminti persoanei respective că poate să facă toate astea în ce ritm vrea și că nimeni nu se așteaptă la perfecțiune din partea ei.

– O să-i transmit tot ce mi-ai spus, zice mama și chicotim amândouă. Te iubesc, draga mea!

– Și eu te iubesc!

CAPITOLUL 72

Rory

– Meciul ăsta e pentru fani, dar și pentru noi. Reamintiți-vă ce contează cu adevărat și distrați-vă! ne spune Ward în vestiar.

Îmi zâmbește și îi răspund la fel. Jucătorii se îndreaptă spre gheață și sunt ultimul care iese din vestiar, când McKinnon mă strigă din spate:

– Miller.

Poartă haine normale. Jucătorii i-au aruncat priviri tăioase în timpul discursului lui Ward și deja și cei care n-au fost în bar în seara aia au aflat ce a făcut.

– Din cauza afurisitei tale de *iubite,* am fost pedepsit. Mersi mult!

– Asta s-a întâmplat din cauza acțiunilor tale.

Mă îndrept și îl privesc de sus.

– Știi care e problema mea? Tu. Mereu ai fost un ghimpe în coasta mea, Miller.

Vrea să ne batem. Observ ura cu care mă privește. Anul trecut sau poate chiar și acum două luni, aș fi profitat de ocazie.

„Concentrați-vă pe ce contează", ne-a zis Ward.

Hazel contează. Streicher, Pippa, echipa și hocheiul contează, însă McKinnon e un nimic. E furios, egoist și acru. Îmi pare rău pentru el.

McKinnon nu contează și nu vreau să semăn deloc cu el.

Hazel ar vrea să îi întorc spatele lui Connor, iar eu, mai mult decât orice altceva, îmi doresc să fiu tipul potrivit pentru ea și căpitanul de care are nevoie echipa.

– Sper că o să-ți găsești calea. Baftă! îi spun lui McKinnon și plec.

Ăsta e căpitanul și bărbatul care vreau să fiu.

Cealaltă echipă înscrie un alt gol în a treia repriză și ajunge la egalitate cu noi. Ward cere time-out.

Patinăm către bancă. Stelele strălucesc deasupra patinoarului exterior. Sunt sub zero grade în stațiunea montană, dar fanii au venit pregătiți cu căciuli, mănuși și haine groase. Și cei din liga de amatori sunt aici și urmăresc meciul de pe locurile din față de care le-am făcut rost. Hazel și Pippa stau sub o pătură și beau cidru fierbinte.

Iar acum, strategia pe care am folosit-o pe gheață cu pasele nu mai funcționează și simt o apăsare pe piept.

– Cei din echipa Calgary știu deja ce facem. Au văzut destule meciuri cât să știe că tu ești momeala, zice Ward.

Încuviințez încordat. Meciul ăsta nu e luat în considerație pentru restul sezonului, dar tot vrem să câștigăm. Trebuie să îmi reiau vechiul rol și să fiu vedeta.

Vedetele înscriu goluri. Sunt convins că tata este cu ochii pe mine.

– Care e planul, căpitane? întreabă Ward.

Mă uit la Hazel, care îmi zâmbește.

„Ți-ai pierdut controlul." Asta mi-a zis în seara când mi-a văzut tatuajul, după meciul cu amatorii.

Tot atunci i-am zis lui Owens că are „o lovitură" foarte bună. Mi se aprinde un beculeț și mă uit la Owens.

– Cred că ar trebui să joci din nou în atac. Centru, îi spun, moment în care se albește la față.

– Dar mereu jucăm împreună, ripostează el, arătând spre Volkov.

– Știu.

Poate nu o să meargă, dar Ward ne privește cu interes. În plus, în seara când Owens a jucat ca atacant împotriva celor din liga de amatori, a fost atât de fericit și de bun. Îmi amintesc cum s-a luminat la față când a înscris și că e posibil să joace în poziția greșită. Probabil s-a antrenat dintotdeauna ca apărător, așa cum eu am fost centru de mic.

– Hai să încercăm asta o dată și vedem cum merge! Eu o să joc în apărare.

– Merită încercat, încuviințează Volkov.

– Dar mereu am jucat în apărare. Nu știu dacă e o idee bună.

– Dacă nu o să meargă, o să trecem mai departe. Dar asta e ocazia noastră să încercăm ceva nou. Ce contează?

Mă uit la el, apoi la restul echipei. Nimeni nu spune nimic.

– Ăsta nu e doar un loc de muncă și nu suntem roboți. Trebuie să fie mai mult de atât.

Owens pare să se simtă incomod, dar încuviințează.

– Bine. Hai să facem asta!

Ward explică schema din nou și, după ce băieții se duc să se așeze în formație, Ward își pune mâna pe umărul meu.

– Miller, știam că o să găsești o soluție.

Zâmbesc și simt cum presiunea pe care o simțeam se transformă în ceva mai ușor de dus. Apoi mă așez în poziție.

– Să începem, băieți!

Owens ia pucul și facem schema așa repede, că cealaltă echipă nu înțelege ce se întâmplă. Owens își dă pase cu alți jucători și bagă pucul în plasă, totul în 20 de secunde.

Fanii sunt în picioare și urlă. Expresia ușurată și mândră a lui Owens mă face fericit, iar, de data asta, eu sunt cel care îl ia în brațe, în timp ce el râde și mă dă laoparte.

– Știam că poți s-o faci! îi zic, iar asta îi face zâmbetul și mai mare.

La finalul celei de-a treia reprize, conducem cu două puncte. În momentul de față, trebuie doar să menținem rezultatul. Nu au nevoie de mine să înscriu, nu au nevoie să fiu vedeta care eram. Mi-am făcut treaba de căpitan.

Când ne oprim, mă uit la Hazel, care îmi face cu ochiul. Mă prefac plictisit și îmi dau ochii peste cap, iar ea râde.

„Meriți să ți se întâmple lucruri bune în viață."

Asta a zis când alergam prin parcul Stanley.

În seara asta, vreau să înscriu. Nu e vorba despre atenție sau despre gloria câștigării meciului. Vreau doar să simt satisfacția unei scheme reușite, vreau să fac ce iubesc.

– Hai să facem o schemă veche! le spun lui Ward și echipei. Sperând că nu par egoist, adaug: Vreau să înscriu și eu.

– Ești gelos pe toată atenția de care am parte, Miller? mă întreabă Owens.

Îi dau un ghiont, dar Ward încuviințează.

– Fă ce vrei!

Ne așezăm la locurile noastre, pentru confruntare. Eu sunt din nou centru și, înainte ca pucul să atingă gheața, patinez spre plasă și înscriu. Tribunele erup în urale și inima îmi tresaltă. Mă uit la Hazel, care e în picioare și aplaudă, zâmbindu-mi mândră.

CAPITOLUL 73

Rory

– Sigur nu te deranjează să petreci ajunul Anului Nou aici, nu cu băieții? mă întreabă Hazel în timp ce patinăm ținându-ne de mână.

Părul îi flutură în vânt și are vârful nasului roșu, de la frig. Ochii îi sunt luminoși și hipnotizanți sub stele.

– Ești sigură că nu te doare glezna?

O aud cum pufnește.

– Bine, am înțeles.

Mă așez cu fața spre ea și patinez cu spatele. O țin de ambele mâini, iar ea mă fixează cu privirea.

– Ceva s-a schimbat în seara asta în timpul meciului.

– Ai observat și tu asta?

Hazel zâmbește și așteaptă să continui, însă eu rămân tăcut o vreme.

– Toată lumea mă compară cu tata. Mi se spune că arăt ca el, că joc ca el. Sau cel puțin asta făceam.

Hazel mă strânge de mână.

– Și am crezut asta. Nu doar că sunt exact ca el, dar și că viața mea va fi ca a lui. Că o să ajung un bătrân nefericit și singur, obsedat de hochei, și că orice femeie care s-ar apropia de mine ar vedea chestia urâtă pe care o văd femeile în tata și ar pleca.

Inima îmi bate repede. Nu am spus niciodată chestiile astea cu voce tare.

Hazel îmi zâmbește înțelegătoare și mă gândesc că poate știa deja toate astea. Nu am vorbit niciodată despre ele, dar, cumva, le știa, și, în loc să mă panichez că mă vede așa clar, mă simt ușurat și recunoscător.

– Dar nu sunt genul ăla de bărbat, doar mi-am dat voie să cred asta. Nu am crezut niciodată că o să fiu un căpitan bun, însă vreau să fiu și cred că o parte importantă din a fi un lider bun e să vezi ce vor oamenii și cine sunt, nu cine li s-a spus că sunt.

– Sper că știi că ești un căpitan bun.

– Da, datorită ție, zic eu cu afecțiune și mândrie.

Hazel zâmbește și mă întreb dacă și ea simte aceleași lucruri ca mine.

– E ajunul Anului Nou, șoptește ea.

– Știu.

Se uită la mine și aș vrea să îi pot citi gândurile.

– Înțelegerea noastră trebuia să se termine mâine.

Inima mi se oprește în loc. Oare s-a răzgândit, deși am stabilit că relația noastră nu mai e doar de dragul aparențelor?

– Vrei să se termine?

– Nu, răspunde ea imediat. Apoi se întoarce spre mine și mă privește în ochi. Nu vreau să se termine. Pare că vrea să spună mai mult, dar își mușcă buza. Nu vreau să se termine.

Mă copleșește o senzație de posesivitate. Sunt atât de fericit cu ea, că mă doare, așa că o iau de talie și ne oprim. O țin strâns, pentru că știu că nu se pricepe la frânat.

– Nici eu nu vreau să se termine. Hai să continuăm!

– Pentru cât timp?

Pare plină de speranță, dar și nesigură, iar asta îmi frânge inima.

– Sunt al tău pentru cât vrei, Hartley. Probabil și mai mult.

Pentru o eternitate, sper eu.

– Trebuie să-ți spun ceva, îmi zice, iar pe față i se citesc emoțiile și îngrijorarea. Tremură când o iau de mâini. Te iubesc! îmi șoptește.

Nu aud decât pulsul care îmi răsună în urechi. Nu o văd decât pe Hazel.

– Mi-era teamă să-ți spun asta. Încă îmi e, dar... Își mușcă buza și mă analizează, în timp ce inima mea o ia razna. Vreau să știi că ești iubit.

Dumnezeule! Hazel a mea cea dulce și înspăimântată îmi oferă încrederea ei fragilă, pe care o să o protejez.

– Dar știu asta. O știu de mult timp, spun eu emoționat.

– Da?

Încuviințez. Îmi pun mâna pe obrazul ei și îi simt pielea rece.

– Așteptam doar să fii și tu pregătită.

– Ești așa de răbdător.

– A meritat așteptarea.

Se mai relaxează și oftează.

– Nu o să-mi spui și tu că mă iubești?

– Știi asta deja.

– Așa e.

O sărut și îmi strecor mâinile în părul ei.

– Te iubesc! îi zic și îi simt zâmbetul pe buze.

Probabil așa e să simt că am tot ce mi-aș dori vreodată.

– Și eu te iubesc! Un an nou fericit, Rory!

– Un an nou fericit, Hazel!

CAPITOLUL 74

Hazel

Când i-am declarat lui Rory că îl iubesc, ceva s-a dezlănțuit în el, pentru că, în clipa în care ne urcăm în lift ca să mergem în apartament, nu poate să își ia mâinile de pe mine.

– M-am gândit la asta toată ziua, spune el, în timp ce mă mângâie între coapse.

Mă uit la noi în oglindă și mă arcuiesc în el. Îi simt erecția pe fund, în timp ce plăcerea se intensifică. Corpul meu se trezește imediat la viață.

Liftul se oprește la un etaj care nu e al nostru, iar Rory se retrage și se îndreaptă. Ușile se deschid și cineva intră în lift. Stăm toți trei în tăcere, în timp ce inima îmi bubuie și clitorisul cere mai multă atenție.

Rory se uită în oglindă și mă privește în ochi, aruncându-mi un zâmbet subtil. Îmi înăbuș cu greu râsul.

Bărbatul ăsta e dezlănțuit și mă face și pe mine să mă simt dezlănțuită. Nu pot să îmi imaginez cum ar fi viața mea dacă nu am fi ajuns împreună. Totul ar fi așa plictisitor fără el.

Când o să împlinesc o sută de ani și o să mă gândesc la cum a trecut viața mea, o să mă gândesc la faptul că m-am îndrăgostit de Rory Miller.

A treia persoană iese din lift și, înainte să se închidă ușile, gura lui o acaparează pe a mea, revendicându-mă. Când ajungem la etajul nostru, ne sărutăm și râdem în vreme ce ne îndreptăm spre ușa apartamentului.

– Nici n-am ajuns înăuntru, spun eu amuzată, în timp ce Rory îmi dă geaca jos.

– Atunci, grăbește-te!

Puloverul meu ajunge pe jos în clipa în care pășim înăuntru, urmat de al lui. Drumul spre dormitor e o dâră de haine aruncate. Mâinile lui Rory sunt peste tot pe mine. Săruturile lui sunt disperate pe gâtul meu, apoi se concentrează din nou pe buzele mele. Mă ia de talie cât îmi dă colanții jos, apoi privirea îi alunecă peste lenjeria crem pe care o port.

Ochii i se încețoșează și oftează, apoi desface sutienul și își plimbă limba peste un sfârc, degetele lui jucându-se cu celălalt. Simt cum pulsez între picioare și oftez. Îmi înfig degetele în părul lui și îl trag ușor, iar asta îl face să geamă.

Cu Rory nu e doar sex, e mult mai mult.

Pantalonii și boxerii lui dispar și îmi dă jos sutienul și chiloții. Mișcările lui sunt frenetice, iar asta mă face să zâmbesc. E deja

tare când îmi înmânează tricoul cu numele lui.

– Pune-ți ăsta pe tine! îmi zice pe un ton aspru.

Privirea i se întunecă și mă străbat fiori.

Sunt o femeie independentă, puternică și sigură pe ea, dar nu am pic de putere în fața laturii posesive și autoritare a lui Rory.

Îmi trag tricoul pe mine, iar Rory mă privește teritorial. Mă ridic pe vârfuri ca să îl sărut, să îi savurez buzele, senzația bărbii lui pe fața mea și atingerea pieptului lui sculptat.

Ne sărutăm cam zece secunde, apoi mă ia de șolduri și mă întoarce. Ne-am lovit de dulap și deasupra lui e o oglindă mare.

Privirile ni se întâlnesc în ea, exact ca în lift.

– Hartley, ador să te văd în tricoul meu! Mă mușcă de gât și mă lipesc de erecția lui. Mâna lui coboară între picioarele mele și mă mângâie, excitându-mă din ce în ce mai mult. Ador când mă asculți.

Mă sfredelește cu privirea lui plină de satisfacție și mă ud și mai mult.

– Rory.

Atingerea lui devine mai fermă.

– Nu vreau să aștept.

– Ce lacomă ești! Ești înfometată după mine, nu-i așa?

Toate celulele din mine mă îndeamnă să îl contrazic, dar nu le ascult. Doar încuviințez și oftez nerăbdătoare.

– Te vreau.

Expresia lui devine încântată și arogantă. Se întinde după prezervativ, dar îl opresc.

– Stai! Nu vreau să folosim prezervativ în seara asta.

– Nu am mai făcut asta până acum.

– Nici eu.

Niciodată nu am avut încredere în cineva cât să fac asta, dar în Rory am încredere. Niciodată nu am iubit pe cineva așa cum îl iubesc pe el.

– Ești sigură? mă întreabă el îngrijorat.

– Da. Asta vreau. Tu vrei?

– Și încă cum, Hartley!

Apoi mă sărută. Rory e combinația perfectă. E arogant, competitiv și jucăuș, dar are și o latură deschisă și dulce care mă face să mă topesc. Își plimbă limba peste a mea și o suge ușor. Îi inspir parfumul care m-a marcat pentru totdeauna.

Se retrage, mă întoarce cu fața spre oglindă, își pune mâna pe umărul meu și se poziționează la intrarea mea. Eu mă sprijin de șifonier, pregătindu-mă pentru ce urmează.

Toate gândurile îmi dispar când mă pătrunde și mă întinde. Îi văd în oglindă gura întredeschisă și privirea sfredelitoare. Mâna mare de pe umărul meu.

– La naiba! Asta schimbă totul. La naiba, Hazel! Se apropie și mă pătrunde complet, în timp ce mă străbat fiori. E așa bine, îmi șoptește la ureche.

Aș putea să termin doar ascultându-i plăcerea.

Se retrage și mă pătrunde din nou, atingând un punct în mine care îmi provoacă fiori.

– Ești așa adânc în mine.

– Știu. Mă ține mai strâns de umăr, în timp ce mă penetrează și își găsește ritmul. Încep să mă destram. E atât de bine cu tine, Hazel. Ești exact ce-mi trebuie.

Încântarea lui Rory îmi provoacă un nou val de plăcere. Mă încordez în jurul lui și mormăie. Îi văd privirea arzătoare în oglindă.

– Îți place să auzi asta? Vocea lui e o tachinare joasă în urechea mea, în timp ce mă privesc în oglindă. Îți place să auzi că erai exact ce lipsea din viața mea și că fiecare moment e mai frumos cu tine?

Mă uit la tatuajul de pe coaste și încuviințez.

– Bun. Atinge un punct foarte sensibil din mine, făcându-mă să scâncesc. Pentru că ești perfectă, Hazel.

Își mișcă șoldurile mai repede și o șuviță îi cade pe frunte, în timp ce mă privește înfometat.

Scot din nou un geamăt și mă lipesc de el. Felul în care Rory îmi atinge punctul G îmi încinge sângele și simt cum se apropie orgasmul.

– Așa, iubito, primește tot ce-ți dau! Privirea îi e învolburată și presiunea dintre coapse se intensifică. Privirea îi coboară spre tricoul pe care îl port și se umple cu mândrie. Primește-mă cât de adânc poți!

Sunt atât de udă. Faptul că nu e nimic între mine și el îmi oferă o senzație unică.

Închide ochii strâns, ca și cum se străduiește să se controleze.

– Sunt așa aproape, Hazel.

– Nu încă.

Clatină din cap și mă fixează cu o privire disperată.

– Nu încă, își repetă. Nu încă. Dumnezeule, ești atât de strâmtă.

Îmi încordez mușchii și îl văd cum face ochii mari.

– Să nu îndrăznești, Hartley! spune el râzând. Îmi dă o palmă peste fund și apoi mă lipește de el. Sunt obsedat de fundul tău. Mereu am fost.

Mă încordez din nou și zâmbesc când îl văd că își încordează maxilarul.

– Ai chef de joacă?

Se apleacă, își aduce mâna între picioarele mele și mă mângâie pe clitoris într-un fel care știe sigur că o să îmi provoace orgasm.

Îi susțin privirea în oglindă, mă încordez și mai tare și Rory încuviințează din cap, intensificând atingerile. O afecțiune dulce îmi cuprinde pieptul, deoarece faptul că am ocazia să îl cunosc pe Rory și să îi văd toate laturile e cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

Simt o explozie de iubire în piept și încep să tremur.

– Rory.

E prea mult, să îl simt în mine, atingând toate zonele care mă fac să îmi pierd mințile. Concentrarea competitivă din ochii lui face totul mai sexy.

– Nu suport să pierd, Hartley, scrâșnește el.

Orgasmul se apropie cu pași repezi și încep să mă încordez în jurul erecției lui. Mă copleșesc valuri peste valuri de plăcere, dar mă ancorează senzația de a-l avea în mine, mâna cu care mă ține de umăr și privirea disperată și posesivă din ochii lui în timp ce mă cutremur. Mă încordez iar și iar în jurul lui și, peste o clipă, îl simt cum înlemnește.

CAPITOLUL 75

Rory

Să fiu adânc în Hazel și să o privesc în oglindă în timp ce se destramă mă termină.

Șoldurile mi se mișcă într-un ritm disperat, în timp ce mă îndrept spre eliberare. Nu am cum să mai amân, nu când îmi poartă numele pe spate cu atâta entuziasm, nu când vaginul ei încă îmi strânge penisul ca un pumn și nu când nu mai există

nici o barieră între noi și simt totul mult mai intens. Simt presiunea din testicule și continui să o penetrez, să termin în ea, să îmi pierd mințile de la plăcere și nevoie, în timp ce îi șoptesc numele.

Hazel a fost mereu aleasa mea.

Îi dau tot ce am de oferit, mă revărs în ea și o privesc în oglindă, în timp ce pulsează în jurul meu. Când eliberarea se mai temperează, o trag la piept, îmi îngrop fața în gâtul ei și îi inspir parfumul.

– Ești a mea, îi spun.

Hazel încuviințează.

Condus doar de instinct, de dorința de a o revendica în toate modurile posibile, mâna îmi alunecă între picioarele ei. Mă retrag din ea, o pătrund cu degetele și observ surprinderea și dorința din ochii ei.

– Îți place? o întreb, în timp ce o pătrund și degetele îmi alunecă prin umezeala eliberării mele.

Hazel încuviințează, iar privirea i se încețoșează.

Îmi plimb degetele spre fundul ei, întinzându-mi eliberarea peste ea. Inima îmi bate cu putere și instinctele posesive pulsează în mine în timp ce o pătrund cu degetul umed.

Scâncește. Poziția ei de acum, aplecată pe șifonier, deschisă pentru mine, mă satisface și mă face să îmi doresc mai mult. Orice e dispusă să îmi ofere.

Hazel a mea cea perfectă și care are încredere în mine.

– Sunt dependent de expresia ta, îi spun.

O pătrund cu degetul și îmi pun sperma înapoi în ea. Hazel se întărește în jurul meu, îmi întâlnește privirea în oglindă și își mușcă buza de nevoie. Sângele mi se scurge spre penis și sunt tare din nou, pregătit pentru o nouă repriză.

Cu degetul în continuare în fundul ei strâmt, o privesc întrebător și Hazel încuviințează.

Mă scufund din nou în vaginul ei strâmt și scot un geamăt când simt cât de udă și de fierbinte e. Se încordează din nou în jurul degetului meu. Cealaltă mână îmi alunecă spre clitorisul ei și ea face ochii mari, apoi începe să pulseze în jurul penisului meu.

– Rory, o să termin din nou.

O penetrez cu putere, mișcându-mi și degetul adânc în ea în timp ce se încordează, iar, peste o clipă, urmează și eliberarea mea.

– Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva! reușesc eu să spun, înainte să mă revărs în ea.

Pasiunea îmi gonește prin sânge și presiunea îmi cuprinde tot corpul. Chiar dacă nu gândesc limpede, îmi amintesc că mi-a spus asta odată. Am avut multe prime dăți împreună și, când mă gândesc la viitor, implor universul să mai avem încă pe atâtea.

După, la duș, o sărut pe Hazel pe tot corpul, în timp ce apa fierbinte îi mângâie pielea.

M-a întrebat odată ce mă face să mă simt valoros și nu am avut nici un răspuns. Însă, când o înfășor într-un prosop și o duc în brațe în patul meu, răspunsul meu strălucește ca stelele de pe cer.

CAPITOLUL 76

Rory

Două zile mai târziu, stau în mașină, în fața casei mamei mele. Mă uit la ea și am emoții. E după-amiaza târziu, iar afară a început să se întunece, fiind ianuarie.

– Ai început să te panichezi? am întrebat-o pe Hazel de dimineață, când ne-am trezit.

Mi-a zâmbit somnoroasă și a clătinat din cap.

– Nu.

Ieri, după ce am condus acasă de la League Classic, ne-am oprit la apartamentul ei, ca să își mai ia din lucruri. Produsele ei de păr îmi umplu acum dușul, sertarul din baie e plin cu fardurile ei și hainele ei sunt atârnate în șifonier.

Viața mea e așa plină cu Hazel, iar acum trebuie doar să mă asigur că nu o să o dau în bară. Ar trebui să fiu acasă și să o iau ușor, înainte de meciul de diseară, dar, după ce Hazel și-a asumat riscul în weekend și și-a mărturisit sentimentele, trebuie să lămuresc lucrurile cu mama, ca să nu repet tiparul. Nu mai pot să aștept.

Iar o parte din mine e dependentă de sentimentul ăsta de fericire și împlinire. Hazel a spus că mamei îi e dor de mine.

Poate chiar există o șansă pentru noi.

Văd faruri în spatele meu când mama parchează. Iese din mașină cu câte o pungă cu cumpărături și se apleacă pentru a se uita pe geamul mașinii mele.

– Rory?

– Bună, mamă! îi zic eu, ieșind din mașină.

– Nu ai meci diseară?

– Ba da. Putem să vorbim?

– Sigur, spune ea, iar expresia îi devine panicată. Hai înăuntru, e frig afară!

Mă descalț pe hol și îmi pun geaca pe spătarul canapelei, în timp ce ea aprinde agitată lumina, uitându-se din când în când la mine.

– Ce pot să-ți aduc? Nu am decât apă și lapte de migdale. Nu știam că o să treci pe aici. De fapt, stai, pot să fac ceai.

– Sunt în regulă, nu am nevoie de nimic. Putem să vorbim aici.

Mă trântesc pe canapea.

– Cum e Hazel? mă întreabă în timp ce se așază în fața mea, picior peste picior.

– E bine. Îi ține locul unei profesoare diseară la un studio, deci nu o să ajungă la meci.

S-a oferit să vină cu mine, dar trebuie să fac chestia asta pe cont propriu.

E ciudat să vorbesc cu mama așa relaxat. Mă uit la poza înrămată de pe masă și inima îmi tresaltă.

În ea suntem eu și mama într-o drumeție când eram mic. La Joffre Lakes, de lângă Whistler, cu lacul turcoaz în spatele nostru. Are brațul în jurul meu și amândoi zâmbim.

– Poza aia nu era acolo la petrecerea de Crăciun.

Aud notificarea cum că am primit un mesaj, dar îmi ignor telefonul.

Mama se foiește, jenată.

– Am ascuns-o, pentru că nu voiam să te simți incomod.

Crede că m-aș simți incomod dacă aș afla că prețuiește momentele petrecute împreună?

– De ce m-aș simți incomod?

– Pentru că nu avem cea mai apropiată relație.

– Ești mama mea.

Cuvintele atârnă în aer, iar jena îi dispare din ochi, lăsând în urmă doar durerea.

– Știu. Despre ce voiai să vorbim?

Nu există nici un mod blând sau ușor în care să zic asta, așa că rostesc direct întrebarea care mi-a dat târcoale ani de zile, în timp ce telefonul îmi sună din nou.

– De ce m-ai părăsit?

Mama îngheață. Mă privește îndelung, apoi își coboară privirea în poală.

– Ce am greșit eu și tata de ai vrut să pleci? Ce am făcut?

– Nimic. Rory, nu ai greșit cu nimic, îmi spune ea șocată.

– Atunci, de ce ne-ai părăsit? Reușesc să îngaim, simțind un val de greață. De ce nu ne mai *cunoaștem?*

– La momentul respectiv, am crezut că fac lucrul corect. În cameră e liniște, nu se aude decât ticăitul ceasului. Tatăl tău era obsedat să te transforme într-o versiune mai bună a lui, dar erai doar un copil. Aveai antrenamente la cinci dimineața și îți exersai loviturile pe alee 14 ore pe zi în weekenduri, dar eu nu voiam să petreci tot timpul concentrându-te doar pe hochei și fiind ales la profesioniști la doar 12 ani. Se uită la fața mea ca și cum ar trece în revistă amintirile și clatină din cap. Dar ție doar de asta îți păsa. Tu și tatăl tău erați foarte apropiați. Nu vorbeați decât despre hochei, iar eu eram în plus. Încercam să fac parte din viața ta, însă nu reușeam. Nu voiam să stric ceva ce iubeai așa de mult. Iar, în perioada aia, relația cu Rick era terminată. Îl iubeam pe tatăl tău, încă îl iubesc, dar mereu s-a așteptat să plec.

Mă gândesc la Hazel și mi se face pielea de găină când mă gândesc la asemănări. Foarte mult timp, m-am tot așteptat ca Hazel să își dea seama că nu mă vrea. Continui să primesc notificări pe telefon, apoi un apel. Îl scot și văd că e tata. Ce sincronizare! Îl închid, ca să blochez restul lumii, și îl așez cu ecranul în jos pe masă.

– Mi-am spus că ți-am dat de ales atunci când te-am întrebat dacă vrei să vii cu mine.

– Aveam 12 ani! Vorbele ies mai tăioase și mai apăsate decât voiam, dar mama tresare. Aveam doar 12 ani, iar tu voiai să aleg între tine și tata? Asta e groaznic.

– Știu. Mă urăsc pentru chestia aia, Rory. Mă gândesc la asta în fiecare zi. Se uită la poza cu noi cu un zâmbet trist. Când stăteam amândoi, nu voiai să ai de-a face cu mine. M-am gândit că nu aveai nevoie de mine. Tatăl tău mi-a spus fix asta și l-am crezut, pentru că voiam ce era mai bun pentru tine. Dar acum îmi dau seama că erai doar un copil. Ar fi trebuit să ripostez. Nu ar fi trebuit să renunț la custodie.

– Ai renunțat atât de ușor, de parcă nici nu îți păsa.

– Am crezut că procedez corect. Dacă aș putea s-o iau de la capăt, aș face lucrurile altfel. Dar știu că asta nu schimbă nimic.

– Aveam nevoie de tine. Încă am.

În ochi i se citește speranța.

– Dragule, mă gândesc la tine în fiecare zi. Am alerte pe Google. Mă uit la toate meciurile tale.

– Credeam că urăști hocheiul.

– Uram faptul că hocheiul devenea singurul lucru din viața ta. Tatăl tău a pus hocheiul mai presus de orice, mai ales mai presus de mine, pentru că ți-a spus că era singurul lucru la care erai bun.

Exact ca mine. Dacă aș fi vorbit cu mama acum câteva luni, poate mi-ar fi spus ce mi-a luat așa mult să conștientizez. Ar fi trebuit să ne spunem toate lucrurile astea de mult timp, doar că am preferat să le ținem pentru noi și să trăim în minciună.

– Îmi pare rău că m-am purtat ca un nemernic!

– Îmi pare rău că n-am luptat mai mult pentru noi!

Se ridică și, când mă ridic și eu, mă ia în brațe strâns. Simt un amestec de ușurare, bucurie, acceptare și iubire. Simt că merit iubire.

– Te iubesc! îmi spune ea, iar parfumul ei familiar îmi inundă nările și mă umple de afecțiune.

– Și eu te iubesc!

– Vreau să vin la meciurile tale și să stau în primul rând, lângă Hazel și logodnica lui Jamie. O văd pe mama lui Jamie stând cu ele și vreau să fiu și eu acolo.

– O să-ți fac rost de bilete.

– Și vreau să iau lunar cina cu tine și Hazel.

– S-a făcut!

Ăsta e viitorul la care visez. Să vorbesc și să râd cu mama și Hazel în timp ce luăm cina.

Mama se uită îngrijorată la ceasul din bucătărie.

– Dragule, traficul e haotic pe pod spre centru în serile cu meci.

Are dreptate. Căpitanul trebuie să participe la întâlnirile echipei de dinainte de meci și, chiar dacă plec acum, o să ajung la limită.

– Te iubesc! îi spun din nou din ușă, iar zâmbetul pe care mi-l aruncă mă încălzește.

– Și eu te iubesc! Acum, pleacă, o să te urmăresc la televizor!

Mă grăbesc spre mașină. Când ajung pe pod, rămân blocat în trafic, iar anxietatea mi se intensifică.

Probabil a fost un accident. Inspir adânc și încerc să îl sun pe Streicher prin bluetooth-ul mașinii, dar telefonul nu este conectat. Îmi bag mâna în buzunarul din spate, după telefon, dar nu e acolo.

La naiba, l-am lăsat acasă la mama, pe masă.

Traficul nu înaintează destul de repede. Mormăi frustrat și nerăbdător. Ward nu suportă ca jucătorii să întârzie, consideră că e o lipsă de respect pentru echipă, fani și pentru el.

Sunt prins în blocajul de pe pod, iar singurul lucru pe care pot să îl fac e să aștept.

CAPITOLUL 77

Rory

Intru valvârtej în vestiar.

– Slăbiciunea lor e apărarea, așa că luați asta în calcul în timpul meciului, spune Ward, care mă privește dezaprobator, în timp ce toată lumea se uită la mine.

– Îmi cer scuze!

Gâfâi și mi-e greață. Cred că mi-am lăsat ușa de la mașină deschisă.

Ward se întoarce spre restul echipei.

– Bun, mergeți la ultima încălzire și haideți să câștigăm!

Coechipierii mei pleacă și eu mă duc la dulapul meu, mă dezbrac și îmi pun echipamentul cât de repede pot.

– Miller, azi participi la conferința de presă de dinaintea meciului.

Încuviințez din nou și Ward pleacă.

Fac câteva ture pe gheață, apoi mă duc la zona cu presa din lateralul patinoarului.

Reporterul mă salută.

– Bună ziua! În după-amiaza asta, o sursă de la Vancouver Storm a spus că echipa ia în considerație diferite oferte de schimb pentru tine.

Inima mi se oprește în loc. Mă uit la reporter și nu sunt sigur că am auzit bine.

– Iar tatăl și agentul tău, Rick Miller, a confirmat existența acestor oferte.

Apelul ratat de la el. Toate mesajele pe care mi le-a trimis.

– Am văzut alt stil de joc la tine în acest sezon și nu mai ești jucătorul cu cele mai multe goluri din ligă. Ce părere are Storm despre asta, având în vedere că ai cel mai mare salariu din hocheiul profesionist?

Îmi întinde microfonul să răspund, în timp ce lumea mea se prăbușește.

O să fiu dat la schimb. Credeam că Ward e mândru de mine și totul se lega, dar urmează să fiu schimbat. O să fiu trimis departe de femeia pe care o iubesc.

Hazel tocmai a închiriat un spațiu, trebuie să rămână în Vancouver. O să aibă nevoie de mine pe parcursul anului, după ce o să își deschidă studioul. Nu pot să o părăsesc.

Viața noastră împreună s-a terminat înainte să înceapă cu adevărat. Așa că spun primul lucru care îmi vine în minte:

– Nu o să plec nicăieri.

Reporterul mă privește contrariat, deoarece genul ăsta de decizie e în mâinile antrenorului și ale proprietarilor, nu în ale mele.

– Preferi un alt club?

– Nu. Nu o să plec. Îmi place echipa asta, îmi place să joc pentru Tate Ward și îmi ador iubita. Viața și slujba ei sunt aici și nu am de gând să plec de lângă ea. Sunt conștient că am o expresie încăpățânată și că mi-am încordat maxilarul în timp ce mă uit la reporter. Nu plec nicăieri.

CAPITOLUL 78

Hazel

În seara aia, termin de predat la puțin peste nouă, dar, în loc să merg acasă la mine, mă duc la Rory.

Poate o să îmi fac niște poze pentru el, poate cu un zâmbet timid. Regula lui Ward e fără telefoane în vestiar, dar Rory o să le vadă după meci.

Afară e răcoare și vreau să îi trimit un mesaj. Însă, când îmi scot telefonul, văd că am mai multe mesaje și apeluri pierdute.

Trei de la Pippa. Câteva de la tata. Mesaje de la Hayden și alți jucători și colegi.

„Sună-mă", mi-a scris Pippa.

– În sfârșit, spune ea când o sun.

– Spune-mi ce se întâmplă! O simt că ezită. Spune-mi!

Oamenii se dau din calea mea când aud tonul tăios.

– E posibil ca Rory să fie dat la altă echipă.

Mă opresc și mă încordez imediat.

– Poftim?

Sigur am auzit greșit.

– E posibil ca Rory să fie dat la altă echipă. Îmi pare rău!

Nu e posibil. Adoră să joace pentru Ward și a muncit mult să își câștige locul în echipă. Rory joacă, în sfârșit, într-un mod care îl face fericit. Coechipierii lui îi sunt ca niște frați și a devenit un căpitan incredibil. Vorbește din nou cu mama lui.

Îl iubesc. Nu are cum să plece din Vancouver.

Reușesc să scot un zgomot ciudat, dar nu e urmat și de cuvinte.

– Au apărut zvonuri online după-amiază.

Am predat toată după-amiaza, iar telefonul meu a fost pus pe silențios și în geantă.

– Tatăl lui a confirmat că echipa Storm are oferte de la alte echipe.

Nu e prima oară când văd chestia asta. Încep zvonurile de schimb și echipele își spun ofertele pentru un jucător, în caz că sunt reale.

Ne iubim. În sfârșit mi-am făcut curaj să-i spun ce simt, iar acum asta? Relația noastră e așa de fragilă, iar eu tocmai am închiriat un spațiu. Visul meu se materializează aici. Nu mă pot muta. Nu pot să merg cu el decât dacă anulez contractul de închiriere.

– Îmi pare rău! șoptește ea.

Ne luăm bun-rămas și intru pe Google. Cea mai căutată știre e un video, pe care îl deschid.

E cu Rory, căruia i se ia un interviu înainte de meci. Are aceeași expresia șocată pe care a avut-o și în timpul cursului de yoga, de parcă a fost luat prin surprindere.

Simt înțepături în ochi. Nu vrea să plece de la Storm și mi se frânge inima pentru el.

– Iar tatăl și agentul tău, Rick Miller, a confirmat existența acestor oferte.

– Nu o să plec.

Îl privesc șocată. Ce face?

– Îmi place echipa asta. Îmi place să joc pentru Tate Ward și îmi ador iubita. Viața și slujba ei sunt aici și nu am de gând să plec de lângă ea, spune Rory, în timp ce îi aruncă priviri tăioase reporterului, ca și cum e vina lui că e posibil să fie mutat.

Dumnezeule. Ce a făcut?

Mă uit la ceas. Tocmai s-a terminat a doua repriză. Dacă mă grăbesc, pot să ajung în arenă și să vorbesc cu Rory înainte să înceapă a treia repriză.

Jucătorul meu de hochei impulsiv și vulnerabil are nevoie de mine.

CAPITOLUL 79

Hazel

– Îmi pare rău, dacă nu ai legitimația de angajat, nu pot să te las înăuntru, îmi spune paznicul când încerc să intru pe holul care duce spre vestiar.

Gâfâi. A treia repriză o să înceapă în curând, iar eu trebuie să ajung la Rory înainte să intre pe gheață. Sunt sigură că e înnebunit.

– Poza mea e pe website-ul echipei. Pot să îți arăt buletinul, spun eu frustrată.

– Îmi pare rău, poți trece doar cu legitimația de angajat! Astea sunt regulile.

Știu că e nou și doar își face treaba, așa că tac din gură, deși sunt foarte agitată.

Cinci minute mai târziu, cu biletul în mână, cobor scările din tribună și mă îndrept spre tunelul pe unde vor ieși jucătorii. Mă așez lângă balustradă și sunt așa emoționată, că tremur. Oamenii se uită la mine, dar nu îmi pasă. Probabil cred că sunt

un fan obsedat sau poate m-au recunoscut ca fiind iubita lui Rory și se întreabă ce naiba fac, dar eu nu mă pot gândi decât la cât de devastat trebuie să fie Rory.

Într-un final, apare și echipa. Hayden mă privește întrebător, dar eu sunt atentă doar la jucătorul din spatele lui.

– Rory!

Mă privește uimit și mă aplec peste balustradă, îl prind de tricou și îl trag spre mine.

Paznicii vin spre noi.

– Doamnă, luați-vă mâinile de pe el!

– Calmează-te! îi zic tăios.

Acum, eu sunt cea impulsivă, care își poartă inima pe tavă.

Rory zâmbește, are ochii mari, de parcă se teme de mine, dar îi face semn angajatului din spatele meu.

– E în regulă. Ce...

– Te iubesc!

Îl trag mai aproape și el își pune mâinile pe umerii mei, ca să nu cad peste balustradă. Pufnește și râde ușurat.

– Și eu te iubesc!

– Știu. Nu o să renunț la tine.

– Nici *eu* la tine.

Mă uit în ochii lui și văd că vorbește serios. Rory e implicat cu totul în relația noastră, la fel ca mine.

Jucătorii sunt fie pe gheață, fie pe bancă, iar Ward se uită la noi și se întreabă probabil ce îl reține pe căpitan. Privesc la ecran și pulsul mi-o ia razna. Camera de filmare e îndreptată spre mine și Rory. Minunat!

– Dacă o să fiu mutat la altă echipă, o să găsim o soluție. Nu mi-e teamă. Nu te părăsesc.

Expresia lui e așa sinceră, că îmi frânge inima.

– Știu.

Îl trag spre mine și îl sărut. În clipa în care ni se ating buzele, în arenă explodează urale. Îmi simt picioarele în aer și, o clipă mai târziu, Rory mă trage peste balustradă, mă așază jos și mă sărută mai apăsat.

Aplauzele și strigătele oamenilor sunt asurzitoare, iar Rory își plimbă mâinile prin părul meu și adâncește sărutul. Îl simt până în vârful degetelor, încălzindu-mi fiecare celulă din corp. Când ne despărțim, mă uit spre ecran și fețele noastre sunt în continuare în văzul tuturor.

– Hazel, nu pot să părăsesc echipa asta, zice el îngrijorat.

– Știu.

– După meci, o să mergem să vorbim cu Ward despre toată situația asta, bine?

Încuviințez și îl mai sărut o dată. Dumnezeule, sper că Ward o să îl păstreze. Ideea că Rory ar putea juca pentru altă echipă după tot ce s-a întâmplat sezonul ăsta pare așa greșită.

– Haide, Miller! îl strigă Ward.

Rory mă mai sărută de câteva ori, apoi îl privesc cum patinează spre centrul gheții, unde va fi aruncat pucul.

Restul meciului, stau cu sufletul la gură, în timp ce fanii șoptesc în jurul nostru despre mutarea lui Rory.

CAPITOLUL 80

Rory

Stăm în fața biroului lui Ward și îl auzim vorbind la telefon, probabil cu alte cluburi. Mi se face greață, dar Hazel mă ia de mână.

– Ai început să te panichezi? o întreb.

– Nu. Am vorbit serios când am spus că o să găsim o soluție.

– Dar studioul tău...

Hazel îmi acoperă imediat gura cu mâna ei.

– Am zis că o să găsim o soluție.

Oftez și încuviințez, după care Hazel mă sărută. Îmi aduc aminte cum a țipat la paznic, iar apoi mi-a spus că mă iubește. Dar îmi amintesc și că e posibil să fiu mutat la altă echipă și să las în urmă toate lucrurile bune care mi s-au întâmplat sezonul ăsta, moment în care mi se pune o greutate pe piept.

Cineva tușește lângă noi și ne despărțim.

Mi se întoarce stomacul pe dos când îl văd pe bărbatul din fața noastră.

– Tată!

Nici nu știam că a venit în oraș. E ultima persoană pe care vreau să o văd acum.

– Rory!

Se uită când la mine, când la Hazel și, pentru prima oară, nu pare bărbatul ferm care m-a crescut. Pare îngrijorat.

Hazel se încordează și devine imediat defensivă.

– Am o problemă cu tine, zice ea pe un ton intimidant, luându-l prin surprindere pe tata. Ești absolut groaznic.

– Pot să...

– Nu, eu vorbesc acum. Singura ta treabă era să îl iubești pe Rory și ai dat-o în bară, Rick. Ai dat-o rău de tot în bară!

E de-a dreptul înspăimântătoare.

Tata mă privește cu o expresie stranie, iar în ochi i se citește durerea. Fix așa arăta și când a plecat mama, iar asta mă doare.

– Asta crezi? Că nu te iubesc?

– Cred că iubești hocheiul.

Face un pas spre mine, dar Hazel se așază între noi. E micul meu dragon teritorial, gata oricând să atace.

– E în regulă, îi spun.

Sunt foarte emoționat, dar, după conversația pe care am avut-o ieri cu mama, știu că trebuie să fiu mai direct cu părinții mei. Nu pot să mai fug de tata.

– Niciodată nu o să fiu îndeajuns pentru tine, iar acum încerci să mă muți de la singura echipă pentru care îmi place să joc? De la singurul antrenor pe care l-am admirat vreodată? Nu mai vreau să fii agentul meu, avem viziuni diferite legate de ce e bine pentru mine.

Tata pare distrus.

– Credeam că asta îți dorești. Nu mai ești cel mai bun. Când am început să primim oferte, m-am gândit că mutarea la o echipă nouă o să te aducă în punctul în care erai anul trecut.

– Anul trecut mă simțeam oribil. Joc foarte bine, dar ție nu îți pasă decât de punctele pe care le înscriu.

– Nu voiam decât să fii în vârful ligii, să fii fericit.

Sunt epuizat.

– Nu asta mă face fericit acum. Dacă e să fiu sincer, nici nu știu dacă m-a făcut vreodată. Vrei să fiu ca tine, dar nu sunt. Nu vreau să fiu vedeta. Mă simt singur când sunt vedeta.

– Așa e viața, treci singur prin ea, spune tata pe un ton sec, de parcă e adevărul absolut.

„Hocheiul este prioritatea noastră", a zis la telefon acum câteva luni.

– Nu e adevărat. Mă uit la Hazel, care îmi zâmbește. Nu trebuie să fie așa. Nu o să fiu niciodată de ajuns pentru tine, dar nici nu mai am nevoie de aprobarea ta.

O am pe a lui Hazel și pe a mea. Chiar dacă o să fiu mutat la altă echipă, îmi place ce fel de jucător am devenit sezonul ăsta.

– Cum adică nu ești de ajuns pentru mine? Ești totul pentru mine.

– Urmărești fiecare meci și fiecare pasă și îți iei notițe ca să mă suni după și să îmi spui tot ce am făcut greșit. Am terminat cu asta!

Mă doare să spun acest lucru.

Tata se uită la mine, apoi își mută privirea, iar pe față are o expresie înfrântă.

– Tatălui meu nu i-a păsat niciodată de faptul că jucam hochei. Nu a contat că am jucat la profesioniști sau că am doborât recorduri.

Bunicul din partea lui a murit când eram mic. Nu l-am întâlnit niciodată, iar tata nu a vorbit niciodată despre el. Mama a pomenit cândva că era profesor, obsedat de muncă și alcoolic. Tata își trece mâna prin păr și parcă mă uit în oglindă.

– Nu am vrut să crezi că nu-mi pasă, zice el încet.

„Îți arată iubirea în singurul mod în care știe s-o facă." Acum, că privesc lucrurile din perspectiva lui, văd toate telefoanele și e-mailurile pe care mi le dădea în altă lumină. Îl văd dorindu-și pentru mine ce crede că mă face fericit.

– Asta a spus și mama.

– Ai vorbit cu Nicole?

– Încercăm să reparăm ce se poate repara.

Sinceritatea plină de vulnerabilitate țâșnește din mine ca apa dintr-un robinet. Rostirea adevărului dă dependență.

Tata mă privește îndelung, iar în ochi i se citește regretul.

– A întrebat de tine.

– Serios?

– Da.

– Nu trece zi în care să nu mă gândesc la ea, zice după o pauză lungă.

Sinceritatea lui mă șochează. Lui Rick Miller nu îi pasă de nimic altceva decât de hochei – sau cel puțin asta credeam.

– Poate ar trebui s-o suni.

Tata clatină din cap și își încordează maxilarul, în timp ce se uită în jos.

– M-a părăsit.

Zâmbesc trist, pentru că, ani la rând, și eu mi-am tot spus că ea m-a părăsit, dar tata are propriile minciuni pe care și le spune.

– Compar toate femeile cu ea. De asta toate relațiile mele se destramă. Nimeni nu e ca ea și e doar o chestiune de timp până

când înțeleg și ele asta.

Mă doare sufletul pentru el. Deși ani la rând m-a făcut să mă simt că nu sunt de ajuns și că valoarea mea e dată de ceea ce ofer prin hochei, e în continuare tatăl meu.

– Sun-o, cred că și ea se gândește la tine! îl îndemn.

Tata mormăie, dar nu încuviințează, după care stăm toți trei în tăcere.

– Hocheiul e singurul lucru pe care îl avem în comun. Nu știu despre ce altceva să vorbesc cu tine.

– Poate ar trebui să schimbăm asta.

Hazel e lângă mine, apărându-mă. Tata se uită la ea.

– Bună! Eu sunt Rick, zice el, întinzându-se să dea mâna cu ea.

– Hazel.

Tata e un tip intimidant. E înalt, cu umerii lați și are o prezență impunătoare. Însă și Hazel poate să fie intimidantă. Îi susține privirea, iar mesajul din ochii ei e clar: „Nu te juca cu Rory!"

Încerc să nu zâmbesc. O iubesc așa de mult.

– Fizioterapeuta și profesoara de yoga. Încântat să te cunosc, în sfârșit, Hazel. Apoi tușește și se uită la mine. Te iubesc, Rory. Nu o spun destul de des.

– Nu o spui niciodată.

– Vreau, doar că... e greu.

Nu cred că bunicul meu i-a spus vreodată asta.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut sezonul ăsta: m-am întors la liga de amatori după ce am eșuat mizerabil, mi-am asumat riscuri în meciurile cu echipa, i-am spus lui Hazel că o iubesc.

– Lucrurile dificile devin mai ușoare pe măsură ce îți dai voie să exersezi. Nodul din piept începe să dispară și decid să îmi ascult propriul sfat. Și eu te iubesc!

Mă ia în brațe și, în momentul ăla, tot ce mi-a lipsit până acum mă copleșește.

– O să stau în oraș câteva zile. Mi-ar plăcea să vă scot la cină. Hazel, aș vrea să te cunosc mai bine, dacă e în regulă.

– Sigur că da, spune ea, fără urmă de furie. Rory joacă alături de niște oameni dintr-o ligă de amatori în fiecare marți seara. Sunt sigură că le-ar plăcea să treci pe acolo.

– Ligă de amatori? mă întreabă el surprins.

– Da, e distractiv.

– Distractiv, repetă tata, de parcă nu e obișnuit să spună acest cuvânt.

– Doar că trebuie să pasezi pucul, nu ai voie să îl acaparezi.

Expresia îi devine amuzată și pufnesc. Știu că o să fie distractiv să îl văd cum încearcă să joace în echipă, după 55 de ani în care a fost vedeta.

– Trebuie să pasez pucul. Atunci, bine.

Vedetele înscriu goluri, dar viața înseamnă mai mult decât să fii vedeta.

Ward deschide ușa biroului și se uită la noi.

– Miller, hai să vorbim!

Tata face un pas în față, dar Ward îi aruncă o privire tăioasă.

– Doar Rory.

Tata se pregătește să protesteze și mă privește îngrijorat.

– Nu negociez. Nu are nevoie de agent pentru asta. Nu vreau decât să vorbesc cu jucătorul meu.

– E în regulă, îi spun lui tata. Retrag ce am spus, cum că nu mai ești agentul meu, dar vreau să vorbesc singur cu Ward.

Tata se uită la mine și la Ward, apoi încuviințează.

– Bine.

Intru în biroul antrenorului meu, închid ușa și sper că o să îl pot convinge să mă păstreze în echipă.

CAPITOLUL 81

Rory

Ward se așază la birou și oftează îndelung. Închide ochii și își freacă fruntea.

– Ce haos! bombăne el.

Îi sunt recunoscător că nu m-a trimis să vorbesc cu reporterii după meci.

Toate întrebările ar fi fost despre posibila mea mutare și răspunsurile mele nu ar fi fost profesioniste.

– Bun, hai să lămurim niște lucruri! Cred că știu răspunsul, dacă e să mă iau după interviul tău de dinaintea meciului, care e

difuzat pe toate posturile sportive, dar tot vreau să aud din gura ta. Vrei să pleci?

– Nu. Îmi place echipa asta. E prima oară când simt că mi-am găsit locul. Știu că nu joc cum o făceam anul trecut, știu că nu mai sunt vedeta pe care ai luat-o în echipă și probabil nu sunt nici măcar căpitanul pe care îl voiai...

– Dar ești. Miller, știu că nu ți-am ușurat treaba anul ăsta, dar voiam să văd ce însemna pentru tine să fii căpitan și cine ești cu adevărat. Ai avut un progres incredibil. Nu a fost simplu să faci tot ce ai făcut până acum, sunt foarte conștient de asta. Am văzut comentariile despre Rick, articolele despre tine. O parte din fișa postului presupune să blochezi ce nu contează și să te concentrezi pe ce contează.

Mă lovește un val de amintiri: când am alergat cu Hazel și ea râdea, pase date băieților din liga de amatori, celebrarea cu coechipierii mei când ne ieșea o schemă. Când le-am spus părinților mei că îi iubesc, deși a fost greu.

Astea sunt lucrurile importante.

– Și chiar și în seara asta, când era foarte multă presiune pe tine și puteai reveni la vechiul tău mod de a face lucrurile, nu ai făcut-o.

M-am gândit la varianta asta. M-am gândit să ignor schemele și să iau pucul doar pentru mine, să înscriu, ca să îmi crească scorul și să le arăt celor din conducere că pot fi oricine vor ei să fiu.

Dar nu pot face asta. Nu acum, când am văzut cum e să câștig fiind parte din echipă.

– Acestea fiind spuse, am primit trei oferte.

Simt că nu mai am aer. Nimic din ce îmi doresc eu nu contează dacă proprietarul vrea să mă vândă. Sunt fie un avantaj, fie o slăbiciune. Totul se reduce la bani.

– O să îți spun ce o să fac. Proprietarul îmi datorează o favoare și o să îl rog să te păstreze, iar tu o să continui să faci ce ai făcut sezonul ăsta.

Simt un val de ușurare. Nu o să plec la altă echipă. Nu a fost totul în zadar.

– A fost Hazel. Ea mi-a schimbat viața.

– Ne-ai oferit un spectacol aparte mai devreme.

Deși e epuizat, pare și amuzat.

– Îmi pare rău!

– E în regulă. Mă bucur pentru tine, Miller. E foarte rar să găsești ce aveți voi.

– Știu. Inspir adânc și las anxietatea să dispară. Mulțumesc, domnule antrenor! Nici nu știi cât înseamnă asta pentru mine.

– Doar ai tricoul meu înrămat pe perete la tine acasă. Nu pot să las să plece un fan de-al meu.

Ward îmi zâmbește și chicotesc.

– Momentan, este pe jos, încă nu am avut timp să îl pun pe perete.

– M-ai pus pe jos? Retrag înțelegerea.

Râdem amândoi și mă gândesc la tricoul lui și la cariera pe care a avut-o Ward.

– Ți-e dor să joci?

Ward se uită la mine și îmi zâmbește.

– În fiecare zi, Miller. Dar simt aceeași împlinire – sau poate chiar mai mare – acum că ajut jucătorii să se dezvolte, văd cum poate fi o persoană înainte chiar ca ea să conștientizeze asta și după aceea descopăr că am avut dreptate. Ce ai făcut la League Classic, când l-ai pus pe Owens ca atacant, a fost foarte interesant. Mi-a dat de gândit.

– A fost vreo echipă care să vină cu o ofertă pentru ce am făcut?

– Nu. Ofertele au apărut după ce s-au stârnit zvonurile. Cheam-o și pe Hazel înăuntru!

Când deschid ușa de la birou, Hazel se ridică iute. Tata se plimbă agitat lângă ea.

– Ce a spus? întreabă Hazel.

– Că o să folosească o favoare ca să mă păstreze.

Mă strânge în brațe și mă relaxez imediat când îmi dau seama că nu va trebui să o părăsesc.

– Slavă Domnului! șoptește ea.

– Miller, Hartley! Haideți! strigă Ward din birou.

Hazel mă privește derutată și o iau de mână, trăgând-o în birou. După ce ne așezăm. Ward ia o postură foarte serioasă.

– McKinnon a fost trimis înapoi în liga minoră.

Hazel se încordează. Deci de aceea nu a fost prezent în seara asta. Am crezut că încă e pe bancă.

– Pentru că a încercat să mă sărute? întreabă Hazel.

– Nu, deși ar fi trebuit să iau decizia când a făcut asta. Ce o să vă spun acum nu o să părăsească încăperea asta, dar el a fost sursa din interior care a început zvonurile. Nu au fost oferte până nu au apărut zvonurile.

– Nu pot să cred! șoptesc eu.

– Da. Nu s-a potrivit în echipă de la început, dar am văzut ce progrese faci tu și m-am gândit că poate și el o să aibă aceeași traiectorie. Am vrut să-i ofer o șansă și m-am gândit că poate o să învețe de la voi. Dar n-a fost așa. Instinctul mi-a spus de la început că nu era potrivit pentru echipa asta, dar l-am ignorat. Îmi cer scuze pentru asta! spune el, plin de regret și de frustrare.

– E în regulă, a trecut, spune Hazel.

Ward încuviințează și mă întreb cât de mult o să îl bântuie asta. Hazel mă ia de mână și ne zâmbim.

– E târziu. Mergeți acasă! ne spune Ward.

Ne luăm rămas-bun și ieșim din birou. Îl conducem pe tata la mașina lui și, înainte să se urce la volan, îmi dă o îmbrățișare rapidă și ezitantă.

Eu și Hazel îl privim până se depărtează, după care iubita mea se uită la mine cu toată iubirea și afecțiunea pe care le-am căutat întreaga viață.

– Rory, sunt așa de mândră de tine!

– Mulțumesc, iubito! Hai să mergem acasă!

Amândoi suntem epuizați și am de gând să o țin în pat cel puțin 12 ore.

Hazel încuviințează, zâmbește și se sprijină de mine.

– Hai acasă!

CAPITOLUL 82

Hazel

În dimineața următoare, soarele slab al iernii se revarsă pe ferestrele din dormitorul lui Rory, iar noi suntem în pat. Eu stau întinsă pe el și îi ascult bătăile inimii.

– Mută-te cu mine! șoptește el, în timp ce îl mângâi pe abdomenul lucrat.

Cea mai mare parte a tatuajului cu dragonul s-a vindecat.

Îl privesc emoționată.

– Crezi că e momentul?

Rory încuviințează.

– E prea curând, spun eu, mușcându-mi buza.

– Serios? Mie nu mi se pare.

Îmi imaginez cum ar fi să locuiesc aici și să mă trezesc lângă Rory în fiecare zi. Imaginile mă umplu cu bucurie.

– Presupun că ai dreptate.

Mă cuprinde un val de entuziasm și îmi imaginez cine cu prietenii și familia, stat ghemuiți pe canapea împreună, lenevit în cada de pe verandă, cu vedere spre oraș, povestind despre ziua noastră.

Mă uit la el și îi zâmbesc.

– Bine.

– Doar bine? Nu trebuie să te conving?

– Nu. Sunt implicată cu totul.

– În sfârșit! spune el, iar privirea îi e plină de afecțiune.

Inima îmi tresaltă și îl sărut.

– Ai febră musculară de la meciul de ieri? îl întreb.

– Puțin.

– Întoarce-te!

Rory mormăie când se întinde pe burtă și mă așez peste el. Îi fac masaj, ca să îl relaxez. Are mușchii încordați între omoplați.

– Aici.

Îmi înfig degetul în zona respectivă.

– Ești malefică, mormăie el.

– Taci și suportă! spun eu râzând și îl văd că e amuzat.

– Așa îmi place când ești rea cu mine, Hartley!

– Știu, îi zic eu, sărutându-l pe spate.

Mă lasă să îi fac masaj cam un minut, apoi se întoarce și mă privește insinuant. Îl călăresc și îl mângâi pe piept, simțindu-i erecția.

– Pun pariu că pot să-ți provoc orgasm fără să-ți ating clitorisul.

– Miller, egoul tău e ceva aparte, zic eu amuzată.

Licărirea din ochii lui îmi provoacă fiori.

– Nu ești puțin curioasă? Unde ți-e spiritul competitiv, Hartley? Îmi dă tricoul jos și rămân doar în chiloți. Își pune mâinile pe sânii mei, zonele aspre zgâriindu-mi ușor pielea și provocându-mi fiori. Sânii tăi sunt perfecți, șoptește el și mă privește înfometat.

Felul în care se joacă cu sfârcurile mele are efect direct asupra clitorisului meu. Excitarea îmi umezește chiloții.

– Pe ce pariem? Vrei ceva anume? îl întreb, în timp ce îmi plimb degetul peste pieptul și abdomenul lui sculptat.

Rory mă trage spre el și mă sărută pe gât.

– Am deja tot ce-mi doresc. Asta e doar ca să-ți dovedesc că te înșeli.

Mă ține lipită de el și îmi dă chiloții laoparte, mângâindu-mă. Simt atâta plăcere, că nu îmi pot opri un geamăt.

– Și eu am tot ce vreau.

– Știu, iubito.

Mă pătrunde cu un deget și mă încordez în jurul lui.

– Hazel, ești așa de udă.

Mă sărută cu disperare, revendicându-mă. Sunt copleșită de senzații: barba lui pe fața mea, limba lui care o mângâie pe a mea, al doilea deget care mă pătrunde, amețindu-mă, și corpul lui puternic și tare sub mine. Își lipește disperat penisul de mine.

– Am nevoie de tine! îi șoptesc.

Mă întind spre penisul lui, dându-i boxerii jos.

Rory încuviințează și chiloții mei dispar. Inima îmi tresaltă când îi văd expresia – plină de iubire, dorință și uimire.

Mă las pe el și gemem împreună. Felul în care mă întind în jurul lui îmi dă fiori.

– Ești totul pentru mine! îi șoptesc.

Mă las și mai mult pe el, cuprinzându-l cu totul.

Simt scântei în corp și îl mușc de piept.

– Te iubesc atât de mult! îmi spune el.

Își întinde mâna pe talia mea și începe să mă penetreze.

Nu sus și jos, ci în față și în spate și...

– La naiba, Rory!

Simt cum mă acaparează valuri de dorință.

Îmi zâmbește și mă privește fascinat, în timp ce se mișcă în mine. Pare că știe că atinge exact punctul care trebuie.

– Apleacă-te puțin în față!

Îl ascult și, când clitorisul meu îi atinge baza, mă încordez.

– Așa, spune el.

– Ești malefic.

Rory mă mișcă mai repede. Nu am avut nici o șansă de la bun început. Încep să simt fiori și privirea îi scapără, ca și cum îi simte.

– Dă-ți drumul! Dă-ți drumul pentru mine și lasă-mă să câștig!

Zgomotul care îmi scapă e jumătate frustrare, jumătate înfrângere, pentru că deja mă încordez. Presiunea se intensifică și îmi mușc buza, ca să îmi opresc un geamăt, însă felul în care

îmi atinge punctul G e prea plăcut, modul în care îmi freacă clitorisul cu corpul lui e perfect. Nu pot să mă abțin.

– Dumnezeule!

Mă las în față, tremurând și încordându-mă pe Rory în timp ce mă cuprinde orgasmul. Toate gândurile dispar și nu simt decât plăcere. Îmi înfig unghiile în mușchii lui și îl mușc de umăr.

– Trebuie să termin, șuieră el.

– Termină împreună cu mine! îl implor.

Își ridică șoldurile și mă penetrează, apoi îmi geme numele și se încordează. În ultimele valuri ale orgasmului meu, memorez felul în care i se despart buzele, privirea disperată și plină de iubire cu care mă fixează, modul în care mă strânge în brațe, ca și cum nu o să îmi dea niciodată drumul.

Revenim pe pământ, iar inimile ne bat cu putere. Îl sărut pe gât, pe obraji, pe buze.

– Ți-am spus eu, șoptește Rory și mă face să râd.

– Se pare că amândoi am câștigat.

Oftează fericit, apoi inspiră adânc și se ridică.

– Gata cu leneveala, Hartley! Ne așteaptă o zi importantă.

Mă întind pe spate și îl împing când încearcă să mă tragă din pat.

– Dar nu ai antrenament azi.

– Trebuie să te mutăm la mine.

– Azi?

– Da, Hartley. În sfârșit, te-am convins să accepți, nu am de gând să mai aștept.

Inima îmi explodează cu iubire și râd când mă ridică din pat, mă ia pe sus și mă duce la duș.

– Sau te-ai răzgândit?

– Niciodată.

Încă râd și mă zvârcolesc pe umărul lui când dă drumul la apă. Mă așază jos și îmi înfășor brațele în jurul gâtului lui, admirându-l.

– Te păstrez, Rory Miller.

EPILOG

Rory

O lună mai târziu

– Partea asta o să fie folosită pentru cursuri de dans, spune Hazel, în timp ce conduce grupul în a doua încăpere.

Hazel a intrat în posesia studioului ieri, iar azi dăm o petrecere acolo, pentru a sărbători. Panoul cu numele nu e încă gata, dar a dat drumul la website, iar paginile de pe rețelele de socializare sunt gata, atrăgând atenția curioșilor.

Ember Studios. Hrănește-ți pasiunea pentru mișcare!

Toată lumea e aici: familia ei, a mea, jucătorii de la Storm, angajații și elevii ei de la cursurile de yoga. Cineva dă muzica mai tare, se deschid sticle de șampanie, iar oamenii admiră munții North Short pe ferestrele mari, socializează și se distrează.

Hazel stă lângă mine, cu o expresie visătoare, de parcă nu îi vine să creadă că ce se întâmplă e real.

Știu exact cum se simte. Încă nu îmi vine să cred că Hazel Hartley s-a îndrăgostit de mine.

– Sunt atât de mândru de tine, Hartley! Atât de mândru, îi spun, între sărutуri.

– Mulțumesc! Te iubesc!

M-am gândit că, dacă o să tot aud asta, nu o să mai aibă același impact, dar nu e așa. Fiecare moment când Hazel Hartley îmi spune că mă iubește e cel mai minunat din viața mea.

– Și eu te iubesc așa mult, Hazel! Nici nu știi.

– Am o oarecare idee.

Îi arunc un zâmbet arogant. De dimineață, ne-am jucat de-a „câte orgasme poate să aibă Hazel înainte să mă implore să mă opresc“ și m-am gândit la asta toată ziua. Mai ales la partea în care s-a așezat în genunchi și mi-a făcut un sex oral așa bun, că sunt convins că sufletul mi-a părăsit corpul.

– Ești sigură? Nu trebuie decât să-mi dai un semn și o să-ți reamintesc, îi spun.

– Ce arogant ești! îmi zice ea zâmbind.

O sărut pe gât. Sunt dependent de ea.

– Doar mă cunoști.

Părinții mei apar în fața noastră și ne îndreptăm.

– Felicitări, draga mea!

Mama o ia în brațe pe Hazel, după care tata dă mâna cu ea.

– Ai făcut o treabă grozavă, Hazel!

– Mulțumesc, Rick!

Tata se duce înapoi lângă mama și o ține de mână, de parcă ar putea să îi scape. Mama mă privește, apoi zâmbește când se uită la mâinile lor.

Încă e puțin ciudat să îi văd pe ai mei ținându-se de mână. N-au mai făcut asta, dar, pe de altă parte, înainte nu mergeau la terapie de cuplu, nu ieșeau la întâlniri și nici nu își zâmbeau așa cum o fac acum.

Am fost și eu la terapie cu ei de câteva ori. Ușor-ușor, familia noastră începe să se vindece.

– Hazel mi-a spus că ești dansatoare, îi zice mama mamei lui Hazel.

Familiile ni s-au întâlnit seara trecută, când eu și Hazel i-am scos pe toți la cină.

– Nu mai sunt dansatoarea care am fost, dar o fac de distracție, pentru mine.

– Exact, spune Hazel fericită.

Mamele noastre își planifică să ia prânzul la sfârșitul săptămânii, în timp ce Ken și tata încep o conversație cu Streicher, iar Pippa și Owens vin spre noi.

– Ce loc! exclamă Pippa și o îmbrățișează pe Hazel. Arată foarte bine!

Hazel oftează și se uită în jur, cu o expresie visătoare. În ultima lună, a investit fiecare secundă în planurile ei pentru studio.

– Mulțumesc! Mă bucur că am decis să continui să lucrez cu echipa, chiar dacă acum o fac cu jumătate de normă și sunt foarte ocupată.

Când Hazel și-a depus demisia ca să înceapă renovările la studio, se prea poate ca Ward să fi observat că nu voia să renunțe la un loc de muncă pe care îl iubea, așa că i-a făcut o ofertă. I-a zis să lucreze cu jumătate de normă, cu câți jucători voia, și i-a oferit un program flexibil. Streicher, Owens și Volkov s-au oferit să vină la studioul ei pentru sesiunile de fizioterapie, ceea ce i-a ușurat decizia.

– O să-ți ducem dorul la arenă, spune Owens, îmbrățișând-o strâns.

– O să ne vedem la meciuri. O să port tricoul cu numele lui Miller.

Ne zâmbim, iar inima îmi bate cu mândrie și afecțiune.

Lui Owens îi sună telefonul și se încruntă când se uită la ecran.

– Darcy?

Se îndepărtează de noi ca să continue conversația.

Eu și Hazel ne privim. Owens a fost foarte tăcut în ultima lună, ceea ce nu îi stă deloc în fire, și știu și motivul: Kit și Darcy s-au logodit de Anul Nou.

Când se întoarce, pe față i se citește îngrijorarea.

– E totul în regulă? îl întreb.

– Nu știu. Kit și Darcy s-au despărțit, spune el șocat. În jur se lasă tăcerea. Owens se uită la podea, distras, apoi își revine. Trebuie să plec. Felicitări pentru studio, Hazel!

O îmbrățișează, apoi iese, iar noi ne uităm după el.

– Unde se duce? întreabă Pippa.

– Nu știu, zice Hazel.

Nu îmi amintesc foarte clar conversația pe care am purtat-o cu Owens în bar, în seara când mi-am făcut tatuajul cu dragonul, dar tot știu câte ceva, așa că tac din gură. Hazel și Pippa parcă simt asta și se întorc spre mine.

– Ce știi? mă întreabă Hazel.

– Nimic, zic eu inocent.

– Minte, spune Pippa cu zâmbetul pe buze.

– Clar.

Hazel își plimbă limba peste buza de jos, ca și cum se gândește la toate modurile în care poate să își folosească gura ca să mă tortureze mai târziu și să obțină informații de la mine.

Nu știu dacă e de bine sau de rău faptul că am făcut planuri pentru noi după asta.

Îl strig pe Streicher, care se amuză când vede că surorile Hartley mă interoghează.

– Logodnica ta are nevoie de încă un pahar, spun eu, testând cuvântul.

Îmi place cum sună. Cred că o să încep să îl folosesc și eu în curând.

Streicher o ia pe Pippa cu el. Aceasta îmi șoptește „O să te găsesc", în timp ce eu și Hazel râdem. Îmi pun brațul în jurul lui Hazel și admirăm petrecerea: familiile noastre, prietenii, oamenii noștri.

– Ce spui, Hartley, e tot ce ai visat că o să fie?

– Miller, e mult mai mult de atât.

Hazel zâmbește și pare atât de fericită și de împăcată.

– O să avem probleme, șuieră Hazel în seara aia când ne strecurăm pe patinoarul din apropierea apartamentului nostru, luminat doar de lună și de stele.

– Ba nu.

O așez pe o bancă și încep să îi leg șireturile patinelor.

Angajații știu că suntem aici, pentru că i-am anunțat de acum câteva luni. Dar știu că trebuie să se ascundă, pentru că altfel ar strica surpriza.

Mă duc spre patinele mele, iar Hazel privește visătoare stelele.

– De fiecare dată când mă uit la stele într-o seara rece ca asta, îmi amintesc când am patinat afară, după League Classic.

Când se întoarce spre mine și își întinde mâna, cu privirea plină de iubire, am senzația că inima o să îmi explodeze.

O sărut repede și mă retrag.

– Stai un pic! șoptesc.

Mă duc spre panoul de control pe care mi l-au arătat angajații și apăs pe butonul pe care scrie RORY.

În jurul patinoarului se aprind luminițe, învăluindu-l într-o lumină caldă. Hazel zâmbește și privește fascinată luminițele.

– Rory!

– Hazel!

Mă duc spre ea și întind mâna.

Inima îmi bate cu putere când o ajut să ajungă pe gheață, după care patinăm, ținându-ne de mână. Nu știu pe ce să mă concentrez mai întâi: pe felul în care îi flutură părul în vânt, pe licărirea din ochii ei sau pe cutia de catifea din buzunar.

O întorc și râde, ținându-se de mine.

– M-am gândit, spun eu, în timp ce inima îmi bate cu putere.

Hazel mă privește întrebătoare.

– Acum ai studioul tău, eu o să rămân în echipă pentru restul carierei mele cel mai probabil – am semnat un contract pe șapte ani – și locuim în aceeași casă. Ce urmează, Hartley?

Aștept răspunsul ei, în timp ce ascult sunetul patinelor noastre care alunecă pe gheață.

– Îți ador zâmbetul, oftează ea fericită. Îl ador așa de mult, că mă gândesc la el tot timpul.

– Nu mi-ai răspuns.

– O să mă ceri în căsătorie, spune ea, privindu-mă în ochi.

Simt un val de fluturi în stomac și inspir adânc, fixând-o cu privirea.

– Serios?

– Da.

Pare așa încrezătoare și sigură pe ea.

– Rory, am văzut inelul, iar acum asta?

Zâmbetul ei se mărește.

– Ai văzut inelul?

– Din greșeală, serios.

– Ți-a plăcut?

Am fost la bijutier cam de zece ori cu Pippa și Streicher, ca să mă asigur că inelul din aur alb, cu diamante albastre și gri e perfect. Dar, dacă nu o să îi placă, o să îl arunc și o să îi iau orice își dorește.

– Da. Mi-a plăcut foarte mult, șoptește ea.

– Nu e prea extravagant?

– Ba da, dar tocmai asta mă duce cu gândul la tine.

Îi arunc un zâmbet arogant.

– Mare, scump și superb.

Hazel încuviințează din cap, zâmbește și inima mea se înalță spre cer.

– Da. Toate astea. Și unul dintr-un milion. Perfect pentru mine. Tot ce nu știam că îmi doream.

– Nu e prea curând?

Știu că sunt nechibzuit și impulsiv și că ar trebui să fim împreună încă un an, dar Hazel e aleasa mea.

– Nu și pentru noi, spune ea.

Încuviințez relaxat, de parcă nu sunt copleșit de emoții.

– Să spunem că o să te cer în căsătorie. Ce o să urmeze după?

– O să accept.

Mă mut în fața ei, patinând cu spatele, apoi îi pun mâinile pe șolduri și ne oprim. O privesc adânc în ochi.

– Ești sigură?

– În viața mea nu am fost atât de sigură de ceva.

– Poți să te răzgândești.

– N-o s-o fac.

– Nici eu.

– Știu.

Se uită la mâna mea când o bag în buzunar și, când îngenunchez, privirea îi lucește.

– Hazel Hartley, vrei să-mi faci viața mai frumoasă și să te căsătorești cu mine?

Zâmbetul ei e cel mai minunat lucru din lume și o să îmi amintesc momentul ăsta pentru totdeauna.

– Da, Rory Miller.

Îi iau mâna stângă și îi pun inelul pe deget, apoi o sărut pe femeia pe care o iubesc. Femeia care m-a transformat în cea mai bună versiune a mea. Femeia de care m-am îndrăgostit în urmă cu mulți ani și care simte, în sfârșit, același lucru pentru mine.

Femeia alături de care abia aștept să îmi petrec restul vieții. Cu care abia aștept să mă căsătoresc. Să am copii. Nepoți.

– Te iubesc! îmi șoptește Hazel.

– Și eu, Hartley, și nu o să permit să uiți asta vreodată.

NOTA AUTOAREI

Vă mulțumesc că ați citit *Revanșa*. Dacă v-a plăcut, aș aprecia să îmi lăsați o recenzie. Acestea îi ajută pe cititori să găsească cărțile pe care le iubesc.

Sunt puțin tristă pentru că trebuie să îmi iau rămas-bun de la Rory și Hazel, care sunt personajele mele preferate de până acum. E un citat din *The Office* care îmi place foarte mult: „Mi-ar plăcea să îți dai seama că trăiești ceva special înainte să treacă momentul". Abia aștept să scriu despre Hayden și Darcy, dar Rory și Hazel vor avea mereu o parte din inima mea.

Inspirația pentru studioul lui Hazel a venit de la una dintre cele mai bune prietene ale mele, Helen Camisa, proprietara studioului Fat and Happy Yoga. Helen e unul dintre acei oameni de care te îndrăgostești imediat, pentru că e amuzantă, înțeleaptă și plină de compasiune. Când Hazel spune lucruri precum „meriți să te simți bine în corpul tău" și „e în regulă să îți placă mâncarea", aia e, de fapt, vocea lui Helen, care îmi spune că toate corpurile sunt frumoase, indiferent de ce evidențiază presa. Helen, sunt așa norocoasă că te cunosc! Cartea asta e o scrisoare de dragoste dedicată ție și muncii pe care o faci.

Le mulțumesc și prietenelor mele scriitoare: Grace Reilly, Brittany Kelley, Olivia Hayle, Lily Gold și Maggie North. Ele m-au ajutat să aduc povestea în cea mai bună formă posibilă și mi-au oferit sfaturi și clipe amuzante de-a lungul acestui drum pe care mi l-am ales.

Le mulțumesc prietenilor mei din viața reală, Sarah, Alanna, Anthea și Bryan, care mă țin de mână, mă susțin și îmi oferă spațiu să fiu eu însămi, oricât de ciudată aș fi uneori.

Mii de mulțumiri cititorilor mei beta care sunt foarte amuzanți: Maggie, Esther, Wren, Jess, Marcie, Brett, Callan și Nicole. Comentariile voastre m-au distrat copios și au îmbunătățit povestea.

Becca Hensley Mysoor, îți mulțumesc pentru sfaturile înțelepte și entuziaste legate de Rory și Hazel și pentru ideea genială a dragonului de cristal exorbitant de scump.

Îi mulțumesc soțului meu, cel mai blând și mai răbdător om pe care l-am întâlnit vreodată, care mă face să râd mai mult decât oricine altcineva. Cărțile mele sunt pline cu iubire tocmai pentru că, atunci când le scriu, mă gândesc la tine.

Și, nu în ultimul rând, vă mulțumesc vouă, dragii mei cititori! Vă mulțumesc că îmi citiți cărțile, că le spuneți prietenilor voștri, surorilor și mamelor voastre despre ele și le postați pe rețelele de socializare. Apreciez e-mailurile voastre și mesajele minunate. Datorită vouă, pot să-mi trăiesc visul!

Pe curând,

STEPH